ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

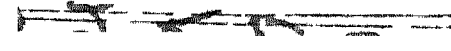

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்று பிரஸித்தமான

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

இது,

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

"ரத்நப்ரபா" என்னும் வியாக்கியானத்தோடு

சென்னை M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிரபவஹூ கார்த்திகைமீ

1927.

இதன் விலை 0-8-0.

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம் :—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“ திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

உரைகாரர் விண்ணப்பம்.

நமக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் ப்ரியங்களையும் ஹிதங்களையுமே சிந்தித்தும் நடத்தியும் வருகின்ற எம்பெருமானுடைய கட்டளைகளை மீறிமீறி நடப்பதன் பலனாக இந்த இருள் தருமாஞாலமாகிற ஸம்ஸாரமண்டலத்திலேயே மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து அலைந்து திரிந்து வருந்துகின்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வெம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியை ஸம்பாதித்துக்கொள்வது தவிர வேறொரு மோக்ஷோபாயமும் இல்லையென்பது அனைவர்க்கும் தெரிந்ததே. திருவுள்ளம் உவந்தாலல்லது திருமுகம் மலராதாகையால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலுகப்பே நமக்கு அவசியமாக ஸம்பாதித்துக்கொள்ளத்தக்கது என்றதாயிற்று.

அவனுடைய திருவுள்ளத்தை உகப்பிக்கவேண்டியதற்கு உரிய உபாயங்கள் ச்ரவணம் என்றும் மநநம் என்றும் பலவகையாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில உபாயங்கள் யாரோ சில உத்தமர்கட்கே அதிகரிக்க உரியவையாதலால் எல்லார்க்கும் எளிதானவையல்ல. மற்றுஞ் சில உபாயங்கள், பாவங்கள் தொலைந்து புண்ணியங்கள் நிரம்பின சிலமஹான்களுக்கேஉரியவையாதலால் பாவங்களைக் கூடுபூரித்துக்கிடக்கின்ற நம்போலியர்க்குப் பெரும்பாலும் அவை பயன்படா. இவ்விஷயத்தை நமது முன்னோர்கள்தாமே நன்கு ஆராய்ந்து, எவ்வகையாலும் உஜ்ஜீவிக்க மாட்டாத நம்மையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவருள் நிரம்பிய திருவுள்ளத்தினராய் ஸ்தோத்ரம் என்கிற ஒரு சிறந்த உபாயத்தைப் பிரகாசிப்பித்தருளினார்கள்

எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரஞ்செய்வதென்பது இன்னார்க்குத்தான் உரியது என்று ஒரு நியமமில்லாமைபற்றி இது ஸர்வாதிகாரமென்றும், பல கருமங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் அங்கமாகச் செய்யவேண்டிய சடங்குகள் பல இருப்பதுபோல் இதற்கு யாதொன்றுமில்லாமையாலே இது எளிதான காரியமென்றும்,

ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தொடங்கும்போதே விலக்ஷணமானதொரு பக்தி விசேஷம் நெஞ்சிலே தோன்றுகின்றமையால் இது பரமாநந்த ஜநகமென்றும் ஆக இபபடிகளாலே புகழ்ப்பெற்றதான துதித்தல் என்னுமுபாயம் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை எளிதில் உகப்பிக்கக் கூடியதேயாம் வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் இதிஹாஸங்களிலும இதன் பெருமை பரக்கக் கூறபபட்டுள்ளது.

கிருதயுகத்தில் தியானிபபது சிறந்ததென்றும், த்ரேதாயுகத்தில யஜ்ஞயாகங்கள் செய்வது சிறந்ததென்றும், த்வாபரயுகத்தில் அர்ச்சனைகள் செய்வது சிறந்ததென்றும், இக்கலியுகததில் ஸ்துதிப்பது சிறந்ததென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

நாமாகச் சில சொற்களைத் தொடுத்து ஸ்துதி செய்வதிற்காட்டிலும் அறிவிற்சிறந்த ஆரியாகள் அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு ஸ்துதி செய்வது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிக உகப்பாதலால் ஜ்ஞாநபக்திவிரக்திகளால் ஒபபுயர்வற்றவர்களென விளங்கி நின்ற நம் பூருவாசாரியாகள் பரம கருணையால் நமக்காகவே அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரங்களை அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவித்தல் நன்று

நம்முடைய ஸம்பரதாயத்தில எண்ணிறந்த ஸ்தோத்ரங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் ஆளவந்தார் அருளிசசெய்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு உள்ள பெருமை ஒபபுயர்வற்றது ஸ்தோத்ர ரத்நம் என்று இதற்குத் திருநாமம் வழங்கிவருதல்கொண்டே இதன் பெருமையை நாம் நன்கு உணர்தற்குரியோம். எபபடிபபட்ட கல்நெஞ்சினர்க்கும் இதில் ஒரு சலோகத்தைச் செவியுற்ற மாத்திரததில் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாய் உருகுமென்பதைப் பன்னி யுரைக்கவும் வேண்டுமோ? ஆளவந்தாருடைய பக்திப் பெருங்காதலும், ரஸங்களில் அவர் தந்மயமாயிருந்ததும், அரிய பெரிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அவலீலையாகவே எடுத்துரைத்ததும் இதில் ஒவ்வோரக்ஷரத்திலும் ஒளிமல்குமன்றோ.

பகவத் விஷயத்தில் ஸ்தோத்ரம் செய்தவர்களான எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் தேசிகன் முதலாயினோர்க்கும் இவ்வாள

வந்தார் ஸ்தோத்ரமே வழிகாட்டியாக அமைந்த தென்பதையும், இதில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களே பெரும்பாலும் மற்ற ஸ்தோத்ரங்களில் சப்த பேதத்தால் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றனவென்பதையும், இதிலுள்ள சொற்பொருளின்பங்கள் வேறு எதிலும் அமையமாட்டா என்பதையும் நன்குணர்ந்த நம் முன்னோர்கள் இந்த ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் அளவற்ற அபிநிவேசத்தைக் காட்டிவந்தார்கள் இதுதன்னைக் கற்றுணராதவர்களை அவைஷ்ணவர்களென்றே நம்மவாகள் நிசசயிபபார்கள் ஆஸ்திக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயுள்ளவர்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயலகளில திருப்பல்லாண்டையும் திருப்பாவையையுமாவது அதிகரிப்பதுபோல, ஸ்தோத்ரங்களிலும் இதை நியமேந அதிகரித்துவரக் காண்கிறோம்

எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்ரமாயுள்ளவற்றை அநுஸந்திக்கும்போது அர்த்தஜ்ஞானமில்லாமல் வெறும் மூலத்தை மாத்திரம் உச்சரித்தாலும், உச்சரிப்பவர்களின் நெஞ்சு ஆநந்த முறுவதிலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகப்பதிலும் தடையில்லையாயினும் அர்த்தஜ்ஞானமும் இருந்து அநுஸந்திப்பதில் விலக்ஷணமான ஆநந்தம் விளையுமாதலால் ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் இதன் பொருளையும் கருத்தையும் அறிய விரும்புவது அவசியமேயாம்

இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் வேதாந்ததேசிகனும் வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்திருந்தாலும், கற்றுணர்ந்த வித்வான்களுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு அவறறில் ப்ரவேசம் அருமைப்படுமாதலால் அனைவர்க்கும் எளிதில் உபயோகமாம்படி அடியேன் திவ்யப்ரபந்தங்கட்கு உரையிட்டதுபோலவும், முகுந்தமாலை பஞ்சஸ்தவம் முதலிய மற்ற ஸ்தோத்ரங்களுக்கு உரையிட்டது போலவும் இந்த ஸ்தோத்ரரத்நத்திற்கும் ரத்நப்ரபா என்னும் ஒருரை இடப்புகுகின்றேன். இதிலுள்ள குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்வாராக.

இங்ஙனம்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ப்ர. அண்ணங்கராசிரியன்.

ஸ்ரீ:

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் என்னும்

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

(தனியன்.)

𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂
𑌤𑍍𑌰𑌯𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 ।
𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌯𑍋𑌗𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃
𑌤𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥

ஸ்வாதயந்நிஹ ஸர்வேஷாம்
த்ரய்யந்தார்த்தம் ஸுதுர்க்ரஹம்.
ஸ்தோத்ரயாமாஸ யோகீந்த்ர:
தம் வந்தே யாமுநாஹ்வயம்

பதவுரை.

ய: யோகீந்த்ர:	யாவரொரு (ஆளவந்தாரென்கிற) யோகிசரேஷ்டர்	ஸர்வேஷாம்	அனைவர்க்கும்
		ஸ்வாதயந்	எளிதாக அனுபாவ்யமாக்கிக் கொண்டு
ஸுதுர்க்ரஹம்	(ஒருவராலும்) அடியோடு க்ரஹிக்க முடியாத	ஸ்தோத்ரயாமாஸ	ஸ்தோத்ரரூபமாக வெளியிட்டாரோ
த்ரய்யந்த அர்த்தம்	வேதாந்தப் பொருளை	தம் யாமுந ஆஹ்வயம்	அந்த ஆளவந்தாரை
இஹ	இவ்வுலகில்	வந்தே	ஸேவிக்கிறேன்.

* * * —இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் அடங்கியிருக்கின்றன வென்பதைக்காட்டும் இத்தனியன். வேதாந்தமாவது உபநிஷத்துக்கள்

அவற்றின் பொருள்களை அவற்றையே கொண்டு நேராக அறிவது அருமை; இந்த ஸ்தோத்ரத்தை ஆத்தத்துடன் தெரிந்து கொண்டால் வேதாந்தங்களின் ஸாரமான பொருள்கள் யாவும் எளிதில் தெரிந்துவிடும். ஆளவந்தார் வேதாந்த தாத்பரியங்களை அஸ்மதாதிகளுக்கு ஸுலபமாகத் தெரிவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்தோத்ரமென்கிற திருநாமத்தால் இந்த திவ்ய க்ரந்ததை அருளிசசெய்தார். வித்வான்களாயுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்களைக் கொண்டே அவற்றின் பொருளகளை அறிந்து கொள்ளலாமாயினும், இந்த ஸ்தோத்ர மூலமாய் எவ்வளவு போக்யமாக அறிந்து கொள்ளக்கூடுமோ அவ்வளவு மதுரமாக உபநிஷத்துக்களால் அறிந்துகொள்ள முடியாது. வேதார்த்தங்களை இதில் வெளியிடுகிற முறையானது பண்டிதர்களோடு பாமரர்களோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இனிமையாயிருக்கும் இப்படி நமக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தருளின "எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன்" என்று ப்ரஸித்தரான ஆளவந்தாரை வணங்குகிறேனென்கிறது. ... *

(மற்றொரு தனியன்.)

நமோ நமோ யாமுநாய
யாமுநாய நமோ நமஃ।
நமோ நமோ யாமுநாய
யாமுநாய நமோ நமஃ ॥

நமோ நமோ யாமுநாய
யாமுநாய நமோ நமஃ,
நமோ நமோ யாமுநாய
யாமுநாய நமோ நமஃ

* * *— ஆளவந்தார்க்கு நமஸ்காரம், ஆளவந்தார்க்கு நமஸ்காரம் என்று ஆதராதிசயத்தாலே பலகால் சொல்லி வணங்குவதாம். ... ... *

தனியன் உரை முற்றிற்று

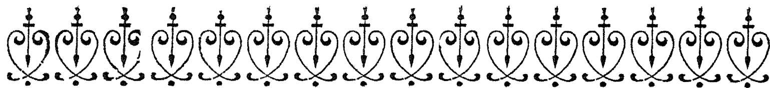

ஸ்ரீ ரஸ்து.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

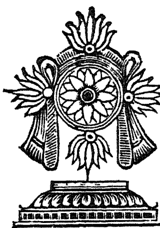
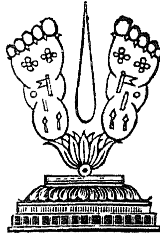

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது]

𑌨𑌮𑍋𑌽𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌾𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌶𑌯𑍇 ।
𑌨𑌾𑌥𑌾𑌯 𑌮𑍁𑌨𑌯𑍇𑌽𑌗𑌾𑌧
𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑌵𑍇 ॥

நமோ சிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட
ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே
நாதாய முநயே காத
பகவத் பக்தி ஸிந்தவே (௧)

அசிந்த்ய அத்புத அக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே	இப்படிப்பட்டதென்று நினைக்க முடியாததும் ஆச்சரியமானதும் (எம்பெருமானருளாலே) எளிதாகக் கிடைத்ததுமான ஞானத்தினுடையவும் வைராக்யத்தினுடையவும் திரட்சி போன்றவராயும்	அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே	ஆழ்ந்த பகவத் பக்திக்குக் கடலாயுமிருக்கிற
		நாதாய முநயே	ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கு
		நம:	நமஸ்காரம் (செய்கிறேன்.)

— [நமோஸ்து] ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை நமஸ்கரிக்கிறார். அவர் எப்படிப்பட்டவர்? ஞானமும் விரக்தியும் இங்ஙனே ஒரு வடிவு கொண்டனவோ! என்று நினைக்கக்கூடியவர்; ஆழ்ந்த பகவத்பக்திக்கு இருப்பிடமானவர். எனவே, ஜ்ஞாநபக்தி விரக்திகளாலே பரிபூர்ணரான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கு நம:—என்றாயிற்று. இவருடைய ஞானமும் விரக்தியும் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; [அசிந்த்ய, அத்புத, அக்லிஷ்ட] அசிந்த்யமாகையாவது—இன்றொருடைய ஞானவிரக்திகள்போலே யிருக்குமென்று நினைக்க முடியாமையும், இவ்வளவென்று ஓரளவிட்டு அறிய முடியாமையும். அத்புதமாகையாவது—அசிந்த்யமான இவருடைய ஞானவிரக்திகளிலே நாம் நமது சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரையில் எவ்வளவு க்ரஹிக்கிறோமோ அவ்வளவுதானும் ஆசசரியமாயிருக்கை அக்லிஷ்டமாகையாவது—அநாயாஸமாகக் கிடைத்ததாகை. வ்யாஸர் பராசரர் முதலிய ரிஷிகளுக்கும் ஞானவிரக்திகள் உண்டாயிருந்தாலும் அவை அவர்களால் தவம் முதலிய ஆயாஸங்களாலே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளப்பட்டனவாதலால் க்லிஷ்டமாயிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளின் ஞானவிரக்திகள் அப்படி ஸ்வப்ரயத்நமூலகமன்றியிலே ஆழ்வார்களுக்குப போலே எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கிடைத்தனவாகையால் அக்லிஷ்டமென்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநவைராக்யங்கள் கும்பலாகக் குவிந்து நாதமுநிகளாகத் தோற்றுகின்றன போலும். ஞானமென்று ஒரு பதார்த்தமும் வைராக்கியமென்று ஒரு பதார்த்தமும் ஆக இரண்டு வஸ்துக்கள்தானே உள்ளது, இவை கும்பலாகக் குவிகின்றன வென்பது எங்ஙனே கூடும்? என்னில்; ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகக்கூடிய வஸ்துக்கள்—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவை பல்லாயிரமுண்டாகையாலும், வைராக்யத்துக்கு விஷயமான வஸ்துக்களும்—அன்னை, அத்தன், புத்திரர், பூமி, வாசவார்குழலார் என்னுமவை பலபல உண்டாகையாலும் சொல்லக்குறையில்லை.

[அகாத பகவத்பக்தி ஸிந்தவே] பகவத் பக்திரஸத்திற்கு நாதமுநிகள் ஆழ்ந்ததொரு கடல்போலே யிருப்பராம். கடலானது கீழ்த்தரை கண்டுபிடிக்க முடியாதிருப்பதும், கலக்கிவிட

வேணுமென்ற எண்ணங்கொண்டு எவ்வளவு கலக்கினாலும் கலக்க முடியாதிருப்பதும் ப்ரஸித்தம்; நாதமுநிகளின் பக்தியும் அப்படிப்பட்டதே பகவத்பக்திக்கு ஸமுத்ரமாயிருப்பவர் என்றும், பகவத்பக்தியாகிற ஸமுத்ரத்தைத் தம்மிடத்திலே உடையவர் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்கொள்வர ஸமாஸபேதத்தாலே. ஜ்ஞாநவைராக்யங்களைவிட பக்தி முக்கியமென்பது தோன்ற பக்தியுடைமையைத் தனிவிசேஷணத்தால் கூறினர்.

நாதமுநிகளின் பூர்ணமான திருநாமம் ஸ்ரீரங்கநாதமுநி என்பதாம் அதன் ஏகதேசத்தாலே ப்ரஸித்தி முநி = எப்போதும் எம்பெருமானையே மநநம் செய்பவர் ... ... (க)

𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌨𑌮𑍋 𑌮𑌧𑍁𑌜𑌿𑌦𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌸𑌰𑍋𑌜𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍀𑌮𑍍𑌨𑍇 ।
𑌨𑌾𑌥𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌥𑌮𑍁𑌨𑌯𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑌤𑍍𑌰 𑌚𑌾𑌪𑌿
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌦𑍀𑌯 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌮𑍍 ॥

தஸ்மைநமோ மதுஜிதங்க்ரிஸரோஜதத்வ
ஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதிசயாந்தஸீம்நே
நாதாய நாத முநயேத்ர பரத்ரசாபி
நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம் (உ)

மதுஜித் அங்க்ரி ஸரோஜ த்த்வ ஜ்ஞாந அநு ராகமஹிமாதி சய அந்த ஸீம்நே	எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைப்பற்றின உண்மையுணர்ச்சியென்ன ஆசையென்ன இவற்றின் பெருமேன்மைக்கு எல்லைநிலமாயும	அத்ர	இவ்வுலகத்திலும
		பரத்ர அபி	மேலுலகத்திலும்
		நித்யம்	எப்போதும்
		யதீய சரணௌ	எந்த ஸ்ரீமந்நாத முநிகளுடைய திருவடிகள்
நாதாய	எனக்கு நாதராயுமிருக்கிற	மதீயம் சரணம்	என்னுடையதான புகலிடமோ,
தஸ்மை நாத முநயே நம:	அந்த நாதமுநிகளுக்கு நமஸ்காரம்;		[அந்த நாதமுனிகளுக்கு நமஸ்காரமென்கை.]

* * *—[𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌨𑌮𑌃.] ஆழ்வார்களுக்குப்பின்னே நம் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ப்ரதமாசார்யரான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை மீண்டும்

நமஸ்கரிக்கிறார். ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுடைய திருவடித்தாமரைகள் இந்தலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் அடியேனுக்கு சரணமாகிறபடியால அவர்கரு மீண்டும் நமஸ்காரம் அவா எப்படிப்பட்டவா? எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைபபற்றின தத்வஜ்ஞாநத்தால பரிபூர்ணா; அத்திரு வடிகளில் அன்பினாலும் பரிபூர்ணா எம்பெருமானுடைய அவதாரரஹஸ்யம், வாத்ஸல்யாதி குணங்கள முதலியவற்றின் உண்மையை உள்ளபடி உணாந்து அவன்பககல பரேமம் கனத்திருப்பவர்களில் இவா நிகரறறவர் என்றபடி.

“ மதுஜித் தத்வஜ்ஞாந ” என்றாலே போதுமாயினும், சிசுக்களுக்குத் தாய்மார்களின் ஸ்தனம்போல் தத்வஜ்ஞாநிகளுக்கு எம்பெருமானுடைய பாதாரவிந்தமே பரமோத்தேச்யம் என்பது தோன்ற அங்க்ரி ஸரோஜ என்று இடையில் தொடுக்கப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப்பறறின தத்வஜ்ஞாநமாவது எம்பெருமானைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநமேயாம் அந்த தத்வஜ்ஞாநத்தின் மஹிமாதிசயமாவது அரைகுறையன்றிக்கே பரிபூர்ணமான தத்வஜ்ஞாநம் அதற்கு நாதமுநிகள முடிவெல்லையாயிருப்பர் என்றது—இவரைபபோன்ற தத்வஜ்ஞாநிகள் வேறு யாருமில்லையென்றபடி. பகவத் தத்வஜ்ஞாநமும் பகவதநுராகமும் முடிவாக நாதமுநிகளிடத்தே வந்து விச்ரமித்தனபோலும் மற்றும் பலயோகிகள் பகவத்தத்வஜ்ஞாநிகளாகவும் பகவத் பக்தர்களாகவும் இருந்தாலும் அவாகளெலலாரும் இவர்க்குத தாழ்ந்தவர்களே என்கை

[அத்ர பரத்ரசாபி] மோக்ஷமடைவதற்கு முன்னும் மோக்ஷமடைந்த பின்னும் ஆகிய எககாலத்திலும் நாதமுநிகளுடைய திருவடிகளே தமக்குத் தஞ்சம் என்கிறாரே, இது கூடுமோ? திருநாட்டில் எம்பெருமானுக்கன்றோ சேஷமாயிருபபது; நாதமுநிகளின் திருவடிகள் அவ்விடத்தில் இவர்க்கு எபபடி தஞ்சமாகும்? என்னில்; பரமபதததுக்குச் செல்ல விரும்புகிறவர்கள் “ அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ ” [திருவாய்மொழி 2—3—10] என்றும், “ ஐலைவலை தஃ வரிஜலை நலுவ ஸ

மஸீய" [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்] என்றும் திருநாட்டிலுள்ள பாகவதர்களுக்குத் தொண்டுபூண்டிருக்கவே விரும்புகிறபடியாலும் பரமபதத்திற்கு 'வானவர் நாடு' என்று பெயராகையாலே பாகவதர்களுக்கே அங்கு ப்ராதாந்யமிருப்பதாலும், உலகில திருநாட்டுக்கெழுந்தருளும் ஸ்வாமிகளை 'ஆசாரியன் திருவடியடைந்தார்' என்றே சொல்லும்படி பெரியோர் நம்மைக் கற்பித்திருப்பதாலும்— 'பரமபதத்திலும் நாதமுநிகளின் திருவடிகளே எனக்கு உபேயம்' என்று இவர் கூறுவது பொருந்தும் 'சரணம்' என்கிற பதம் உபாயத்துக்கும் உபேயத்துக்கும் வாசகம் ... ... (௨)

𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾𑌬𑍍𑌧𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌹 𑌶𑍁𑌭𑍈𑌰𑍍𑌵𑌚𑍋𑌭𑌿𑌃 ।
𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿
𑌯𑍋𑌗𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌥𑌮𑍁𑌨𑌯𑍇 𑌯𑌮𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌾𑌯 ॥

பூயோநமோ பரிமிதாச்யுத பக்திதத்வ
ஜ்ஞாநா ம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர்வசோபிः
லோகேவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தி
யோகாய நாதமுநயே யமிநாம் வராய. (௩)

அபரிமித அச்யுதபக்தி தத்வஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைः	அளவில்லாத பகவத் பக்தி யென்ன, தத்வஜ்ஞாநமென்ன இவையாகிற அமுதக் கடலின் பரீவாஹம் போன்று ப்ரஸந்நசீதளங்களான	அவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தி யோகாய	அவதாரம் செய்திருக்கிற பரம புருஷார்த்தமாயும பரிபூரணமாயுமிருக்கிற பக்தி யோகத்தை யுடையவராகிய
		யமிநாம் வராய	யோகிகளில சிறந்தவரான
வசோபிः	ஸ்ரீஸூக்திகளாலே	நாதமுநயே	நாதமுநிகளுக்கு
லோகே	இவ்வுலகத்தில்	பூயः நமः	மறுபடியும் நமஸ்காரம்.

* * * [𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃] தாஹித்தவனுக்குத தண்ணீர் குடிக்கக் குடிக்க மேன்மேலும் தாஹம் கிளர்வதுபோல் இவர்க்கும் நாதமுநிகள் திருவடிகளிலேயே மேன்மேலும் பரேமம் அதி

கரித்து அவரையே மீண்டும் வணங்குகிறார் [யமிநாம் வராய நாதமுநயே பூயோ நம] யோகிகளுக்குள் தலைவரான நாதமுநிக ளுக்கே மறுபடியும் நமஸ்காரம் அவர் எப்படிப்பட்டவர்?;— தம் முடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாலே இவ்வுலகில் பக்தியோகத்தைப் பரிபூர் ணமாகவும் உண்மையாகவும் வெளியிட்டருளினவர் அவருடைய அந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் எப்படிப்பட்டவை யென்னில; [அபரிமிதஅச் யுதபக்தி தத்வஜ்ஞாநஅம்ருதாப்திசுபை:] எம்பெருமானிடத்தில் அவர் கொண்டிருந்த அளவற்ற பக்தியென்ன, அவன் விஷயமான தத்வஜ்ஞாநமென்ன ஆகிய இவை ஒரு பெரிய அமுதக்கடலாகத் திருவுள்ளத்தினுள் நிரம்பி, உள்ளே அடங்கமாட்டாது வெளியே பெருகிவந்த அம்ருதப்ரவாஹமோ இந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் என்று நினைக்கக்கூடியவை. தம்முடைய பக்தியையும் தத்வஜ்ஞாநத்தை யும் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்ற போக்யமான ஸ்ரீஸூக்திகளாலே பக்தியோகத்தின் ரஹஸ்யங்களை இவ்வுலகத்தவர்க்கு உரைத் தருளின நாதமுநிகட்கு நமஸ்காரம் என்றாயிற்று.

ஏரிமுதலியவை நிறைந்துவிட்டால உடைபடாமல் அவற்றை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கலங்கல் எடுத்துவிடுவதுண்டே, அதற்குப் பரீ வாஹமென்றுபெயர் ஸ்ரீஸூக்திகளை பக்திபரீவாஹமென்றதனால்- வாய்விட்டுச் சொற்களைச சொல்லாவிடில் சரீரம் தரிக்கமுடியா தென்பதும், அவர சொன்ன சொற்கள் யாவும் பக்திபலாத்காரத் தாலே அவதரித்தனவேயன்றி ஸ்வதந்த்ரமாகச் சொன்னவையல்ல என்பதும்தெரிவிக்கப்படும் அம்ருதபரீவாஹம்போல் சுபங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளென்றது— பரஸந்நமாயும் மதுரமாயும் சீதளமாயு மிருக்கிற திவ்ய ஸூக்திகளென்றபடி. இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளாவன எவை யென்னில்; ந்யாயதத்வம் என்கிற ஒரு சிறந்த க்ரந்தம் நாதமு நிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்ததென்று ஸ்ரீதேசிகன் முத லானோர் எடுத்துக்கூறுகிறபடியால், தற்காலம் அந்த திவ்யக்ரந்தம் துர்லபமாய்விட்டாலும் ஆளவந்தார காலத்திலே பரவித்தமா யிருந்ததனால் அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு [வசோபி:] என்கி றார் என்னலாம். அன்றி, சிஷ்யர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமாக நாடோ றும் உபதேசித்துக்கொண்டிருந்த நித்யகாலக்ஷேப ஸ்ரீஸூக்தி களைச சொல்லுகிறாரென்னவுமாம்.

நாதமுனிகள் உபதேசித்தருளின பக்தியோகம் இன்றைக்கும் இவ்வுலகத்தில வழங்கி வருகின்றதோவென்னில ; இலலை 'குருகை காவலபபன்' என்கிற ஸ்வாமியால ஆளவந்தார்க்குக் கிடைக்கவேண்டியதாயிருந்தது ; ஆனால அவர் குறிபபிட்டிருந்த ஸமயத்தில் ஆளவந்தார் திருவனந்தசயநக்ஷேத்ர யாத்திரை யெழுந்தருளி ஸமயத்தை இழந்ததனால அந்த பக்தியோகம் குருகைகாவலபபனோடே விச்ராந்தமாயிற்றென்று ஸம்பரதாயஜ்ஞர் கூறுவர். யோகம் என்கிற சபதத்திறகு "𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌸𑌂𑌨𑌹𑌨𑍋𑌪𑌾𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑌂𑌗𑌤𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌷𑍁 = யோகஸ் ஸந்நஹநோபாய த்யாநஸங்கதியுக்திஷு" என்ற நிகண்டின்படி பல பொருள்களுண்டாதலால், பக்தியாகிற உபாயம் என்றாவது பரீதிரூபமான த்யானம் என்றாவது பொருள்கொள்ளலாம் நெஞ்சுகனிந்து எம்பெருமானைச சிந்திப்பதென்கிற ஒரு நலவழியை இவ்வுலகில நாதமுனிகளே காட்டியருளினராதலால் அதை இங்குச சொல்லுகிறாரென்றுங் கொள்ளலாம் ; அபபோது, குருகைகாவலப்பனோடு விசராந்தமான பக்தியோகத்தைபபற்றி இங்கு ப்ரஸ்தாவமில்லையென்று கொள்க. பக்தியோகத்திறகு, பரமார்த்த என்றும் ஸமக்ர என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் கொடுத்திருப்பதனால—நாதமுனிகள் அவதரிப்பித்த பக்தியானது ஸ்வயம்பரயோஜநமென்பதும் எம்பெருமானைப பெறுதற்குப பர்யாபதமான உபகரணமென்பதும் விளங்கும் (௩)

𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵
𑌭𑍋𑌗𑌾𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌯 𑌗𑌤𑍀𑌰𑍁𑌦𑌾𑌰𑌃 ।
𑌸𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌰𑌮𑌿𑌮𑍀𑌤 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌰𑌤𑍍𑌨𑌂
𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌨𑌮𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌵𑌰𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌾𑌯 ॥

தத்வேந யச்சித சித்ச்வர தத் ச்வபாவ
போகாபவர்க்க தருபாய கதீருதாரః
ஸந்தர்சயந்நிரமிமீத புராணரத்நம்
தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய (௪)

உதாரஃ	உதாரஸ்வபாவமுடையரான	தத்வேந	உள்ளபடி
யஃ	யாவரொரு பராசரர்	ஸந்தர்சயந்	விளக்காநின்றுகொண்டு
சித் அசித ஈச்வர, தத்ஸ்வபாவ, போக, அபவர்க்க, ததுபாய கதீஃ	சித்து அசித்து ஈச்வரன் என்கிற தத்வத்ரயமென்ன, அவற்றின் தன்மைகளென்ன, விஷயாநுபவமென்ன, மோக்ஷமென்ன, மோக்ஷோபாயங்களென்ன, இவ்வாத்மா போகக்கூடிய வழிகளென்ன ஆகிய இவற்றை	புராண ரத்நம்	புராணங்களுள் சிறந்ததான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை
		நிரமிமீத	அருளிச்செய்தாரோ
		தஸ்மை	அப்படிப்பட்ட
		பராசராய முநிவராய	பராசர மஹர்ஷிக்கு
		நமஃ	நமஸ்காரம்.

* * *—[தத்வேந யஃ] கீழ் மூன்று ச்லோகங்களாலே ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை நமஸ்கரித்தபின், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண முகத்தாலே தத்வத்ரயஜ்ஞாநத்தையும் மற்றும்பல விசேஷார்த்தங்களையும் உலகத்தவர்க்கு உபகரித்த மஹாநுபாவராகிய ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷியை வணங்குகிறார் இதில் மஹாபாரதம் முதலியவற்றால் வ்யாஸரும் உபகாரகராயிருந்தாலும், நாம அவச்யம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய ஸாரமான அர்த்தங்களை மிக்க விஸ்தாரமின்றியும் ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தாலே தெரிவித்தருளினவர் ஸ்ரீபராசரரேயாகையால் வ்யாஸாதிகளை விட்டு இவரிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் முக்கியமான சிலவற்றை இங்கே பூர்வார்த்தத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். [சிதசிதீச்வர தத்ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாயகதீஃ] சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் என்கிற தத்வத்ரயமென்ன, இவற்றின் ஸ்வபாவங்களென்ன, விஷயாநுபவம் ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலான போகங்களென்ன, கைவல்யாநுபவம் பரமபதாநுபவம் என்கிற மோக்ஷங்களென்ன, இவற்றின் ஸாதநங்களென்ன, அந்தப்பலனை அநுபவிக்கப்போகிற மார்க்கங்களென்ன ஆகிய இவ்விஷயங்கள் முக்கியமாக ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளவையாம்.

ஹேயமான விஷயபோகங்களைப்பற்றியும் அஸ்திரமான ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப்பறறியும் அஸாரமான கைவல்யபோகத்தைப் பற்றியும் நாம் ஏதுக்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? அவச்யமல்லாத இவவிஷயங்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில ஏன் கூறப்படவேண்டும்? என்னில்; நல்ல விஷயங்களின ஏற்றத்தைத் தெரிந்துகொளளும்போது ஹேயவிஷயங்களின் கெடுதல்களையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசயமேயாம்

[புராணரத்நம்] ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றுன த்வயமானது "மந்த்ரரத்நம்" என்று சிறப்பிததுக் கூறபபடுதலபோல ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் விஷய கௌரவத்தால புராணரத்நம் என்று சிறபபித்து வழங்கப்பெறும் ... . (௪)

𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌵𑌤𑌯𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨 𑌮𑌦𑌨𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌆𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌕𑍁𑌲𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌂
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌤𑌦𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌯𑍁𑌗𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌾 ॥

மாதாபிதா யுவதய ஸ்தநயா விபூதி꞉
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந꞉குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா (௫)

மத அந்வயா நாம்	என்னைச சேர்ந்தவா களுக்கு	ந꞉ ஆதயஸ்ய குலபதே꞉	நமககுக் குலகூடஸ்தராகிய ஆழ்வாருடைய
நியமேந	எப்பொழுதும	வகுள அபிராமம்	மகிழமலர்களினுல் அழகாயும்
மாதா பிதா யுவதய꞉ தநயா꞉ விபூதி꞉ ஸாவம்	தாய, தந்தை, மாதா, மககள், செல்வம் (மற்றுமுள்ள) எல்லாமும	ஸ்ரீமத	நிதயோஜ்வலமாயுமிருக்கிற
		தத அஙக்ரி யுகளம்	அந்தத்திருவடியிணையை
யத ஏவ	யாதொரு ஆழ்வார் திருவடியேயோ,	மூாதநா ப்ரணமாமி	தலையால் வணஙகுகின்றேன்.

* * * [𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌵𑌤𑌯𑌃.] கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட பராசருடைய க்ரந்தத்தைவிட பரமபோக்யமும் பரமோஜ்ஜீவந

மும் பரமோபகாரகமும் பலபடிகளாலும் நிகரற்றதுமான திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்தவரும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கும் யோகதசையில் ஸேவைஸாதித்து நேரில் ஸகலோபநிஷத்ஸாரார்த்தங்களை உபதேசித்தவரும், ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தருமான நம்மாழ்வாரை நமஸ்கரிக்கிறார் இதில். "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரேயினியாவாரே" [திருவாய்மொழி-5-1-8] என்று ஆழ்வார்க்கு மாதாபிதாக்கள் முதலிய எல்லா உறவு முறையாரும் எம்பெருமானே யானதுபோல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கெல்லாம் ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸர்வஸ்வமாகிறதென்று அருளிச்செய்கிற இவருடைய அத்யவஸாயத்தை என் சொல்வோம். நம்மாழ்வார்க்குப் பல திருநாமங்களிருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டு "ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே" என்று—'நம்முடைய குலத்துக்குத் தலைவா' என்று அருளிச்செய்யும்படியான திருவுள்ளக்கனிவு விலக்ஷணமானதே. "விப்ராக்கு கோத்ரசரண ஸூத்ர கூடஸ்தர் பராசர பாராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர் பராங்குச பரகாலயதிவராதிகள்" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூக்தி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

மதந்வயாநாம் என்கிற பதத்தினால்—தமக்கு முன்னே அவதரித்திருந்த பெரியோர்களும், தமக்குப்பிறகு ஜனித்த, ஜனிக்கின்ற, ஜனிக்கப்போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தாநங்களும் விவக்ஷிதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று பேர்பெற்ற அனைவர்க்கும் ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸர்வஸ்வம் என்றாராயிற்று.

"லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் ...வந்தே குருபரம்பராம்" என்றபடி எம்பெருமான் ப்ரதமாசார்யனாகையாலே ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதென்றுகொண்டு, அங்க்ரியுகளம் என்கிறபதத்தினால் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது என்பாருமுளர். எம்பெருமானுடைய திருவடிநிலைக்கு ஸ்ரீசடகோபன் என்று திருநாமமாகையாலே இப்படியும் சொல்லலாம். வகுளாபிராமம் என்கிற விசேஷணத்தினால் இவ்வர்த்தம் நன்கு நிலைபெறும்; "மகிழ்மாலை மார்பினன்" என்றும் 'வகுளாபரணர்' என்றும் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லக்கடவதிறே. இவ்வர்த்தம்

பொருந்துமாயினும் ஆத்யஸ்ய ந குலபதேஃ என்பதால நம்மாழ்வாரைச்சொல்லுகிறதென்பதே ஏற்றதாகையாலும் பூர்வாசார்யர்களின் வியாக்கியானமும் இவ்வண்ணமேயாகையாலும் இதுவே கொள்ளத்தக்கது .. .. (௫)

𑌯𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌮𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌚 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑌪𑌥 𑌸𑍍𑌸𑌕𑌲 𑌸𑍍𑌸𑌮𑍇𑌤𑌿 ।
𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍
𑌪𑌾𑌦𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌮𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌵𑌿𑌲𑍋𑌚𑌨𑌸𑍍𑌯 ॥

யந் மூர்த்நிமே ச்ருதிசிரஸ்ஸு ச பாதி யஸ்மிந்
அஸ்மந் மநோரத பத ஸ்ஸகல ஸ்ஸமேதி
ஸ்தோஷ்யாமிநஃ குலதநம் குலதைவதம் தத்
பாதாரவிந்த மரவிந்த விலோசநஸ்ய (௬)

யத்	யாதொரு எம்பெருமானுடைய திருவடியானது	ஸமேதி	போய்ச்சேருகின்றதோ,
மே மூர்த்நி	என் தலையிலும்	தத்	அப்படிப்பட்டதாய்
ச்ருதி சிரஸ்ஸு ச	வேதங்களின் தலைகளிலும் (வேதாந்தங்களிலுமென்றபடி.)	நஃ குலதநம	வம்ச பரம்பரையாக நமக்குச் சேர்ந்த செல்வமாய்
பாதி	விளங்காநின்றதோ,	குலதைவதம	(நம்) குலத்துக்கெல்லாம் ஆராதயமாயிருக்கிற
யஸ்மிந்	யாதொரு திருவடியிலே	அரவிந்த விலோசநஸ்ய பாத அரவிந்தம்	செங்கண்மாலின் திருவடித்தாமரையை
அஸ்மத் மநோரதபதஃ ஸகலஃ	நமது ஆசைபெருக்கமெல்லாம்	ஸ்தோஷ்யாமி	துதிசெய்யப்போகிறேன்.

* * * [𑌯𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿] கீழ் ஐந்துசலோகங்களால, நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு மஹோபகாரகர்களான மஹான்கள் மூவரை வணங்கியானபின், இனிமேல எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்திரத்தில் இறங்குகிறார் என்னுடைய குலத்துக்கு அழியாச் செல்வமான பகவத்பாதாரவிந்தத்தைத் துதிக்கப்போகிறேனென்று இந்தச்லோகத்தால ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்

செந்தாமரைக்கண்ணனான எம்பெருமானுடைய யாதொரு திருவடித்தாமரையானது என்னுடைய முடியின்மீதும் மறைமுடியின்மீதும் விளங்காநின்றதோ, என்னுடைய ஆசை முழுவதும் யாதொரு திருவடியில் முடிவடைகின்றதோ, என்னுடைய குலத்துக்குச செல்வமாகவும் தெய்வமாகவும் யாதொருதிருவடி இராநின்றதோ, அப்படிப்பட்ட திருவடித்தாமரையை நான் துதிக்கப் போகிறேன்

திருவடிகள் வேதாந்தங்களில விளங்குகையாவது—வேதாந்தங்களில் விஸ்தாரமாக வருணிக்கப்படுகையாம் இவருடைய முடிமீது விளங்குகிறதோவென்னில்; "அடிசசியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணா உன் கோலப்பாதம்" [திருவாய்மொழி 10—3—6] என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்ததுபோல் பிரார்த்தித்து நம்மாலும் சிரோபூஷணமாக அணிந்துகொள்ளக்கூடிய திருவடி என்றபடி. எம்பெருமானை வணங்கும்போது அவன் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து வணங்கவேண்டுமாதலால் அப்போது இவருடைய திருமுடியிலே அத்திருவடிகள் விளங்கக் குறையில்லையிறே.

[யஸ்மிந் அஸ்மந்மநோரதபதஸ் ஸகலஸ் ஸமேதி] உலகத்தில் தந்தையென்றும், தாயென்றும், மக்களென்றும், மாதரென்றும், செலவமென்றும், சேலையென்றும் பலவற்றை விரும்பி அவற்றிலே உண்டாகிற விருப்பமெல்லாம் இவர்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் தவிர மற்றொன்றில் இலலையென்றபடி. எம்பெருமான் திருவடிகள் கிடைத்துவிட்டால ஸாவஸ்வமும் கிடைத்து விட்டதாக நினைத்து மகிழ்பவர் என்கை. குலதநம் என்கிற விசேஷணத்தினால் உபாயத்வமும், குலதைவதம் என்கிற விசேஷணத்தினால் உபேயத்வமும் சொல்லப்பட்டதாம் ... . (௬)

𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵 𑌶𑍀𑌕𑌰𑌾𑌣𑍁𑌃
𑌶𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑌾𑌤𑍁𑌮𑍍 𑌅𑌪𑌿 𑌶𑌰𑍍𑌵 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 ।
𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌦𑍀𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌮𑍍 𑌉𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌯
𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌵𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌰𑌪𑌤𑍍𑌰𑌪𑌾𑌯 ॥

தத்வேநயஸ்ய மஹிமார்ணவ சீகராணுః
சக்யோந மாதுமபி சர்வ பிதாமஹாத்யை,
கர்த்தும் ததீயமஹிமஸ்துதி முத்யதாய
மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய (எ)

யஸ்ய	எந்த எம்பெருமானுடைய	கர்த்தும்	செய்வதற்கு
மஹிம அர்ணவ சீகர அணுः	பெருமையாகிற கடலில் ஒரு சிறிய திவலையளவு கூட	உதயதாய	ஆரம்பம் செய்தவனும்
சர்வ பிதாமஹ ஆதயைः அபி	சிவன் பிரமன் முதலானவர்களாலும	நிரபதரபாய	வெட்கங் கெட்டவனுயும
தத்வேந	உள்ளபடி	கவயே	கவியென்று போசுமப்பவனுயுமிருக்கிற
மாதும் ந சக்யः	அளவிட்டறிய முடியாததோ,		
ததீய மஹிம ஸ்துதிம	அந்த எமபெருமானுடைய பெருமையைப்பற்றின ஸ்தோதரததை	மஹ்யம	எனக்கே
		நமः அஸ்து	நமஸ்காரம் செய்து கொள்ளவேண்டும்

[தஞ்நயஸ்ய] 'எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத துதிக்கப்போகிறே' னென்று கீழ்சலோகத்தில் கூறியவர், ஞானத திற்சிறந்த மஹான்களுடைய மனமொழிகட்கும் எட்டாத விஷயத்தை அலபஜ்ஞனுகிய நான் துதிககத தொடங்குவது என்ன ஸாஹஸம்! என்று வெட்கபபட்டு ஸ்தோத்ரம் செய்யப புகுவதில் நின்றும் பின்வாங்கி, என்னகாரியஞ் செய்பத துணிந்தோமென்று தம்மைத் தாமே நிந்தித்துக் கொள்ளுகிருர் இதில பிரமன் சிவன் என்று சொலலபபடுகிற சில மஹான்களே எம்பெருமானுடைய மஹிமையைப்பறறிப பேசத்தொடங்கி, பெரிய கடல போன்ற அந்த மஹிமையில் ஒரு சிறிய திவலையளவுகூடப் பேச முடியாமல் வெளகி நின்ருர்கள் என்னும்போது சிறறறிவாளனுகிய நான் எவ்வளவு? ஸ்தோத்ரமென்பதை நான் நெஞ்சால் நினைக்கவும் யோக்யதையுடையேனல்லேன். இஃது எனககுத் தெரிந்திருந்தும் கவி என்று போபெற நினைத்து ச்லோகங்கள் சொலலத தொடங்கிவிட்டேனே! என்னைபபோன்ற வெட்கங்கெட்டவன உலகிலுண்டோ? இப்படிபபட்ட மூடனை எனக்கேயன்ருே முதலில நமஸ்காரம செய்து கொள்ளவேண்டும் என்கிருர்

எம்பெருமானுடைய குணங்களில் ஸ்வல்ப பாகமும் ஸர்வஜ்ஞர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலும் அறிய முடியாதென்பது பூர்வார்த்தத்தின் கருத்து

அப்படிப்பட்ட அநந்தகல்யாண குணார்ணவனை எம்பெருமானுடைய வைபவங்களை அல்பஜ்ஞனாகிய நான் துதிக்கவேணுமென்று நெஞ்சினால் நினைப்பதும், அந்த நினைவை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதும் வெட்கங்கெட்ட வியாபாரமன்றோ. கேவலம் கவியென்று பேசுமப்படிக்காகவன்றோ நான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குவது; என் அறைகையன்றோ ஆலத்திபெடுக்கவேணுமென்கிறார் போலும்

மஹ்யம் நம அஸ்து=என்னை எல்லாரும் நமஸ்கரிக்கட்டும் என்றது தம்மைத்தாமே நிந்தித்துக்கொள்ளுகிறபடி. உலகில் ஸாஹஸிகர்களைக் கைகூப்பி வணங்கவேணுமென்று சொலவதுண்டு. ... ... (எ)

𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌵𑌧𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌃
𑌸𑍍𑌤𑍌𑌮𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌤𑍇𑌪𑌿 𑌸𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 ।
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖 𑌮𑍁𑌖𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃
𑌕𑍋 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌤𑍋𑌰𑌣𑍁 𑌕𑌲𑌾𑌚𑌲𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 ॥

யத்வா ச்ரமாவதி யதாமதி வாப்யசக்த
ஸ்தௌம்யேவமேவ கலு தேபி ஸதா ஸ்துவந்த
வேதாச் சதுர்முக முகாச்ச மஹார்ணவாந்த
கோ மஜ்ஜதோரணு குலாசலயோர் விசேஷ: (அ)

யதவா	அல்லது,	ஸதா அபி	எப்பொழுதும்
அசக்த: (அஹம்)	சக்தியற்றவனை நான்	ஸ்துவந்த:	ஸ்தோத்ரம் செய்துகொண்டிருக்கிற
ச்ரம அவதி	ச்ரமம் உண்டாகிற வரையிலாவது	தே	அந்த
யதாமதி வா அபி	புத்திக்கு எட்டிய வரையிலாவது	வேதா:	வேதங்களும்
ஸ்தௌமி	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறேன்;	சதுர்முக முகாச்ச	பிரமன் முதலியவர்களும்

ஏவம் ஏவ கலு	இப்படியே யலலவோ (துதிப்பது) (என்னைவிட சிறிது அதிகமாக அவர்கள் துதிப்பாரகளெனினும்)	மஜ்ஜதோ:	முழுகிப்போகிற
மஹார்ணவ அந்த:	பெரிய கடலினுள்ளே	அணு குலாசலயோ:	சிறியதொரு வஸ்துவுக்கும் (பெரிய)குலபர்வதத்திற்கும்
		க:விசேஷ:	என்ன வாசி?

* * *—[யதா ஹ்ரூ ஶாவயி] 'பரமபுருஷனைத் துதிக்க நாம் எவ்வளவு? முடியாத காரியத்தை நெஞ்சாலும் நினைபபது கூடாது' என்றெண்ணி ஸ்துதிபபதில நின்றும் கைவாங்கபபார்த்த ஆளவநதார், 'நம்மாலானமட்டும் துதிபபது தகுதியே' என்று ஒருவாறு நெஞ்சை ஸமாதாநபபடுத்திககொள்ளுகிறுர் இதில் எம்பெருமானுடைய வைபவங்களை எல்லைகண்டு பேச என்றல் முடியாதென்கிற விஷயம் உண்மையே; அதற்கு நான் அசக்தனு யினும், ஸ்துதிபபதில நினறும அடியோடு நிவர்ததிப்பேனல்லேன். பகவத்குணங்களைப் பரிபூர்ததியாகப் பேசவலலவர்களதாம் ஸ்துதிப்பதற்கு இறங்கலாமென்று யாதொரு நியமமும் கண்டதிலலை எவனெவனுக்கு எவவளவு பேச சக்தியும் புத்தியும் உள்ளதோ அவவளவு பேசி நிறபதறகு யாதொரு தடையுமில்லையே. ஆகையாலே, எவவளவு துதிபபதறகு எனக்கு சக்தியுள்ளதோ, அறிவும் உளளதோ, அவ்வளவு துதிக்கபபுகுகின்றேன்.

இப்படி துதிப்பது நான் மாத்திரமலல; † "வேதமுறைத் தமையோர் வணங்குமசெநதமிழ் பாடுவார் தாம் வணங்குந் தேவர்" என்கிறபடியே தேவாகளும் வைதிகர்களும் வேதங்களும் மற்றும் எத்தனையோ பேரகள் அவ்வெம்பெருமானைத் துதித்திருக்கிருர்கள், துதித்துக்கொண்டுமிருக்கிறாகள்; அன்னவர் துதிப்பது ஒருநாளிருநாளலல; அலலும் பகலும் துதிபபர்; அப்படி துதிபபவர்களும் தஙகளுக்குள்ள ஜ்ஞாநசக்திகளளவே துதித்தார் களேயன்றி எம்பெருமானுடைய புகழ்களைப பேசித் தலைக்கட்டினாகளென்றிலலை. ஆகவே, அவரவர்களுடைய ஜ்ஞாநசக்திகளுக் கிணங்க அவரவா பேசக்கடவர்கள்' என்று ஏற்பட்ட பின்பு, நானும் என்னுடைய சக்திக்கும் அறிவுக்கும் ஏறறவாறு துதிப்

---

† பெரிய திருமொழி 2-8-2.

பதில் தடையில்லையாதலால் ஏதோ ஆனமட்டும் துதிக்கப் பார்க்கிறேன் என்கிறார்

"ஸதா ஸ்துவந்த: தே வேதா: சதுர்முகமுகாச்ச ஏவமேவ" என்று சொல்லிவிடலாமோ? உம்முடைய சக்தி எங்கே? அவர்களுடைய சக்தி எங்கே? உம்முடைய ஜ்ஞானமெங்கே? அவர்களுடைய ஜ்ஞானமெங்கே? பலவகைகளிலும் உம்மைவிட எவ்வளவோ மேம்பட்டவர்களான சதுர்முகாதிகளை நீர் உம்மோடு ஒப்புச் சொல்லிக்கொள்வது தகுதியாகுமோ? என்று சிலர் கேட்கக் கூடுமாதலால் அக்கேள்விக்கும் தாமே ஸமாதானம் அருளிச் செய்கிறார் [கோ மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோர் விசேஷ:?] என்று இதன் கருத்தாவது:—என்னுடைய ஜ்ஞாந சக்திகள் அற்பமென்பதும் அவர்களுடைய ஜ்ஞாந சக்திகள் அதிக மென்பதும் உண்மையே; ஆனாலென்ன? எம்பெருமானுடைய புகழை உள்ளபடி பேசமாட்டாமையில் அவர்கட்கும் எனக்கும் ஏதேனும் வாசியுண்டோ? என்னைவிட அவர்கள் அதிக ஜ்ஞாநசக்தியுக்தர்களாக இருப்பதுபற்றி பத்து நூறாயிரம் வாக்கியங்கள் அதிகமாகப் பேசியிருக்கிறார்களென்றே கொள்வோம்; நான் சொன்ன சொற்கள் ஸ்வல்பமேயாயிடுக ஆனதாலென்ன? பேசப்புகுந்த விஷயத்தை அவர்களும் எல்லை காணவில்லை; இதில் ஸாம்யத்திற்குக் குறையில்லையே ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காண்மின;—ஒரு துரும்பு; ஒரு பெரிய மலை; இவை யிரண்டுக்கும் உருவத்தில் எவ்வளவோ வாசியுண்டுதான்; இருந்தாலும், இவ்விரண்டையும் கடலினுள்ளே எறிந்தோமாகில், சிறிய துரும்பும் பெரிய மலையும் கடலினுள் ஒரு புறத்தில் உருத்தெரியாமல் மூழ்கிக்கிடப்பது ஒக்குமன்றோ. அணுவுக்கும் மலைக்கும் வெளிநிலத்தில் நெடுவாசி கண்டோமாகிலும், இவை கடலினுள் அழுந்தும் விஷயத்தில் இவற்றுக்கு யாதொரு வாசியும் காண்கிறோமில்லை ஸாம்யமே காண்கிறோம். ஆனால், அணுவைக் காட்டிலும் மலையானது ஸமுத்ரத்தின் அதிக பாகத்தை ஆக்ரமித்திருக்கின்றதென்பது மாத்திரம் உள்ளது அஃது இருக்கட்டுமே. இவை கடலினுள் இருக்கிற இடம் தெரியாமல் ஒரு மூலையில் மங்கிப்போரும் விஷயத்தில் வாசியுண்டோ சொல்லுங்கள்; அதுபோலவே, அணுவைப்போன்ற எனது உக்திகளும் மலையைப்போன்ற சதுர்முகாதிகளின் உக்திகளும் அளவில்

ஏற்றத்தாழ்வுடையனவாயிருந்தாலும் பகவத்குணஸாகரத்தில ஏதோவொரு மூலையில மறைந்துபோம் விஷயத்தில வாசியற்றிருப் பனவேயாம் என்றபடியாயிற்று

"அவரவர் தாந்தாமறிந்தவாறேத்தி" என்று பொய்கைப் பிரானும் "தங்களன்பாரத் தமது சொல்வலத்தால் தலைத்தலைச சிறந்து பூசிப்ப" என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடி அவரவர்கள் தம்தம் ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு இணங்கியவளவே போற் றத்தக்கவர்களாதலாலும், ஃ அநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணார்ணவனான எம்பெருமானுடைய புகழ்களைப்பேசித் தலைக் கட்டுதல ஆர்க்கும் முடியாத காரியமாகையாலும், நானும் ஏதோ எனக்குத் தெரிந்தவரையில் போற்றப் புகுதல் குற்றமல்ல என்று ஒருவாறு மநஸ்ஸை ஸமாதாநம பண்ணிக்கொண்டாராயிற்று.

ச்லோகம் தொடங்கும்போதே யத்வா என்றது—கீழ் ச்லோ கத்தில சொன்ன விஷயத்தைத தள்ளி, இதில் வேறு விஷயம் சொல்லுவதைக் காட்டும் 'ஸ்துதித்தல தகுதியல்ல' என்றன்றோ கீழிற்சொன்னது; இதில் அங்ஙனல்லாமல ஸ்தௌமி என்று துதிக்க இழிகிறாகையாலே இதுதோன்ற யத்வா என்றுரென்க.

ச்ரமாவதி=ச்ரமம் உண்டாகிற வரையில் என்றது—சக்தி யுள்ளவரையில் என்றபடி 'நான் களைததுபபோகிறவரையில் தண்ணீர இறைக்கிறேன்' என்றால சக்தியுள்ளவரையில இறைக் கிறேன் என்று பொருள்படுதல காண்க ஶ்ரம: க்ஷயி: யஸ்மிநுக ரணிதக—ஶ்ரமாவதி .. .. (அ)

𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑍈𑌷 𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌶𑌯𑍇𑌨 𑌨 𑌤𑍇𑌽𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑍍𑌯𑌃
𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 ।
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌲𑌭𑍋 𑌮𑌮 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃
𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍋𑌽𑌯𑌮𑍁𑌚𑌿𑌤𑍋 𑌮𑌮 𑌚𑌾𑌬𑍍𑌜𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰 ॥ ௯॥

கிஞ்சைஷ சக்த்யதிசயேந நதேநுகம்ப்ய:
ஸ்தோதாபிது ஸ்துதி க்ருதேந பரிச்ரமேண
தத்ர ச்ரமஸ்து ஸுலபோ மம மந்தபுத்தே:
இத்யுத்யமோய முசிதோ மமசாப்ஜநேத்ர. (௯)

ஏஷ:	இந்த
ஸ்தோதா	துதிப்பவனாகிய (அடியேன்)
சக்தி அதிசயேந	(எனது) சக்தியின் மிகுதியினால்
தே	உனக்கு
ந அநுகம்ப்ய:	இரங்கத் தகுந்தவனல்லேன்;
அபி து	பின்னை எக்காரணத்தினால் இரங்கத் தகுந்தவன் எனில்;
ஸ்துதிக்ருதேந பரிசரமேண	துதிப்பதனாலுண்டாகும் பரிச்ரமத்தைப் பார்த்து (இரங்கத் தகுந்தவன்);
ஹே அப்ஜநேத்ர	செங்கண்மாலே!
தத்ர	துதிக்கும் விஷயத்தில
மந்தயுததே:	மந்தபுத்தியையுடையனான
மம து	எனக்கோவென்றால்
சரம:	பரிசரமம்
ஸுலப:	எளிதில் உண்டாகக் கூடியது;
இதி	என்கிற காரணத்தினால்
மம ச	எனக்கே
அயம் உத்யம:	இந்த முயற்சி ஏற்றிருக்கிறது.

——[கிஂசைவஷ.] எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பூர்த்தியாகப் பேசமாட்டாமையில் பிரமன் முதலியோர்க்கும் தமக்கும் யாதொரு வாசியுமில்லையென்றார் கீழ் ச்லோகத்தில. வாசியில்லையென்பது மாத்திரமேயல்ல; அவர்களிற் காட்டில் தமக்கு ஒருவகையான ஏற்றமுமுண்டென்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில்.

உலகத்தில ஒரு மஹானுக்கு ஒருவனிடத்தில் இரக்கம் பிறக்க வேணுமானால அதற்கு இரண்டு வகையான காரணங்களுண்டு; அளவற்ற ஸாமர்த்தியம் இருந்தால் அதைபபற்றியும் தயை பிறக்கும்; அதிகமாக சரமபபட்டு தீநனாயிருந்தால் அந்த தைந்யத்தைப் பார்த்தும் தயை பிறக்கும்; ஆகவே, தயை உண்டாவதற்கு ஸாமர்த்தியம் ஒரு காரணம், தைந்யம் ஒரு காரணம். இவ்விரண்டு காரணங்களுள் முதற்காரணமாகிய ஸாமர்த்தியமென்பது எனக்கில்லை; அதாவது—உன்னுடைய திருப்புகழ்களைப் பூர்த்தியாகப பேசவல்ல சக்திவிசேஷம் எனக்கில்லை; இது பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் இல்லை யென்பது ஸித்தமாதலால் இவ்விஷயத்தில் ஸாம்யமே யுள்ளது; இனி இரண்டாவது காரணமாகிய தைந்யம் ஒன்றே தயைக்கு ஸாதநமாக வேண்டும்; அந்த தைந்யம் என்னிடத்தில்

அதிகமாகவுள்ளதா? ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கல அதிகமாகவுள்ளதா? என்று ஆராயுமளவில என்னிடத்தே அதிகமுளளது எங்ஙனே யென்றல, எவன் அதிகமான பரிச்ரமத்தை நயடைகிருனே அவனே தீநன் எனப்படுவான்; ப்ரஹ்மாதிகளும் நானும உன்னுடைய பெருமைகளைப் பூர்த்தியாகச் சொலலவல்லோமல்லோம் என்பது உண்மையாயினும் நெடுங்காலம்வரை நீண்ட சப்தராசிகளைச சொல்லிக்கொண்டிருக்க அவர்களுக்கு சக்தியுண்டாகையால் அவர்கள் சளைக்காமல சொல்லிக் கொண்டிருபபாகள்; அவர்களுக்கு ஸ்வலபமாகப் பரிச்ரமம் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால அவர்களிடத்தில் தைந்யம் காண்பதில சிறிது அருமை யுண்டு எனக்கோ அபபடியிலலை; என்னுடைய புத்தி ஸ்வலபமாதலால் அதிகமாகப் பேச எனக்கு சக்தியிலலை; சிறிது பேசினவாறே மிக்க சரமம் உண்டாய்விடும்; ஆகையாலே என் பக்கல தைந்யம் காண்பது எளிது; தைந்யம் கண்டவாறே நீ தயைபண்ணுகிறவனாகையால் நான் சீக்ரமாகவே உனது தயைக்கு விஷயமாயவிடுவேன்; பரஹ்மாதிகள் என்னைவிட அதிகமான சக்தியையுடையவாகளாகையால் அவர்களுக்குப பரிசரமம் விரைவில உண்டாகமாட்டாது; உன் குணங்களைப பூர்த்தியாகப பேசவல்ல சிறந்த சக்தியும் அவர்களுக்கு இலலை; தைந்யமும் அவர்களுக்கிலலை அவர்களுடைய சக்தியெல்லாம் மாண்ட பிறகு என்றைககோ அவாகளுக்குப பரிச்ரமம் உண்டாகி தைந்யம் விளையபபோகிறது; அலப சக்தியை யுடைய நான் இன்னும் சற்று நாழிகைக்குள பரிச்ரமமடைந்து தீநனுப்விடப் போகிறேன் உடனே உனது தயை என்மீது பெருகப் போகிறது. ஆகையாலே சீக்கிரமாய் உனது தயையைப் பெறுகையாகிற ஏற்ற மெனக்குள்ளது. ஆகவே ஸ்துதி செய்வதில் இறங்குவது எனக்கே உரியது; நீ விரைந்து தயை பண்ணுவதற்கு இது ஒரு வழியாகத் தேறுகிறபடியால—என்ருராயிறறு

மந்தபுத்தே: என்று தமக்கு விசேஷணமிட்டுக் கொண்டதன் கருத்து யாதெனில்; ப்ரஹ்மாதிகளைபபோல் நெடுநாள்வரையில் துதிக்கவல்ல அவ்வளவு புத்தி இல்லாமையால் எனக்கு சீக்கிரமாகவே சரமமுண்டாய் விடுமென்கை.

“மம ச” என்றவிடத்தில சகாரம் ஏவகாரம்போன்று அவதாரணப் பொருள்படும்; எனக்கே என்றபடி பரஹ்மாதிகள்

உன்னை ஸ்துதிப்பது வீண்; நான் ஸ்துதிப்பதுதான் தகுதி என்ற தாகிறது சகாரததின் இபற்கைப் பொருளாகிய ஸமுசசயமும் இங்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளக் கூடியதே; அதாவது எனக்கும் என்றபடி பரஹ்மாதிகளுககு எபபடி உரியதோ அப்படி எனக்கும் உரியது என்றவாறும் பெரியவாசசான்பிள்ளை அருளிச் செய்த வியாக்கியானத்தில—"சசபதம் அவதாரணமாய் எனக்கே உசிதமென்னுதல்; ஸமுசசயமாய், எனக்கும் ஸமுசிதமென்று கீழ்ச்லோகத்தோடே கூட்டுதல" என்று இரண்டு வகைப்பொருளும் அருளிச் செயயபபட்டிருப்பதை ஸேவித்தருளின ஸ்ரீ தேசிகன் தம்முடைய பாஷ்யத்தில அவதாரணப்பொருளை மாத்திரம் கொண்டு ஸமுசசயாாத்தம் கொள்வது மந்தம் என்றெழுதியுள்ளார்; அப்பொருளில என்ன அஸ்வாரஸ்யம் கண்டாரோ அறியோம் $"இருக்குவாய் முனிக்கணங்களைத்த யானுமேத்தினேன்" என்றுறபோலே சொல்லுவதாகக் கொள்ளக் குறையில்லையே

அப்ஜநேத்ர!—என்னுடைய முயற்சி ஈடேறும்படி தாமரைக் கண்களால் நோக்காய என்றவாறு

முதலடியில் அஹம் என்று உத்தம புருஷனைச் சொல்ல வேண்டுமிடத்து ஏஷ: என்று ப்ரதம புருஷனைச் சொல்லியிருப்பது ஸம்ஸ்க்ருத மர்யாதை. ஊநாகம்விதாம் யொாஹ்ம:—ஊநாகம்வஹ்ம். ... ... (க)

நாவெக்ஷஸெ யதி தெதா ஸுவநா ந்ர்ஹமநி
நாலம் ப்ரபொ ஸவிதுமெவ கூதஃப்ரவூத்தி:।
ஏவம் நிஸக்ஸஹஜ்ருதி த்வயி ஸவஜந்தொ:
ஸ்வாமிந் நசித்ர மிதமாஶ்ரிதவத்ஸலத்வம் ॥

நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநாங்யமூநி
நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத ப்ரவ்ருத்தி:,
ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ:
ஸ்வாமிந் நசித்ர மிதமாச்ரிதவத்ஸலத்வம். (யி)

$ திருசசந்த விருத்தம். 109.

ப்ரபோ!	பகவானே!,	ஸ்வாமிந்!	ஸ்வாமியே!
ந அவேக்ஷஸே யதி	நீ கடாக்ஷியாவிடில்	ஏவம்	இப்படி
ததஃ	அப்போது	ஸர்வ ஜந்தோஃ	எல்லாவுயிர கட்கும்
அஜூநி புவநாநி	இவ்வுலகங்கள்	நிஸர்கக ஸௌஹ்ருதி	இயற்கையாகவே நன்மை விரும்பு மவனான
பவிதும் ஏவ ந அலம்	உண்டாகவே மாட்டா;	த்வயி	உன்னிடத்தில்
ப்ரவ்ருத்திஃ குதஃ	ஒரு காரியமும் செய்யமாட்டா என்பது சொல்ல வும் வேணுமோ?	ஆச்ரிதவத்ஸலத்வம் இதம்	ஆசரிதவாத்ஸல்ய மாகிற இந்தக் குணமானது
		ந சித்ரம்	ஆசசரியமல்ல.

* * *—[நாவேக்ஷஸே] ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதில் தமககு அதிகாரமுண்டென்று ஸமர்த்தித்தபின ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குகிறார் இது முதலாக.

கீழ்ச்லோகத்தில் அப்ஜநேத்ர! என்று ஸம்போதித்தவுடனே எம்பெருமான் திருவுள்ளமிரங்கித் தனது தண்டாமரைக் கண்களால் நோக்கியருளி அநுக்ரஹித்தான்; என் அபபனே! இவ்வநுக்ரஹம் ஆச்சரியமல்ல; பிரளயகாலத்திலே இறகொடிந்த பறவைபோலே மங்கிக்கிடந்த ஆத்மவர்க்கங்களை உனது விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே உண்டாக்கி, உண்டான ஜகத்துக்கள் காரியம் செய்யும்படியாகவும் கடாக்ஷித்துப போருகிற நீ, உன்னாலே உண்டாக்கப்பட்ட எனக்கு இன்று முகம் கொடுத்தாய் என்பது ஓர் ஆச்சரியமலல என்கிறார்.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் எம்பெருமான் ஸ்ருஜ்ய வஸ்துக்களில் திருக்கண் சாத்துகிறனெனபதைச சொலலுகிற உபநிஷத்தில் "தத் ஐக்ஷத-பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி" என்று ஐக்ஷத என்றிருப்பதால் அதனையடியொற்றி இவரும் அவேக்ஷஸே என்கிறார். ந அவேக்ஷஸே யதி என்றது—நீ திருக்கண்ணோக்கம் செய்தருளாவிடில் என்றபடி. ஈக்ஷணமாவது அநுக்ரஹத்தோடு கூடிய ஸங்கல்பம் அநுக்ரஹ விசிஷ்டனாய் ஸங்கலபம செய்தருளாவிடில் கார்ய வர்க்கங்களில் ஒரு பதார்த்தமும் உண்டாயிருகக மாட்டாது. உத்பத்திக்கே உன்னுடைய ஸங்கல்பம் காரணமென்

னும்போது, உத்பந்நங்களான கார்ய வர்க்கங்களின் ப்ரவ்ருத்திக்கு உன் ஸங்கல்பம் காரணமென்பது சொல்லவும் வேணுமோ? ஆன பின்பு மங்கிக்கிடந்த எல்லாப் பொருள்களும் ஸத்தை பெறும்படியும் ப்ரவ்ருத்தி சக்தியையுடையனவாம்படியும் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸங்கல்பித்தருளுகிற நீ இன்று என்னை ஸ்தோத்ரத்திலே ப்ரவர்த்திப்பித்து விஷயீகரித்தவிது ஒரு ஆச்சரியமான விஷயமோ? ஆச்ரிதர் அநாச்ரிதர் என்கிற வாசி பாராமல் எல்லார் விஷயத்திலுமே இயற்கையாக ஸுஹ்ருத்தாயிருக்கிற உனக்கு ஆச்ரிதனான என் விஷயத்தில் வாத்ஸல்யமுண்டானது அற்புதமன்று என்றபடி

வாத்ஸல்யமாவது ப்ரீதி விசேஷம் .. ... (௧௦)

𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌾𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑍇𑌶𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂
𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌨 𑌮𑍃𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌃 𑌕𑌃 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌶𑌤𑌮𑌖𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿
𑌏𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥

ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேசித்ருத்வம்
நாராயண த்வயி நம்ருஷ்யதி வைதிகஃகஃ?
ப்ரஹ்மா சிவச் சதமக பரமஸ்ஸ்வராடிதி
ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே (௧௧)

நாராயண!	நாராயணனே!
ப்ரஹ்மா	பிரமன்
சிவஃ	சிவன்
சதமகஃ	இந்திரன்
பரமஃ ஸ்வராட்	(இவர்களை விட) சிறந்தவனான முக்தாத்மா
இதி ஏதே அபி	என்கிற இவர்கள் எல்லோரும்
யஸ்ய தே	யாதொரு உன்னுடைய

மஹிம அர்ணவ விப்ருஷஃ	பெருமையாகிற கடலில் திவலையாக ஆகின்றனரோ,
(தஸ்மிந்) த்வயி	அப்படிப்பட்ட உன்னிடத்தில்
ஸ்வாபாவிக அநவதி காதிசய ஈசித்ருத்வம்	இயற்கையானதும் உயர்வற்றதுமான ஐசுவரியத்தை
கஃ வைதிகஃ	எந்த வைதிகன்
ந ம்ருஷ்யதி	ஸஹிக்கமாட்டான்?

(ஸஹியாதவன் அவைதிகன் என்கை.)

* * *—[ஹாஹாவிகெத்ராதி] ஜகத்காரணத்வம் ஸ்வாமித்வம் முதலியவை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு உள்ளதாகக் கீழ்ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்தார்; பிரமன் சிவன் முதலான தேவதாந்தரங்களுக்குப் பரத்வமுண்டென்று பலர் பிரமித்திருக்கிறபடியால் அந்த ப்ரமத்தைப் போக்கி 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத் பரன்' என்பதை ஸ்தாபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கு அடியிடுகிறார் இதில்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனே! நீயே பரமபுருஷன் என்பதை அவைதிகர்கள் பொறாமையாலே இசையாதொழிந்தாலும் வைதிகர்கள் இசையத் தடையில்லை; இதற்கு இசையாத வைதிகன் ஒருவனுமில்லை; பிரமன் சிவன் முதலானவர்களையும் வேதத்தில் ஒவ்வொரு மூலையில் பரத்வமுள்ளவர்களாகச் சொல்லியிருந்தாலும் அவர்களெல்லாரும் உன்னுடைய பெருமைப் பெருவெள்ளத்தில் ஒரு சிறுதுளி யாவர்கள் அதாவது உன்னுடைய விபூதியில் ஒரு மூலையில் அமுங்கிக் கிடப்பவர்களென்கை ஆகையாலே அவர்களுக்குப் பெருமைசொன்னவிடமெல்லாம் உன்னுடைய விபூதியின் பெருமை சொல்லப்பட்டதாய் ஒப்புயர்வற்ற பெருமை உபயவிபூதி நிர்வாஹகனான உனக்கே சொல்லப்பட்டதாகிறது.

ஈசித்ருத்வமாவது—ஈச்வரனாயிருக்குந்தன்மை; அதற்கு ஸ்வாபாவிக என்றும் அநவதிகாதிசய என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான ஈச்வரத்வமிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது ஸ்வாபாவிகமல்ல; எல்லையில்லாத மேன்மையை யுடையதுமல்ல; எம்பெருமானொருவனுடைய ஐச்வரியமே அப்படிப்பட்டதாம் மற்றையோருடைய ஐச்வரியமெல்லாம் கருமங்களைக் காரணமாகவுடையதும் துக்கங்களோடு கூடினதும் அநித்யமுமாயிருக்கும் ஸ்வாபாவிகமாய், இதற்குமேலில்லையென்னும்படி மிகச் சிறந்ததுமான ஐச்வரியம் ஸ்ரீமந்நாராயண னொருவனுக்கே அஸாதாரண மென்பது வேதங்களிலும் விசேஷித்து நாராயணாநுவாகத்திலும் ஸித்தமான விஷயம் என்று இதனால் சொல்லிற்றாகிறது

[பரமஸ் ஸ்வராட்.] "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷரஃ பரமஸ்ஸ்வராட்" என்ற வேதவாக்கியம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது

முக்தாத்மாவின் பெருமையைச் சொல்லுமிடத்தில "ஸ ஸ்வராட் பவதி" என்று சொல்லப்பட்டது அதாவது—ஸ்வதந்த்ரனாக ஆய் விடுகிறான் என்றது என்றாலும் 'முக்தாத்மாக்கள் காமவசயாக ளல்லர்' என்பது மாத்திரம் அதற்குப் பொருளேயன்றி 'அவர்கள் எம்பெருமானுக்கும் பரதந்த்ரபபட்டவர்களல்லர்' என்கிறதல்ல. அவனுக்கு சரீரமாக இருக்கும் ஆத்மாக்கள் எபபொழுதும அவ னுக்குப பரதந்த்ராகளேயாவர் "நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்ய முபைதி" என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி முக்தாகளுக்கு எம்பெருமானோடு சிறந்த ஸாம்யம் கிடைக்கிறதென்றாலும், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய சில அம்சங்கள் அவர்களுக்கு இல்லையென்று நிர்த்தாரணம் செய் யபபட்டிருப்பதால் அவர்களுடைய ஐசவரியம் அளவுக்கு உட் பட்டதேயாம்

"உனனுடைய ஐச்வாயத்தை எல்லா வைதிகர்ளும் கூறுகின் றனா" என்னுமல் 'எந்த வைதிகன் ஸஹிக்கமாட்டான்?' என்று சொல்லியிருபபதன் கருத்து—ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஜகத்கார ணத்வம ஸர்வஸ்வாமித்வம் முதலிய ஐச்வரியத்தைப் பொறாதவர் கள் வேதபாஹ்யர்கள் என்றதாம் ... ... (கக)

கஃஶ்ரீஃஶ்ரியஃ பரமஸத்த்வ ஸமாஶ்ரயஃ கஃ
கஃ புண்டரீக நயநஃ புருஷோத்தமஃ கஃ।
கஸ்யாயுதாயுதஶதைக கலாம்ஶகாம்ஶே
விஶ்வம் விசித்ர சிதசித் ப்ரவிபாக வ்ருத்தம்॥

கச்ஸ்ரீ: ச்ரியஃ பரமஸத்வ ஸமாச்ரயஃ கஃ
கஃ புண்டரீக நயநஃ புருஷோத்தமஃ கஃ
கஸ்யாயுதாயுதசதைக கலாம்சகாம்சே
விச்வம் விசித்ர சிதசித்ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் (கஉ)

ச்ரியஃ ஸ்ரீஃ கஃ?	திருவுக்கும் திரு வாகிய செல்வன் யாா?	புண்டரீக நயநஃ கஃ?	செங்கணமால் யார்?
பரம ஸத்வ ஸமாசரயஃ கஃ?	சிறந்த ஸத்வ குணத்திற்கு இருப்பிடம் யார்?	புருஷோத்தமஃ கஃ?	புருஷோத்தமனெனப்படுவோன் யார்?
		கஸ்ய	எவனுடைய

அயுத அயுத சத ஏக கலா அம் சக அம்சே	அனேகமாயிரம கோடி பாகஙக ளின் ஓர் பகுதியில்	விசித்ர சித் அசித ப்ரவி பாக வ்ருததம்	விசித்திரமான சேதநா சேதநப் பிரிவுகளை யுடையதாக இருக்கின்றது ?
விச்வம்	இப் பிரபஞ்சம முழுவதும்		

* * *—[கஃ ஸ்ரீஃ ஸ்ரியஃ.] ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வமுள்ளது, மற்றையோர்க்கு அது இல்லை—என்பதை த்ருடப்படுத்துகிறார் இதில "திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்" என்று போற்றப்படுமவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனோ? தேவதாந்தரமோ? சொல்லுங்கள்; "வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம் முரபிதுரஸி யத்பாதசிஹ்னைஸ் தரந்தி" (ஸ்ரீகுணரத்நகோசம்) என்று பட்டர் அருளிச் செய்கிறபடி ஸ்ரிய பதித்வம் பரத்வஸாதகங்களில முதன்மையாதலால் அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கேயிறே உள்ளது

ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் கலசாமல் கேவலம் ஸத்வ குணமே வடிவெடுத்திருப்பவன் வேறு யார்? பிரமனிடத்தில் ரஜோகுணம் அதிகமென்றும், ருத்ரனிடத்தில் தமோகுணம் அதிகமென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில ஸத்வகுணமே பரிபூர்ணமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே பரமஸாத்விகனான இவனையன்றோ பரதத்வமாக வேண்டு மென்கை.

உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன் வேறு யார்? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் "தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ" என்று புண்டரீகாக்ஷத்வம் பரத்வலிங்கமாகச் சொலலப்பட்டுள்ளது; அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றையோர்க்கு இலலாமையால இதுகொண்டும் இவனுடைய பரத்வம் வெளியாகிறதென்கை ஸ்ரீமந்நாராயணனே புருஷோத்தமனாகவும் வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களில சொலலப்பட்டிருப்பதால் புருஷோத்தமத்வமாகிற பரத்வலிங்கமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே உள்ளது.

[கஸ்யாயுதாயுத இத்யாதி] ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் முதற்கொண்டு புல்பூண்டு வரையிலுள்ள ஸகல கார்ய வர்க்கமும் யாருடைய ஸ்வரூபஏகதேசத்திலே அடங்கிக் கிடக்கின்றது? "யஸ்யாயுதாயுதாம் சாம்சே விச்வசக்திரியம் ஸ்திதா" "மேரோரிவாணுர் யஸ்யைதத்

ப்ரஹ்மாண்ட மகிலம்முநே !" இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வ வியாபகனென்றும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாம் அவனுடைய ஸ்வரூப ஏகதேசத்தில இருக்கிறார்கள் என்றும் விளங்காநிற்கும். ஸ்ரீபகவத் கீதையில் விச்வரூபாத்யாயத்தில் அர்ஜுனன் வியந்து சொல்வதும் காண்க. அயுதம்—பதினாயிரம் கலா என்பதும் அம்சம் என்பதும் அத்யல்பமான ஏகதேசத்தைச் சொல்லும்

விசித்ர சிதசித் ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் = சித் = சேதநவஸ்துக்கள்; அசித் = அசேதநவஸ்துக்கள் ; இவை தேவமநுஷ்யாதிரூப பேதத்தாலும் போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநாதி பேதத்தாலும விசித்திரங்களா யிருப்பதால விசித்ரசிதசித்ப்ரவிபாக எனப்பட்டது ப்ரவிபாகமாவது வகுப்பு; சேதநாசேதநவகுப்புகள் என்றதாய்த்து வ்ருத்தம் என்றது—நிலைத்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் எவனுடைய ஸ்வரூபைகதேசத்திலே விசித்திரமான சேதநாசேதநப்பாகுபாடுகளை யுடையதாய்க்கொண்டு பொருந்தியிருக்கின்றது ? என்றவாறு பின்னடிகளிரண்டாலும், ' ஸர்வவ்யாபகன் யார் ? ' என்று கேட்டபடி.

இந்த ச்லோகமும் மேல் இரண்டு சலோகங்களும் " கஃ ? கஃ ? கஸ்ய ? கஸ்ய ? " என்று கேள்வி கேட்கிற சலோகங்களாயிராநின்றன. யாரைபபார்த்துக் கேள்வி கேட்கிறாரென்னில் ; பதினன்காம் ச்லோகத்தில த்வதந்யஃ கஃ [உன்னைத் தவிர வேறு யார் ?] என்று எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்பதாக ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் இந்த மூன்று சலோகங்களிலுமுள்ள கேள்விகளெல்லாம் எம்பெருமானையே நோக்கிக் கேட்கப்படுகின்றன வென்றுணர்க. இப்படி கேள்வி கேட்பதன கருத்து யாதெனில் ;—ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய நீதான் திருவுக்கும் திரு ; நீதான் பரமஸாத்விகன் ; நீதான் புண்டரீகாக்ஷன் ; நீதான் புருஷோத்தமன் ; நீதான் ஸர்வவ்யாபகன் ; ஆகையாலே நீதான் பரம்பொருள என்று விஞ்ஞாபித்தபடி ... ... (கஉ)

வெஷாவஹாாங ஶாஙஹவாதக ஜெதவீஷாஜ
ஷூவஅிஷொவந ஐஹிஷ ஸஶ ஷுஷாஜெநஃ ।
கொ நஃ ஷுஜா வஶஙவதீ வஶிவாதி கஸ
வாஜொஷகெந ஸஶிவ ஷூஶிரொயஜெதந ॥

வேதாபஹார குருபாதக தைத்யபீடாதி
ஆபத்விமோசந மஹிஷ்ட பல ப்ரதாநை:
கோந்ய: ப்ரஜா பசுபதீ பரிபாதி கஸ்ய
பாதோதகேந ஸசிவஸ் ஸ்வசிரோத்ருதேந. (கங)

வேத அபஹார, குரு பாதக, தைத்ய பீடா ஆதி ஆபத் விமோசந மஹிஷ்ட பலப்ர தாநை:	வேதங்களைக் கொள்ளை கொண்டதென்ன, தகப்பனிடத்தில் செய்த ப்ரஹ்ம ஹத்திபாபமென்ன, அஸுரர்களிலுணடாகிய உபத்ரவமென்ன இவை முதலாகிய ஆபத்துக்களை விடுவிப்பதனாலும் உயர்ந்த பலன்களை அளிப்பதனாலும்	அந்ய: க:	(உன்னைத் தவிர) வேறு யார்
		ப்ரஜா பசுபதீ பரிபாதி	ப்ரஜாபதியான பிரமனையும் பசுபதியான சிவனையும் ரக்ஷிப்பார்?
		ஸ: சிவ:	அந்த சிவனானவன்
		ஸ்வ சிரோ த்ருதேந	தன் தலையில் தரிக்கப்பட்ட
		கஸ்ய பாத உதகேந	யாருடைய ஸ்ரீ பாத தீர்த்தத்தாலே
		சிவ:	பரிசுத்தனானான்?

* * *—[வேதாபஹாரேத்யாதி.] இதிஹாஸ புராணவ்ருத்தாந்தங்களாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வமுள்ளதென்று முதலிக்கிறாரிதில. வேதாபஹாரமாகிற ஆபத்விமோசநமென்ன, குருபாதகமாகிற ஆபதவிமோசநமென்ன, அஸுரபீடையாகிற ஆபத்விமோசநமென்ன இவற்றாலும் சிறந்த பலன்களைக் கொடுப்பதனாலும் பரஜாபதியான பிரமனையும் பசுபதியான சிவனையும் காத்தருளினவன் உன்னைக்காட்டிலும் வேறுயார்? எவனுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைச சிரமேல் தாஙகி சிவன் பரிசுத்தனானான்? என்று கேட்கிறார்

வேதாபஹாரமாவது—வேதங்களைப் பறிகொடுததுப் பிரமன் தவித்து நின்றது இவ்வாபத்தைப் போக்கினது ஹயக்ரீவாவதாரத்தில் எங்ஙனே யென்னில்; எம்பெருமான ஆதிகாலததில் நான்முகனைப் படைத்து, பரளயகாலத்தில மறைந்துகிடந்த வேதஙகளைப் பிரகாசப்படுத்தி அவனுக்கு உபதேசித்து அநுக்ரஹிக்க, அப்பிரமன் அந்த வேதங்களைக் கண்ணாகக்கொண்டு விசவஸ்ருஷ்டி

யைச் செய்ய ஆரம்பித்தபொழுது பகவானிடத்தினின்று ரஜஸ் தமோகுணங்களின வடிவமாகத் தோன்றிய மதுகைடபர்களென்னும் இரண்டு அஸுரர்கள் அந்த வேதபுருஷர்களை அபஹரித்துக் கொண்டு கடலினுட்புகுந்து பாதாளலோகத்திற்குப் போய்விட்டார்கள்; வேதங்களைப் பறிகொடுத்த நான்முகன் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து நெடுங்காலம் "கண்ணிழந்தேன் தனமிழந்தேன்" என்று கதறியழுது பிறகு சிறிது தெளிந்து எம்பெருமானைத் துதிக்க, ஹயகரீவரூபியாக எழுந்தருளிப பாதாளத்திற் சென்று மதுகைடபர்களை ஸம்ஹரித்து வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்கு அளித்தனன்.

முன் ஒருகல்பத்தின் அந்தத்தில் பிரமன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோமுகனென்னும் கொடிய அசுரன் கவாந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்து செல்ல, எம்பெருமான் அதனை யுணர்ந்து ஒரு பெரு மீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலினுட்புகுந்து அவ்வசுரனைத் தேடிபபிடித்துக் கொன்று அவன் கவாந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினன் என்ற வரலாறுமுண்டு. இவ்வசுரன் பெயர் ஹயக்ரீவனென்றலுமுண்டு. மத்ஸ்யாவதாரம், ஹம்ஸாவதாரம், ஹயக்ரீவாவதாரம் ஆக மூன்று அவதாரங்களால் எம்பெருமான் வேதாபஹாரமாகிற ஆபத்தில் நின்றும் பிரமனை விடுவித்தான் இக்கதைகள் புராணபேதத்தாலும் கல்பபேதத்தாலும் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுண்டு.

குருபாதகமாவது மஹாபாதகம்; தகப்பன் தலையைக் கிள்ளியெறிந்த பாபத்திற்காட்டிலும் மேற்பட்ட பாபம் வேறு இல்லாமையால் சிவனுக்கு நேர்ந்த அந்த ப்ரஹ்மஹத்திபாபத்தை குருபாதகமென்கிறார். குருவிஷயமான பாபம் என்றாவது, மஹத்தான பாபம் என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். ப்ராஹ்மணோத்தமனாய்த் தனக்குக் குருவுமாகிய பிதாவை வதம் செய்த மஹாபாபத்தைப் போக்கின வரலாறு எங்ஙனே யென்னில்;— ஒரு காலத்திலே பரமசிவன், தன்னைபபோலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குவதற்கு இடமா

யிருக்கின்றதென்று நினைத்து, அவனது சிரமொன்றைக கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது' என்று கவலைப் பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தொலைய பிச்சை யெடுக்க வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக் குத்தான் இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவ பிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிசசை யேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாசரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை யடைந்து வணங்கி இரந்தபோது அப் பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷயிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டகன்றது என்பதாம்.

தைத்ய பீடையாவது—அஸுரர்களால உண்டான உபத்ர வம்; முன் ஒரு காலத்தில் அந்தகாஸுரனுக்கும் சிவபிரானுக்கும் வலிதான போர் நடந்தது; அப்போது சிவபிரானால் பிரயோகிக்கப் பட்ட சஸ்த்ரத்தினால் அந்தகனுடைய சரீரத்தினின்றும் ரக்த வெள்ளம் குமிழ்ந்தெழுந்து தரையில் பெருக, கீழே விழுந்த ஒவ் வொரு ரக்த பிந்துவில் நின்றும் ஒவ்வொரு அந்தகனைப் பல அந்தகாஸுரர்கள் கிளம்பி ருத்ரனை எதிர்க்கவே அவன் அவர்களை வெல்ல முடியாமல் வியாகுலப்பட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம் புக, அப்பெருமான் சுஷ்கரேவதியை ஸ்ருஷ்டிக்க, அது ஒரு நொடிப் பொழுதில் அந்தகர்களுடைய சரீர ரக்தங்களைக் குடித்து அவர்களை ஒழித்திட்டது என்ற மாத்ஸ்யபுராண கதையும்; ருத் ரனால் வரம்பெற்ற வ்ருகாஸுரன் தனது ஸாமர்த்தியத்தை அந்த ருத்ரனிடத்திலேயே பரீக்ஷித்துப் பார்க்க வேணுமென்று தொடங் கினபோது அந்த வ்ருகாஸுரனுடைய கொடுமையைத் தவிர்த்து ஸ்ரீமந்நாராயணன் ருத்ரனுக்குப் பயநிவ்ருத்தியைச செய்தருளி னன் என்ற கதையும், மற்றும் ஹிரண்ய ராவணாதிகளைக் கொன்ற கதைகளும் அறியத் தக்கன. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நேர்ந்த ஆபத்துக்கள் பலவாகையாலும், அவற்றை யெல்லாம் போக்கினது எம்பெருமானேயாகையாலும் "தைத்ய பீடாதி" என்று ஆதிசப்த ப்ரயோகம் பண்ணிற்று. இவைமுதலிய பலபல ஆபத்துக்க ளென்றபடி.

ஒருவனை ஒருவன் ரக்ஷிப்பதாவது—அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகை அநிஷ்டங்களைப் போக்கினபடியை அருளிச்செய்தபின் இஷ்டங்களை அளித்தபடியையும் அருளிச்செய்கிறார் மஹிஷ்டபலப்ரதாநைஃ என்று ஸாமாந்ய ஜீவாகளான ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஈச்வரர்களென்று பலரும் கொண்டாடும்படியான பதவிகளை அவர்களுக்குக் கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. “யுககோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூஃ—புநஸ் த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும” [நான்முகனானவன் கணக்கற்ற கோடி யுககாலம் விஷ்ணுவை ஆராதித்து த்ரிலோக ஆதிபத்யத்தைப் பெற்றான்] என்றும், “ப்ரஹ்மாதயஸ் ஸுராஸ் ஸர்வே விஷ்ணுமாராத்ய தே புரா—ஸ்வம் ஸ்வம் பதமநுப்ராப்தாஃ கேசவஸ்ய ப்ரஸாததஃ” [பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாரும் பண்டு விஷ்ணுவை ஆராதித்துத் தம் தம் பதவிகளைப் பெற்றனர்] என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்

[கஸ்ய பாதோதகேந***] உலகளந்த காலத்து ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு திருவடிகளை நீட்ட, அத்திருவடியைப் பிரமன் விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைச் சிவபிரான் திருமுடியிலேற்றனன் என்று புராணங்கள் கூறும் “சதுமுகன்கையில் சதுப்புயன்தாளில் சங்கரன் சடையினில் தங்கிக், கதிர்முக மணிகொண்டிழிபுனற் கங்கை” என்றார் பெரியாழ்வாரும். “ததம்பு பரயா பக்த்யா ததார சிரஸா ஹரஃ—பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே” என்று ஈச்வர ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லிற்று ஸ்ரீபாகவதத்திலும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீசுகர் பின்வருமாறு விளக்கியிருக்கிறார் :—“யச்சௌசநிஸ்ஸ்ருத ஸரித்ப்ரவரோதகேந தீர்த்தேந மூர்த்நி வித்ருதேந சிவச் சிவோ பூத்” [பகவானுடைய திருவடியில் நின்றும் பெருகின கங்கா தீர்த்தத்தை முடிமேல் தாங்கி சிவபிரான் பரிசுத்தியையடைந்தனன்] என்று.

இவை போன்ற பல புராண கதைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வத்தை நன்கு விளக்குகின்றன. ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று மூன்று பகுதியாக வகுக்கப்பட்டுள்ள புராணங்களுள் ஸாத்விக புராணங்களில் எம்பெருமானுக்கே பரத்வம் பொலியும். ராஜஸதாமஸ புராணங்களில் நான்முகனுக்கும் சிவனுக்கும் பரத்வம் கூறப்படும் ஸாத்விக புராணங்களைத் துணை கொண்ட வேதங்களை அடியொற்றி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வம் ஸ்தா

பிக்கப்படுகிறபடியால் இதற்கு விருத்தமான அர்த்தங்களைப் பகர்கின்ற ராஜஸதாமஸ புராணங்கள் விரோதாதிகரண ந்யாயத்தாலே ஒதுக்கப்படுகின்றன வென்றுணாக

பிள்ளைபபெருமாளையங்காா பாடிய “மங்கைபாகன் சடையில் வைதத கங்கை பாா பதத்து நீா? வனசமேவு முனிவனுக்கு மைந்தனானதில்லையோ?, செங்கையா லிரந்தவன் கபாலமாரகற்றினாா? செய்ய தாளின் மலரான் சிரதிலானதில்லையோ? வெங்கண் வேழ மூலமென்ன வந்ததுங்கள தேவனோ? வீறுவாணனமரிலன்று விறலழிநத திலலையோ?, அங்கண் ஞால முண்டபோது வெள்ளி வெற்பகன்றதோ? ஆதலா லரங்கனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே” என்ற பாசுரம் இங்கே நினைக்கத்தக்கது (௧௩)

𑌕𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌰𑍇 𑌹𑌰𑌵𑌿𑌰𑌿𑌂𑌚𑌿𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌂𑌚𑌃
𑌕𑍋 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌤𑍀𑌮𑌮𑌜𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌚 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌭𑍇𑌃 ।
𑌕𑍍𑌰𑌾𑌂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌗𑍀𑌰𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑌿𑌰𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌨𑍍𑌯𑌃
𑌕𑌃 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑍈𑌷 𑌪𑌰𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌶𑌂𑌕𑌃 ॥

கஸ்யோதரே ஹரவிரிஞ்சி முகஃ ப்ரபஞ்சஃ
கோ ரக்ஷதீமமஜநிஷ்டச கஸ்ய நாபேஃ.
க்ராந்த்வா நிகீர்ய புநருத்கிரதி த்வதந்யஃ.
கஃ கேந வைஷ பரவாநிதி சக்யசங்கஃ (௧௪)

ஹர விரிஞ்ச முகஃ	சிவன் பிரமன் முதலான
ப்ரபஞ்சஃ	உலகம்
கஸ்ய உதரே	யாருடைய வயிற்றில் (இருக்கிறது)?
இமம் கஃ ரக்ஷதி	இந்தப் பிரபஞ்சத்தை யார் காப்பாற்றுகிறார்?
கஸ்ய நாபேஃ	எவனுடைய உந்தியில் நின்றும்
(ப்ரபஞ்சஃ) அஜநிஷ்ட	இவ்வுலகம் உண்டாயிற்று!
த்வத அந்யஃ கஃ	உம்மைவிட வேறு யார்

(இமம)	இவ்வுலகத்தை
க்ராந்த்வா	(ஒருகால்) அளந்தும்
நிகீர்ய	(ஒருகால்) விழுங்கியும்
புநஃ உதகிரதி	மற்றொருகால் வெளிநாடு காண உமிழ்கிறான்?
ஏஷஃ	இவ்வுலகம்
கேந வா	வேறு எவனால்
பரவாந் இதி	தலைவனையுடையதென்று
சக்ய சங்கஃ	சங்கிப்பதற்கும் கூடியது?

- - -—[கவெஸ்ாஈரெ.]சிவனுடையவும் பிரமனுடையவும் விருத்தாந்தங்களை ஆராயுமளவில் அவாகள கர்மவசயர்களென்பதும் பாதத்வமாயிருக்கக் கூடாதவாகளென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றதென்று கீழ்ச்லோகத்தில் காட்டினா அந்த ப்ராஜாபதி பசுபதிகளும் மற்றுமுள்ள பிரபஞ்சங்களும ஸ்ரீமந்நாராயணனாலேயே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டும் ரக்ஷிக்கபபட்டும் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டும் வரக்காண்கையாலும், இவ்விஷயம் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களிலுங்கூடச் சொல்லபபட்டிருபபதாலும், எம்பெருமானுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள எவவளவோ இருபபதாலும் அவர்கள் பரத்வமற்றவாகளென்பதும் இவனே பரதேவதை யென்பதும் நன்கு விளங்கு மென்கிறுரிதில்

ப்ரஹ்மா ருத்ரன் முதலான ஸகல பதார்த்தஙகளும் ப்ரளய காலத்திலே ஆருடைய வயிற்றில் சேர்ந்து நிலை பெறுகின்றன? என்கிறார் முதல் பாதத்தில "அன்றெலலாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எசசில தேவர்"என்றூா திருமங்கையாழ்வாரும்.

உதரே என்பதற்கு, 'திருவயிற்றினுள்ளே' என்று பொருளாயினும் இது ஔபசாரிகபரயோகம். பிரளயகாலத்தில் ஸகல ப்ரபஞ்சமும் பகவானிடத்தில லயிக்கின்றதென்றுதான் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் திருமழிசைப்பிரானும் "நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும், நின்னுளே யடஙகுகின்ற" என்றூர். ஆகையாலே இங்கு 'திருவயிற்றினுள்ளே' என்று சொன்னது—தன்னுள்ளே என்றபடியாம். "நாராயணே ப்ரலீயந்தே" என்றும, "லீயேதே பரமாத்மநி"என்றும் சருதி ஸம்ருதிகளில சொலலபபடுவதுங் காண்க.

இமம் கோ ரக்ஷதி? = பரஹ்மருத்ரர்களோடு மற்றுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஒரு ஆபத்து விளைந்தால் எம்பெருமானைத்தானே சரணம் புகவேணும்; எம்பெருமான்தானே அவர்களுக்கு அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களை யளிக்கவேணும். ஆகையாலே "காக்கு மியலவினன் கண்ணபெருமான்" என்கிறது.

ஹரவிரிஞ்சமுக ப்ரபஞ்ச கஸ்ய நாபேஃ அஜநிஷ்ட?="உய்ய உலகு படைக்கவேண்டி உந்தியில தோற்றினுய் நான்முகனை" என்றபடி திருநாபிக்கமலத்தில நாராயணன் நான்முகனைப்படைக்க, நான்முகனும் சங்கரனைப்படைக்க இப்படியே மேன்மேலும் லோக

ஸ்ருஷ்டி நிகழ்ந்ததாகையால ஸகல ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் நாபிக்கமலமே முதற்கிழஙகாம். "அஜஸ்ய நாபாவத்யேகமர்பிதம் யஸ்மிந்நிதம் விஶ்வம் புவநமதிஶ்ரிதம்। விஶ்வகர்மா ஹ்யஜநிஷ்ட தேவ:." என்று வேதத்திலும் சொல்லபபட்டது

[க்ராந்த்வா இத்யாதி.] "பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட பேராளன்" (திருநெடுந்தாண்டகம்) என்ற அருளிச்செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிசசெயகிறா உலகமளக்கிற வியாஜத்தாலே எலலார் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்தவன் நீ தவிர வேறு யார? அவாந்தரப்ரளயங்களிலே திருவயிற்றிலே வைத்துப் பின்பு வெளிநாடு காணப் புறபபட விட்டவன் நீ தவிர வேறு யார்?

க்ராந்த்வா என்பதனுலே உலகளந்தபடியைச் சொல்லுவதுந் தவிர, எலலாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் உறைந்திருந்து காரியங்களைச் செய்வதறகாக அந்தந்த வஸ்துக்களை ஆக்ரமித்திருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுவதாகவும் ஒரு யோஜனை தேசிகன் அருளிச் செய்வா ஸர்வ அந்தாயாமியாயுளளவன் நீ தவிர வேறு யார்? என்றதாம்.

ஏஷ: (ஶ்லோக) கேநவா பரவாநிதி சக்யசங்க:?—பர: என்றுல் தலைவன் என்றபடி பரவாந் என்றுல் தலைவனை யுடையது என்றபடி எல்லாப பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகவும் நியாமகனுகவும் சேஷியாகவும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுன நீயே இருககிறபடியால் நீதான் பரன்; உன்னையே தலைவனுக வுடையது இவவுலகம் நீ தவிர வேறு தலைவன் இருப்பதாக சங்கிபபதற்கும் இடமில்லை நிச்சயமில்லாத விஷயத்தில் தானே ஸந்தேஹம் பிறக்கக்கூடியது; கீழ்ச்சொன்ன பலவகைகளாலும் உனக்கே பரத்வம் பொலிகின்றபடியால் வேறொரு தெய்வத்தினிடத்தில பரத்வசங்கை உண்டாவதற்கும் இடமில்லை யென்று நிகமநம் செயதாராயிற்று ... (கரு)

த்வாம் ஶீலரூபசரிதை: பரமப்ரக்ருஷ்ட
ஸத்த்வேந ஸாத்த்விகதயா ப்ரபலைஶ்ச ஶாஸ்த்ரை:।
ப்ரக்யாததைவபரமார்த்தவிதாம் மதைஶ்ச
நைவாஸுரப்ரக்ருதய: ப்ரபவந்தி போத்தும்॥

த்வாம் சீல ரூப சரிதை: பரமப்ரக்ருஷ்ட
ஸத்வேந ஸாத்விகதயா ப்ரபலைச்ச சாஸ்த்ரை:,
ப்ரக்யாத தைவபரமார்த்த விதாம் மதைச்ச
நைவாஸுர ப்ரக்ருதய: ப்ரபவந்தி போத்தும். (கரு)

த்வாம்	(இப்படிப்பட்ட) உன்னை	ப்ரக்யாத தைவ பரமார்த்த விதாம் மதைச்ச	ப்ரஸித்தர்களாய் தெய்வத்தின் உண்மையை யுணர்ந்தவர்களான மஹான்களினுடைய மதங்களினாலும்
சீல ரூப சரிதை:	குணங்களாலும் ரூபத்தாலும் சரிதைகளாலும்,	ஆஸுரப்ரக்ருதய:	அஸுரத் தன்மை பொருந்திய நீசர்கள்
பரம ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வேந	மிகச்சிறந்த ஸத்வ குணத்தினாலும்,	போத்தும்	அறிவதற்கு
ஸாத்விகதயா ப்ரபலை: சாஸ்த்ரைச்ச	ஸாத்விகங்களென்கிற காரணத்தாலே சிறப்புற்ற சாஸ்திரங்களினாலும்	ந ப்ரபவந்தி	வல்லரல்லர்.

* * *—[த்வாம் ஸீலரூப-இவை.] இபபடி ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வமென்கிற விஷயம் சாஸ்த்ரஸித்தமாகில், சாஸ்த்ரம் பயின்றவர்களனைவரும் இவ்விஷயத்தை ஏன் இசையக்கூடாது? சிலர் ஈச்வரனே இல்லை யென்கிறார்கள்; சிலர் சிவனே தத்துவமென்கிறார்கள்; சிலர் த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமர் எனகிறார்கள்; மற்றும் பலபலவகையாகப் பலபல மதஸ்தர்கள் வாதிக்கின்றார்களே; இப்பரமார்த்தம் எல்லார் நெஞ்சிலும் ஏன் படவில்லை; யாரோ சிலர் மாத்திரமேயன்றோ நாராயண பாரம்யம் இசைகின்றனர்; இங்ஙனே சிலரறிந்து சிலரறியாமைக்கு என்ன காரணம்? என்கிற கேள்வி உண்டாகக்கூடியதாகையால் அதற்கு ஸமாதாநம்போல் இந்த ச்லோகமருளிச்செய்கிறார். ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார்க்கு எம்பெருமானுடைய பரத்வமறிந்துகொள்ள வழியில்லை யென்கிறார். எல்லாரும் சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றாலே எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைக் கண்டறிந்து அநுபவிக்கலாமாயிருக்க அநியாயமாகச் சில ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் இழக்கிறார்களே யென்று மூடர்களைப் பற்றிப் பரிதாபப்படுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். விலக்ஷணமான பகவத் விஷயம் நல்ல காலமாக துஷ்டர்களின்

கண்ணில்படாமல் விளங்குகிறதேயென்று மகிழ்ந்துகொள்ளுகிறு ரென்னவுமாம் அப்படிபபட்ட ஆஸுரப்ரக்ருதிகளிலே நாமும் ஒருவராக இருந்துவிடாமல் அவாகள்நடுவே நாம் பகவத் பரத் வத்தை நன்கு அநுபவிக்கப பெற்றோமே! என்கிற உகப்பும் உள் ளுறையும்

எம்பெருமானை அறிவதற்குப் பல வழிகளுண்டு; அவற்றில் ஐந்தாறுவழிகளை இநத ச்லோகத்தில் எடுத்துரைத்து, இவற் ருலே அஸுர யோகிகள் எம்பெருமானை அறியாமற் போகிருர் களே! அந்தோ இழக்கிருர்களே! என்கிருர். எந்தெநத வழிக ளாலே எம்பெருமானை அறியலாமென்னில்; சீலரூபசரிதை: எனறு தொடங்கி அடைவே அருளிச செய்கிருர் ஸ்ரீராமக்ருஷ் ணுதி அவதாரங்களில வேடன் வேடுவிச்சி குரங்கு இடையன் இடைச்சி முதலானுக்கும் ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறலாம்படி விளங்கக்காட்டிய ஸௌசீலய குணத்தை சீலமென்கிறது. மஹாநு பிருபபவன் மந்தர்களோடு ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறச செய் தேயும் பலபல பிரகரணங்களில் பரத்வமும் பொலிய நின்றமை காண்க. பரமபுருஷனுயிருக்கச் செய்தேயும் அதிக்ஷுத்ரங்களான சேதநாசேதநங்களோடும் கலந்து பரிமாறி லீலா ரஸங்களை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டுத் தானே "ബഹു സ്യാം" [பஹு ஸ்யாம்] என்று ஸங்கல்பித்துக் காரியம் செய்த நீர்மையும் இங்கு சீலபதார்த்தமாகும்.

ரூபமாவது அபராக்ருதமான சோதிவடிவு சரிதங்களாவன— "வேதாப்ஹார குருபாதக" இத்யாதி (13) ச்லோகத்தில் சொல் லப்பட்ட சரித்திரங்களும், "க்ராந்த்வா நிகீர்ய புநருத்கிரதி" என்று கீழ்ச்லோகத்திற் சொல்லப்பட்ட சரித்திரங்களும் ஸ்ரீராமா யண ஸ்ரீபாகவதாதிகளிலுள்ள மற்றும் பல அதிமாநுஷ சேஷ்டி தங்களுமாம்.

பரமப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வமாவது — அப்ராக்ருதசுத்தஸத்வம்; இது எம்பெருமானுக்கே உள்ளதொன்று [ஸாத்விகதயா ப்ரப லைச்ச சாஸ்த்ரை:] ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் பலவாகையால் அவற்றுள் துர்ப்பலங்களான ராஜஸ தாமஸ சாஸ்த்ரங்களில் பெரும்பாலும்

தேவதாந்தரங்களுக்குப் பரத்வம் விளங்குகிறபடியால் அவற்றை யொழித்து, ஸாத்விகங்களாய் பரபலங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை இங்குக் கூறுகின்றார். "ஸாத்விகேஷு கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே:" என்று மாத்ஸ்ய புராணத்தில் பிரமன் தானே சொல்லிவைத்தான்

[ப்ரக்க்யாததைவ பரமார்த்தவிதாம்மதைச்ச] கீழ்சசொன்ன சீலரூப சரிதாதிகளெல்லாம் ஒருபுற மிருக்கட்டும் "மஹாஜநோ யேந கத: ஸ பந்தா:" [பெரியோர்கள் எந்த வழியில் செல்லுகிறார்களோ - அதுவே நலவழி] என்றபடி ஸுகமாக நிசசயிப்ப தற்கு ஸாதநமாகிய மஹாஜநவஸித்தாந்தமும் ஸ்ரீமந்நாராயண னுடைய பரத்வஸ்தாபநத்திலேயே பொலிகின்றதென்று காட்டு கிறார் ப்ரக்க்யாத என்கிற பதத்தை தைவத்துககு விசேஷண மாக்கி யுரைத்தார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை; தைவபரமாாத்த வித் துக்களுக்கு விசேஷணமாக்கி யுரைத்தார் வேதாந்த தேசிகன். இரண்டுபடியும் பொருந்தியதே நாராயணுநுவாகம், ஸுபாலோ பநிஷத்து, அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் முதலியவற்றில் பரவஸித்த மான யாதொரு தைவமுண்டு—தேவதை, அதனுடைய [-பரமபுரு ஷனுடைய] உண்மைநிலைமையைக் கண்டறிந்தவர்களான வ்யா ஸர், பராசரர், வால்மீகி, மநு, யாஜ்ஞவல்க்யர், சௌநகர், ஆபஸ் தம்பர், ஆழ்வார்கள் முதலானவர்களைப பரமார்த்தவித்துக்க ளென்கிறார் இங்கு.

ஆக இத்தனை வழிகளாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத் தைக் கண்டறிந்து வாழலாமாயிருக்கச செய்தேயும் தாமஸப்ரக் ருதிகளாயுள்ளவர்கள் தௌர்பபாக்கியத்தாலே அறியமாட்டா மல் இழக்கிறார்களென்று அருளிசசெய்கிற புடையிலே; பாக்ய சாலிகளாயுள்ளவர்கள் கீழ்ச்சொன்ன வழிகளாலே நன்கறிந்து வாழ்கிறார்கள் என்று ஸூசிப்பித்தாராயிற்று. ... ... (கரு)

உல்லங்கித த்ரிவித ஸீம ஸமாதிசாயி
ஸம்பாவநம் தவ பரிவ்ரடிம ஸ்வபாவம் ।
மாயாபலேந பவதாபி நிகூஹ்யமாநம்
பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்யபாவா: ॥

உல்லங்கித த்ரிவித ஸீமஸமாதிசாயி
ஸம்பாவநம் தவ பரிப்ரடிம ஸ்வபாவம்
மாயாபலேந பவதாபி நிகூஹ்யமாநம்
பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்யபாவா (கசு)

உல்லங்கித த்ரிவிதஸீம ஸம அதி சாயி ஸம் பாவநம்	மூன்று விதமான பரிச்சேதங்களை யுடையதோ ! என்று சங்கிப்ப தற்கும் கூடாத தும், ஒத்தார் மிக்காரை யுடையதோவென்று சங்கிப்பதற்கும் கூடாததுமான	பவதா மாயா பலேந நிகூஹ்ய மாநமபி	நீ மாயையினுல் மறைத்த போதிலும்
		த்வத் அநந்ய பாவாஃ	உன்னிடத்திலேயே மனம் பொருந்தி யுள்ளவர்களான
		கேசித்	சில மஹான்கள்
தவ	உன்னுடைய	அநிசம்	எப்போதும்
பரிப்ரடிம ஸ்வபாவம	பாரத்வமாகிற ஸ்வபாவத்தை	பச்யந்தி	ஸாக்ஷாத்கரிக்கிருர்கள்.

* * *—[உஜூம்வி ஊதவ்ராஷி.] கீழ் ச்லோகத்தில் சொல்லிய படி ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வம் சாஸ்த்ரங்களால் மாத்திரம் அறியத்தக்கதன்று; அதை நேராக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற மஹான்களும் சிலர் உண்டென்கிருரிதில்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதென்னில்; மூன்று வகையான பரிச்சேதங்களையும் கடந்திருப்பது; 'பகவானேடு ஒத்தார் மிக்கார் உண்டோ' என்கிற ஸந்தேஹத்துக்கும் நிலமல்லாதது. மூன்று வகையான பரிச்சேதங்களாவன:—தேச பரிச்சேதம், கால பரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம் 'பகவான் இன்னவிடத்திலுள்ளான், இன்னவிடத்தில் இல்லை' என்பது இல்லாமல் ஸர்வதேசங்களிலும் வியாபித்திருப்பதனுல் தேச பரிச்சேதமில்லை யென்றுணாக 'இன்னகாலத்திலுள்ளான், இன்ன காலத்திலில்லை' என்பது இல்லாமல் ஸர்வ காலத்திலும் உள்ளவனுதலால் காலபரிச்சேதமில்லை; 'இன்ன வஸ்துபோலேயிருப்பன்' என்ன முடியாமையால் வஸ்து பரிசசேதமிலலை. ஆக இந்த மூவகையான பரிச்சேதங்களுமில்லாமை சொல்லுகிறது உல்லங்கிதத்ரிவிதஸீம என்று. ஸீமையாவது எல்லை; அதுதான் பரிச்

பேதமென்பது. "ஸீம ஸீமா ஸ்த்ரியாம் உபே" என்ற அமரகோசத்தின்படி ஆகாராந்தமான ஸீமா சப்தமும் நகாராந்தமான ஸீமந்சப்தமும் உண்டாகையால் இங்கு ஸீம என்று ஹ்ரஸ்வமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டது நகாராந்த சப்தங்களின் நகாரம் ஸமாஸத்தில் லோபித்துவிடும் உல்லங்கித என்ற விசேஷணம் ஸமாதிசாயி ஸம்பாவனையிலும் அந்வயிக்கும். பகவத் ஸ்வரூபம் த்ரிவித ஸீமாக்களைக் கடந்திருப்பதுபோல ஸமாதிசாயி ஸம்பாவனையையும் கடந்திருக்கின்றது ஸமமென்று துல்யமான வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது; அதிசாயி என்று மேற்பட்ட வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானுக்கு துல்யமான வஸ்துவாவது மேற்பட்ட வஸ்துவாவது உண்டோவென்று ஸம்பாவிப்பதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லையென்று சொலலிற்றாயிற்று த்ரிவிதஸீமாவ ஸமாதிஶாயிஸம் ஸாவநாவ-த்ரிவித ஸீமஸமாதி ஶாயிஸம் ஸாவநே; உல்லங்கிதே த்ரிவித + ஸம்ஸாவநே யேந தஸ். ஸம்பாவநாபதத்தை த்ரிவித ஸீமாவிலும் அந்வயித்து "த்ரிவிதஸீமாநஃ ஸமாதிஶாயிநாஸ்ய ஸம்ஸாவநா உல்லங்கிதா யேந" என்று விக்ரஹம் கொள்வதும் பொருந்தும்

இப்படிப்பட்டதான யாதொரு பரிப்ரடிமஸ்வபாவமுண்டு—பரத்வஸ்வரூபம், இது எல்லார்க்கும் தெரியக்கூடாதென்று நீ மாயையினுல் மறைத்து வைத்தாலும், உன்னைத் தவிர வேறு புகலிடமறியாதவர்களாயும் உன்னையே ஸகல ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டவர்களாயுமுள்ள அநந்ய பக்தர்கள் அந்த மாயையைக் கடந்து உன்னுடைய பரத்வ ஸ்வரூபத்தை எப்போதும் ஸாக்ஷாத் கரிக்கின்றனர்.

[மாயாபலேந பவதாபி நிகூஹ்யமாநம்] மாயாபலமாவது குணமயமான ப்ரக்ருதியின் ஸாமர்த்தியம்; அதனுல், தனது ப்ரபாவத்தை ஸாமாந்யஜனங்கள் அறியாதபடி எம்பெருமானே மறைத்துக் கொள்ளுகிருன். "நாஹம் ப்ரகாஶஃ ஸர்வஸ்ய யோகமாயாஸமாவ்ருதஃ" என்றும் "அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாதஃ" என்றும் அவதாரங்களில் அருளிச்செய்து பகவானே தனது ப்ரபாவத்தை மறைத்திருக்கிருனென்றுணர்க அப்படி மறைத்திருந்தாலும், புண்யாத்மாக்களின் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸை மாயையானது மறைக்கமாட்டாதாகையால் அவர்கள் தாராளமாகவே ஸாக்ஷாத் கரிக்கிருர்களென்றுராயிற்று.

பச்யந்தி என்றால் பார்க்கிறார்கள் என்று அர்த்தம்; முதலில் சாஸ்த்ரங்களால பார்க்கிறார்கள்; பிறகு யோகபலத்தால ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள் என்கை. அவதாரங்களில் சரபங்கமஹர்ஷி, ததிபாண்டன் முதலானவர்கள் கண்ணாலேயே பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டார்கள். அநிசம் என்பதை பச்யந்தி யென்கிற க்ரியையிலும், த்வதநந்யபாவாஃ என்பதிலும் அந்வயிக்கலாம் . . (௧௬)

𑌯𑌦𑌣𑍍𑌡𑌮𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌗𑍋𑌚𑌰𑌂 𑌚 𑌯𑌦𑍍
𑌦𑌶𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑌦𑌂
𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌚 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌯𑌃 ॥

யதண்ட மண்டாந்தர கோசரஞ்ச யத்
தசோத்தராண்யாவரணாநி யாநிச,
குணாஃ ப்ரதாநம் புருஷஃ பரம்பதம்
பராத்பரம் ப்ரஹ்மச தே விபூதயஃ. (௧௭)

யத் அண்டம்	எது ப்ரம்மாண்டமோ,	ப்ரதாநம்	ப்ரக்ருதியும்
அண்டாந்தர கோசரம் ச	அண்டங்களுக்குள்ளே இருக்கக் கூடியது	புருஷஃ	ஜீவாத்மவர்க்கமும்
யத்	எதுவோ,	பரம் பதம்	ஸ்ரீவைகுண்டமும
தச உத்தராணி	ஒன்றுக்கொன்று பத்து மடங்கு மேற்பட்டுச் செல்லுகின்ற	பராத் பரம்	அசேதநத்திற் காட்டில் மேற்பட்டதான சேதநவர்க்கத்திலுள் சிறந்த முக்தாதமவர்க்கமும் (அல்லது) நித்யாத்மவர்க்கமும்
ஆவரணாநி ச	(அண்டங்களின்) ஆவரணங்களும்		
யாநி	எவையோ, (ஆகிய இவைகளும)	ப்ரஹ்ம ச	திவ்யமங்கள விக்ரஹமும்
குணாஃ	ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்களும்	தே விபூதயஃ	உமக்கு சேஷப்பட்டவை.

* * *—[𑌯𑌦𑌣𑍍𑌡] கீழ்ச்லோகத்திற் சொன்ன ஸர்வேச்வரத்வத்தை இதில் த்ருடப்படுத்துகிறார். எம்பெருமானுக்கு அஸா

தாரணமான விபூதிகள் உண்டென்று காட்டவே அவனுடைய ஐச்வர்யம விளங்குமிறே

அண்டம் என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசநமாகையாலே அண்ட ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது. "அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச। ஈத்ருசாநாம் ததா தத்ர கோடி கோட்யயுதாநி ச.'' என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடியால அண்டங்கள் அளவற்றவை என்றுணர்க நாம் கண்ணாலே பார்க்கிற சராசரங்களுக்கே கணக்கில்லை; இவற்றை யெல்லாம் அடக்கிகொண்டுள்ளது ஒரு லோகம்; அப்படிப பதினன்கு லோகங்களை யடக்கி அவற்றை ஆவரணஞ்செய்துகொண்டு நிற்கும் பெரியதொரு கோளமே இங்கு அண்டமெனப்படுகின்றது. இப்படிபபட்ட அண்டங்களுக்குத் தொகையிலலையென்று நூல்கள் கூறும். ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் அண்டாதிபதியென்னும் ஒரு அதிகாரியும், கர்மவசத்தால போகத்திற்காக அந்த அண்டத்திற்குள் அகபபட்டிருக்கும சதுர்வித ஜந்துக்களும், அந்த ஜந்துக்களுக்கு போக்யமாயும போகோபகரணமாயுமுளள பதார்த்தங்களும் எல்லையற்றுக் கிடக்கின்றன. இவைகள்தாம் இங்கு **அண்டாந்தரகோசரம்** எனப்பட்டது

கணக்கில்லாத இந்த அண்டங்களைச் சுற்றிப் பல ஆவரணங்கள் நிற்கின்றன. இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் மேன்மேலும் பத்து மடங்கு அதிகமாயுள்ளதாகையால் **தசோத்தராணி** என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பலவிதமாக ஆவிர்ப்பவித்து நிற்குமவையெல்லாம் பிரகிருதியென்று சொல்லப்படுகிற வஸ்துவின் ஒரு சிறிய அம்சத்தில உண்டாகும் விகாரமென்றும், இப்படிப்பட்ட விகாரங்களையடையாமலிருக்கிற பிரகிருதியின் பாகம் எல்லையில்லாதவளவு விஸ்தரித்து நிற்கிறதென்றும் உணர்க இவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரனுகவும் நியாமகனுகவும் சேஷியாகவும் எம்பெருமான் இருக்கையால இவையெல்லாம் அந்த எம்பெருமானுடைய விபூதிகளென்று கொள்ளப்படுகிறது ஈச்வரனுடைய விபூதி இவ்வளவேயல்ல; ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களும் பத்த முக்த ஜீவகோடிகளும் முக்திஸ்தாநமும் தனது திவ்ய மங்கள விக்ரஹமும் இவை யெல்லாமும் அவனுடைய விபூதிகளே. அவ

னுடைய ஐச்வரியம் இபபடிப்பட்டதாயிருந்தால் அவனைப் பராத்பரனென்று சொலலத் தடை என்ன? என்பதாகத் தாத்பரியங் கொள்க.

ஶாவரஶூவம் நித்ய புல்லிங்கமாயினும் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸததாலே விசேஷ்ய நிக்நமாயிறறு அண்டங்களின் உட்புறங்களை ஸ்தாநமாக வுடையது என்று பொருள்

குணாः=ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் பிரகிருதி குணங்கள். இவை எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்கை. ப்ரதாநமாவது—விகாரமறறிருக்கும் குணத்ரயமுள்ள த்ரவ்யம்; மூலப்ரக்ருதி. குணியான பிரகிருதியிற்காட்டில் குணங்களைத் தனிப்படப் பிரித்துச் சொன்னது—"ஸாம்யாவஸ்த்தமான குணத்ரயமே பரக்ருதி" என்று கொள்ளுகிற ஸாஙக்யர்களின் கொள்கையை விலக்குகைக்காகவாம்.

புருஷः=ப்ரக்ருதியை வியாபித்து நிற்கும் க்ஷேத்ரஜ்ஞஸமுதாயம் என்றபடி. "ஊாரு ணௌ ஹியடிமா ஹெதஃ திஃ ஷதஃ தஃஶா நவீ। வாயாஹெநவஷுஹெதாவாவீ" [கட்டைக்குள் நெருப்புப் போலவும் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போலவும், புமாந் என்று சொல்லப்படும் க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸமுதாயம் ப்ரதாநத்தில் உறைந்திருக்கின்றது] என்ற பிரமாணம் காண்க பரம் பதம்=நலமந்தமில்லதோர் நாடு

பராத் பரம்= இஙகே இரண்டு பரசப்தங்கள் உள்ளன; முதலிலுள்ள பரசப்தமானது பிரகிருதியிற்காட்டிலும் பரமாக இருக்கிற க்ஷேத்ரஜ்ஞஸாமாந்யத்தைக் குறிக்கின்றது; அதிற்காட்டிலும் பரமாக இருக்கின்றது முக்தாத்ம வர்க்கம். அல்லது, முதல் பரசப்தத்தாலே முக்தாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டு, பராத்பர மென்று நிதய ஸூரிஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும் கொள்ளலாம்

ப்ரஹ்ம=சுபாச்ரயமாயுள்ள நித்யமங்கள விக்ரஹம் என்றபடி ஸாமாந்யமாக ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் பகவத் ஸ்வரூபமே குறிக்கப்படுவதாயினும் இவ்விடத்திற்கு அந்தப பொருள் ஓவ்வாது; "இவையெல்லாம் உன்னுடைய விபூதிகள்" என்று முடிக்கிறபடி

யாமல ஸ்வரூபத்தை விபூதியாகச் சொல்வது பொருந்தாதிறே. ஆகையாலே இங்கு பரஹ்ம சப்தம் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே சொல்லுகிறது. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண ப்ரஸித்தியுமுண்டு.

தே விபூதய = இவையெல்லாம் உனக்கு ஆதேயங்களாகவும் நியாம்யங்களாகவும் சேஷங்களாகவுமிருக்கின்றன என்றபடி. (கஎ)

வசீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜு: சுசி:
ம்ருதுர் தயாளுர் மதுர: ஸ்திர: ஸம: ।
க்ருதீ க்ருதஜ்ஞஸ் த்வமஸி ஸ்வபாவத:
ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி: ॥

வசீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜுச்சுசி:
ம்ருதுர் தயாளுர் மதுர: ஸ்திரஸ் ஸம:,
க்ருதீ க்ருதஜ்ஞ ஸ்த்வமஸி ஸ்வபாவத:
ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி: (கஅ)

ஸ்வபாவத:	இயற்கையாகவே	ஸ்திர:	ஒருவராலும் அசைக்க முடியாதவனாய்
வசீ	ப்ரபுவாய் (அல்லது) ஆச்ரிதபரதந்த்ரனாய்	ஸம:	எல்லாரிடத்திலும் வாசியின்றிக்கே ஒத்துப்பரிமாறுமவனாய்
வதாந்ய:	உதாரனாய்	க்ருதீ	நன்றி புரியுமவனாய்
குணவாந்	ஸௌசீல்ய குண சாலியாய்	க்ருதஜ்ஞ:	ஆச்ரிதர் பண்ணின ஸ்வல்ப ஆநுகூல்யத்தையும் பெருக்க மதிப்பவனான
ருஜு:	த்ரிகரணங்களிலும் கபடமற்றுச் செவ்வியனாய்	த்வம்	நீ
சுசி:	பரிசுத்தனாய்	ஸமஸ்த கல்யாணகுண அம்ருத உததி: அஸி	கல்யாணகுணங்களெல்லாவற்றிற்கும் அமுதக் கடலாயிராநின்றாய்
ம்ருது:	ஸுகுமாரனாய்		
தயாளு:	இரக்கமுடையனாய்		
மதுர:	ஸரஸனாய்		

* * *—[வசீவதாந்ய:.] எம்பெருமானுடைய விபூதிகள் அளவற்றவை என்றார் கீழ்ச்லோகத்தில்; அது போலவே திருக்கல்யாண குணங்களும் அளவற்றவை என்கிறாரிதில். எல்லாக்

குணங்களையும் எடுத்துச் சொல்ல முடியாமையால் பத்தெட்டு குணங்களை யெடுத்துச் சொல்லி அநுபவிக்கிறார்.

வசீ=மூன்றும் பாதத்திலுள்ள ஸ்வபாவதः என்ற பதம் எல்லாவற்றிலும் அந்வயிக்கக் கடவது "ஸ்வபாவதः வசீ, ஸ்வபாவதः வதாந்யः என்க. "ஸ்வபாவதः ஸமஸ்த கல்யாண குணம்ருதோததிः" என்று உள்ளபடியே அந்வயிக்கவுமாம் "வசீ" என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; வசமென்று ப்ரபுத்வத்துக்கும் வசப்பட்டிருப்பதற்கும்பேராகையாலேப்ரபுத்வமுடையவன் என்றும். ஆசரிதர்களுக்கு வசப்பட்டிருப்பவன் என்றும். தூதுபோனது முதலியவற்றில் ஆச்ரிதர்களுக்குக் கையாளாயிருக்குந் தன்மை காணத்தக்கது இந்தப்பராதீநத்வம் கருமத்தால் வந்ததன்றிக்கே ஸ்வேசசையாலே வந்ததென்று காட்டும் ஸ்வபாவதः என்பது.

வதாந்யः=உதாரன் என்றபடி தன்னையும் தன்னுடைமையையும் ஆச்ரிதர்கட்கு அளிபபவன்

குணவாந் = மொத்தமாகக் 'கல்யாண குணமுடையவன்' என்றுபொருள் கூறுகை யுக்தமல்ல; விசேஷ குணங்களின்நடுவே குணவாந் என்னும்போது இது ஒரு விசேஷ குணமாகவேயிருக்க வேண்டும். எல்லாக் குணங்களிற் காட்டிலும் ஸௌசீல்யம் சிறந்ததாதலால் அதுவே இங்கு குணசப்தத்தால் விவக்ஷிதம் தன் மேன்மை பாராமல் தாழ்ந்தவர்களோடும் புரையறக் கலந்து பரிமாறும் சீலகுணமுடையவன் என்கை. குஹப்பெருமாள், சபரி, முதலானோரிடங்களில் இக்குணம் மிக விளங்கிற்று.

ருஜுः=மனமொழி மெய்கள் மூன்றிலும் கபட மற்றிருப்பவன். இது தமிழில் செம்மைக்குணமெனப்படும். நம்மை ஒருவன் 'அப்பா! நீ எவ்விடம்?' என்று கேட்டால 'தற்காலமிருப்பது இவ்விடம்' என்போம்; 'எப்போது வந்தாய்?' என்றால் 'நீ பார்த்த போதுதான் வந்தேன்' என்போம்; 'உன் பெயர் என்ன?' என்றால் 'உண்டு வளர்ந்தான்' என்போம் ஒரு கேள்விக்காவது ருஜுவான உத்தரம் சொல்லமாட்டோம்; ஏன்? செம்மைக் குணம் நமக்கில்லாமையாலே. எம்பெருமான் இப்படிப்பட்டவனல்லன்;

மிகத்தாழ்ந்தார் வந்து எது கேட்டாலும் ருஜுவாகவே விடையளிப்பவன்; பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது சூர்ப்பணகை வந்து பெருமாளை நோக்கி 'நீர் ஆர்?' என வினவ, தீய கருத்துடன் வந்த இவளுக்கு நாம் ருஜுவான உத்தரம் ஏன் சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணுமல் தம்முடைய வரலாற்றை ஆதி தொடங்கி உள்ளது உள்ளபடியே சொல்லிமுடித்தார் பெருமான்; அவ்விடத்தில் வான்மீகி கூறுகின்றார்—"ஐஜுவொஜ்தயா ஸவ-ீ ஊவ்ரா தா ஊவவகூ ரெஊ=ருஜுபுத்திதயா ஸர்வ மாக்யாது முபசக்ரமே" [இராமபிரான் செம்மையான புத்தியையுடையவனுகையால் தனது வரலாறுகளெல்லாவற்றையும் உள்ளபடியே சொல்லத்தொடங்கினுன்] என்று. இக்குணமே ஆர்ஜவகுணமெனப் படும்.

சுசி:=பரிசுத்தன் என்றபடி. அபிப்ராயத்தில் சுத்தியும் சரீரத்தில் சுத்தியும் ஆக இருவகைப் பரிசுத்திகளுண்டு; ஒருவர்க்கு ஒருபகாரம் செய்ய நினைத்தால் ஒரு பிரயோஜநத்தைக் கணிசியாமல் வெறும்புறத்திலே உபகரிக்கும்படியான அபிப்ராய சுத்தியை உடையவன் என்றும்; பலவகை அசுத்திகளையுடைய நித்யஸம்ஸாரியைத் தனது ஸம்பந்தத்தாலே நித்யஸூரிகளோடொக்கும்படி பரிசுத்தனுக்கவல்ல தூய்மையையுடையவன் என்றும் பொருள் படும். "பரமபவித்திரன்" என்று வேத வேதாங்கங்களிற் சொல்லப்பட்டவன்.

ம்ருது:= ஸுகுமாரன் என்றபடி. ஸௌகுமார்யமாவது மென்மைத்தன்மை. இது சரீர குணங்களுள் ஒன்றாகவும் ஆத்ம குணங்களுள் ஒன்றாகவும் படிக்கப்படும் ஸுகுமாரமான திருமேனியையுடையவன் என்றும், அடியவர்களுடையபிரிவை ஸஹிக்கமாட்டாத மெல்லிய மனமுடையவன் என்றும் பொருள்படும். ஆத்மகுணத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வதே இங்கு உரியது.

தயாளு:=கருணையுடையவன் கருணையாவது பிறர்படும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை என்று எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலான ஆசிரியர்களின் திருவுள்ளம். அகிலஹேய ப்ரத்யநீகனும் ஆநந்தமயனுன எம்பெருமானுக்கும் துக்கமுண்டாவ

தாகச் சொல்லுவது கூடாதாகையாலே, பிறர்படும் துக்கத்தைப் போக்கவேணுமென நினைக்கையே கருணை யென்னவேணும் என்று ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம். இவ்விஷயமாகத் தனியே க்ரந்தம் வரைந்துளோம்; அதிற் கண்டு கொள்க ஆச்ரிதருடைய துக்கத்தைக் கண்டு எம்பெருமான் தானும் துக்கமடைவான் என்பது சிறந்த குணமேயன்றி ஹேய குணமல்லவென்பது உய்த்துணரத்தக்கது

மதுர:=மதுரமான பேச்சுகளைப் பேசி அடியவர்களை இனிமைப்படுத்துமவன் என்றும், "எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனே" என்றபடி ஆசரிதர்கட்குப் பரமபோக்யமான திருமேனியையுடையவன என்றும் பொருள் படும். ஒவ்வொருவருடைய ருசி ஒவ்வொருவகையாக இருந்தாலும் அவரவர்கள் நின்ற நின்ற நிலைகளிலே எல்லார்க்கும் இனியனாயிருப்பவனென்க "ரஸோ வை ஸ:" என்று உபநிஷத்தும் சொல்லிற்று.

ஸ்திர =ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்திலே பிடித்த பிடி விடாதவன். "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்கு மேல், என்னடியாரது செயயார்" என்றபடி பிராட்டியினாலும் மாறுபடுத்த வொண்ணாத உறுதியையுடையவன்; ஆச்ரிதாகளுடைய அபராதங்களைக் கண்டும் திருவுள்ளஞ்சீறிக் கை விடாதவன்.

ஸம:=ஜாதியாலும் குணத்தாலும் நடவடிக்கையாலும் வெவ்வேறுபட்டவர்களிடத்திலும் ரக்ஷணத்தில் வாசியின்றி ஸமமாகப் பொருந்துமவன். "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்று தானே கீதையில் ஓதிவைத்தானிறே. எம்பெருமான் எல்லார் திறத்திலும் ஸமனாயிருப்பவனாகில் சிலரை அதமர்களாகவும் சிலரை மத்யமர்களாகவும் சிலரை உத்தமர்களாகவும் இப்படி எவ்வளவோ வாசிகள் காணும்படி ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடுமோ? என்று ஆக்ஷேபம் தோன்றும்; அவரவர்களுடைய கருமங்களுக்குத் தக்கபடி விஷமஸ்ருஷ்டிகள் விளைகின்றபடியால எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸமத்வத்திற்குக் குறையொன்றுமில்லையென்று ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பரிஹரித்தது. "வைஷம்யவாதபரிஹார:" என்ற வடமொழி நூலிலே இவ்விஷயத்தை விரியவுரைந்தோம்; அங்கே சுருக்கமறக் கண்டுகொள்வது.

க்ருதீ—தனக்காகச் செய்துகொள்ள வேண்டிய தொன்றுமில்லாதவன்; ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதையே தன் காரியமாகவுடையவன்

க்ருதஜ்ஞ:—"என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச்சொன்னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய். அவர்கள் விடாயைத்தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்" என்று படிமாங்களாயிட்டு ஸுக்ருதங்களை ஒன்று பத்தாகக்கிக் கொண்டு போருகிறவனிறே எம்பெருமான்; அடியவர்கள் ஸ்வல்பமாகச் செய்த ஆநுகூல்யத்தையும் பஹுவாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறவன் என்கை "கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்" என்று த்ரௌபதி மனமுருகி வருத்தம் தாங்கமுடியாமல் வெகு தூரத்திலிருந்த என்னைப் பேர் சொல்லிக் கதறியழைத்தாளே!; அதற்குத் தகுதியாக அவளுக்கு நான் ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலேனே!; கடன் ஏறுவது போல அது வளர்ந்து சென்று கொண்டே என் மனத்தை எப்போதும் கலக்கிக்கொண்டிருக்கின்றதே! என்று கண்ணபிரான் பரிதாபப்பட்டுச் சொன்ன சொல்லை அநுஸந்திப்போமாகில், அவனைவிட க்ருதஜ்ஞன் வேறொருவர் உண்டோ?

இங்ஙனே சில திருக்குணங்களைச் சொல்லி, அவனுக்குள்ள குணங்கள் எல்லையற்றவைகளாதலால் அவ்வளவுஞ் சொல்ல முடியாமல், "இப்படிப்பட்ட ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் நீ அமுதக்கடலாயிராநின்றாய்" என்று உபஸம்ஹரித்தருளினர் (கஅ)

உபர்யுபர்யப்ஜ புவோபி பூருஷாந்
ப்ரகல்ப்ய தே யே சதமித்யநுக்ரமாத்,
கிரஸ் த்வதேகைக குணாவதீப்ஸயா
ஸதா ஸ்திதா நோ த்யமதோதிசேரதே

உபர்யுபர்யப்ஜ புவோபி பூருஷாந்
ப்ரகல்ப்ய தே யே சதமித்யநுக்ரமாத்,
கிரஸ் த்வதேகைக குணாவதீப்ஸயா
ஸதா ஸ்திதா நோ த்யமதோதிசேரதே (கக)

கிர:	வேதவாக்கியங்களானவை,
உபரி உபரி	மேன்மேலும்
அப்ஜபுவ: அபி	ப்ரஹ்மாக்களையும்
பூருஷாந் ப்கல்ப்ய	மநுஷ்யர்களாகக் கல்பனை செய்து
தே யே சதம் இதி அநுக்ரமாத	"தே யே சதம்— தே யே சதம்" என்று ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டே போவதனால்
த்வத் ஏகைக குண அவதி ஈப்ஸயா	உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லையைக் கண்டு பிடிக்கவேணுமென்கிற விருப்பத்தோடே
ஸதா ஸ்திதா:	எப்போதும் இருக்கின்றன (ஆகையினால்)
உத்யமத: ந அதிசேரதே	ஆரம்ப அவஸ்தையைக் கடந்து அப்பால் செல்லவில்லை.

* * *—[உவப-ிவரி]எம்பெருமான் கணக்கில்லாத கல்யாண குணங்களையுடையவன் என்று கீழ்சலோகத்தில் அருளிச செய்தார் குணங்கள கணக்கிலலாதவை எனபது மாத்திரமேயல்ல, ஒவ்வொரு குணமும் எலலை காணமுடியாதபடி அநவதிகமாயுமிருக்கின்றது என்கிறா இந்த சலோகத்தில். எம்பெருமானே! வேதங்கள் உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லையைக்காணவிரும்பி, இந்த வுலகத்தில் ஸம்பவிக்க முடியாத ஒப்பற்ற குணங்கள் வாய்ந்த ஒரு மநுஷ்யனைக் கல்பித்து அவனுக்கு மேன்மேலாகப பல பேர்கள் இருபபது போலவும், கீழ்சசொல்லப் படுகிறவர்களைக் காட்டிலும் மேன்மேலும் சொல்லப்படுகிறவர்களுடைய குணங்கள் நூறமடங்கு அதிகமாக இருக்கின்றன போலவும் கல்பித்துக்கொண்டுபோய் அபபடிப் பெருக்கிக் கடைசியாகத் தேறும் தொகையை உன்னுடைய கல்யாண குணத்தின் அளவாகச் சொல்லலாமென்றெண்ணிப்பார்த்து, அவ்வளவிலே சொல்லி முடிக்கப் பொருந்தாமையால் அந்த பர்யாயத்தில் ப்ரஜாபதியின் ஸ்தானத்திலே நின்றவனை மறுபடியும் மநுஷ்ய ஸதானத்திலே நிறுத்தி, கீழ்க்கூறியபடியே அவனுக்கு மேன்மேலாகப் பல பேர்களிருப்பது போலவும் அவர்களுக்கும் க்ரமேண சதகுணிதோத்தரமான ஆநந்தம் இருப்பது போலவும் சொல்லிக்கொண்டுபோய் கடைசியிலே ப்ரஜாபதிஸ்தானத்திலே நின்றவனுடைய ஆநந்தத்திற்காட்டிலும் நூறமடங்கு அதிகமான ஆநந்தம் எம்பெருமானுக்

துள்ளது என்று சொல்லப்பார்த்து அதுவும் பொருந்தாமையாலே, இந்த இரண்டாவது பாயாயத்தில ப்ரஜாபதிஸ்தாநத்தில நின்ற வனை மீண்டும் மநுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன முதலாகப் படிப்படியாக ப்ரஜாபதியளவும் போவது மறுபடியும் திரும்புவதாய் இப்படியே அநாதியாகப் போக்குவரத்து நடந்துகொண்டிருக கிறதேயொழிய, 'எம்பெருமானுடைய ஆநந்தம் இவவளவு' என்று இன்னமும் எல்லை கண்ட பாடில்லை என்கிறார் தைத்திரீய உப நிஷத்தில ஆநந்தவல்லீ என்றொரு பகுதியுள்ளது; அது, எம பெருமானுடைய திருக்குணங்களுள ஒன்றான ஆநந்த குணத்தைப பற்றிப்பேசுகின்றது அந்த ஆநநதம் இவவளவு கொண்டதெனறு சொல்ல முடியாதென்பதைக காட்டுவதற்கு வேதமே ஒருவகை யான கலபனையைச செய்திருககிறது (அதாவது—) ஒரு மநுஷ் யன்; அவன் நல்ல யௌவன பருவததிலுள்ளவன்; ஸகலசாஸ்த் ரங்களையும் ஒன்றுவிடாமல ஓதிப் பிறர்களுககும் ஓதுவிபபவன்; ஆலஸ்யமின்றி எலலாக்காரியங்களையும் வழுவாமற் செய்பவன்; தேஹத்திலும் மனத்திலும் திடமுள்ளவன்; இவ்வளவும் வாய்ந்தா லும் தரித்ரனுயிருந்தால் பயனிலலையே, அப்படியன்றிச் செல்வ மெலலாம்நிறைந்தபூமண்டலம் முழுவதையும் செங்கோல்செலுத்தி ஆளும்படியான ஒபபுயர்வற்ற ஸம்பத்தும் வாய்ந்தவன்; இப்படிப் பட்ட அதிசயங்கள நிறைந்த ஒரு மநுஷ்யனிருந்தால அவனுக்கு உண்டாகக் கூடிய ஆநந்தத்தை முன்னே எடுத்துக்காட்டி, அதை விட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தமுடையவர்களாக மநுஷ்யகந் தர்வர்கள் என்ற வகுப்பைக் கூறி, அவர்களைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தமுடையவர்களாக தேவகந்தர்வர்களைக் கூறி; இப்படியே நூறு நூறு பங்கு அதிகமான ஆநந்தமுள்ளவர்களாக வரிசையாய் சிரலோகலோகபித்ருக்களையும் ஆஜாநஜதேவர்களை யும் கர்மதேவதேவர்களையும் தேவர்களையும் இந்திரனையும் ப்ரு ஹஸ்பதியையும் ப்ரஜாபதியையும் சொல்லிவந்து அந்த ப்ரஜாபதி யின் ஆநந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தமுடையது பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லிப் பார்த்து, "பரப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தததை இவ்வளவு மட்டமாகவா சொலலிவிடுகிறது!" என்று குறைபட்டு "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்றபடி மறுபடி யும் திரும்புகிறதாம்;— அதாவது, கீழ்ச்சொல்லிக் கொண்டு வந்த

ப்ரக்ரியையில் கடைசியாக யாதொரு ப்ரஜாபதி சொல்லப்பட்டானோ அவனை, அடுத்த பர்யாயத்தில் மநுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன் முதலாக ப்ரஜாபதியளவும் சொல்லிக் கொண்டு போய், அந்த ப்ரஜாபதியின் ஆநந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தம் பரப்ரஹ்மத்தினுடையது என்று சொல்லி முடிக்கப் பார்த்து அதுவும் கூடாமையாலே முன்போலே மறுபடியும் ஒரு பர்யாயம் சொல்லுவது—இப்படியே அந்தாதியாக இன்றைக்கும் புந:புநராவ்ருத்தியிலேயே கிடக்கின்றனவாம் வேதங்கள்.

இவ்விடத்திலே ஒரு கேள்வி பிறக்கும்; உபநிஷத்திலே ஸைஷாநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி। யுவா ஸ்யாத் ஸாது யுவா(அ)த்யாயக:। ஆஶிஷ்டோ த்ருடிஷ்டோ பலிஷ்ட:। தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணா ஸ்யாத்। ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த:। என்று தொடங்கி "தே யே ஶதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா:। ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:।" என்று பரப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தத்திற்கு ஒரு அளவு கண்டாற்போல் சொல்லி முடிக்கப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய, மறுபடியும் மறுபடியும் அந்தாதியாய்த் திரும்பிக் கொண்டேயிருப்பதாகக் காணப்படவில்லையே; தவிரவும், மநுஷ்யாநந்தத்தை முதலிலே வைத்து ஆரம்பித்திருக்கிறதேயொழிய, பிரமனை மநுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்திச் சொல்லப்படுவதாகவும் உபநிஷத்தில் விளங்கவில்லையே; இல்லாத இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் எங்ஙனே ஏறிட்டுச் சொல்லலாம்?— என்றால்;

ஸமாதாநம் சொல்லுகிறோம், கேண்மின்;— "தே யே ஶதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா:। ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:।" என்று முடிவு கட்டினாற்போல் சொல்லியிருந்தாலும், அடுத்தபடியாக அவ்விடத்திலேயே "யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ।" என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அதில் வாச: நிவர்தந்தே = வாக்குக்கள் திரும்பிக் கொண்டேயிருக்கின்றன" என்று வர்த்தமாநகாலமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் இங்ஙனே பல பல பர்யாயங்கள் ஓதப்பட்டே வருகின்றனவென்று கொள்ளவேணுமென்று ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம். ஸ்ரீபரா

சரபட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே "[illegible]" என்றருளிச்செய்ததும் ஆராயத்தக்கது. "[illegible]" என்கிறாரிறே. ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ தேசிகனும்—"[illegible]" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியினால் இதனை வெளியிட்டருளினார். இனி, ப்ரஜாபதியை மநுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தினதாக உபநிஷத்தில் எங்ஙனே விளங்குகின்றதென்னில்; "[illegible]" என்று தொடங்கி "[illegible]" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயம் மநுஷ்யர்களுள் ஒருவர்க்கும் ஒருபோதும் ஸம்பவிக்க முடியாததாகையாலும் ப்ரஜாபதிக்கே அது ஸம்பாவிதமாகையாலும், அந்த ப்ரஜாபதியையே வேதமானது மநுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்திப் பேசுகின்றதென்று கொள்ளலாம். இப்படி எல்லையான ஆநந்தத்தை ஆதியாகவைத்துப் பேசிக்கொண்டு போய் அதை நூறு நூறு பங்காகப் பெருக்கிக்கொண்டே போய்ச் சொல்லிப் பார்த்தாலும் ப்ரஹ்மாநந்தத்திற்கு ஒரு அவதி ஏற்பட வழியில்லை யென்று சொல்லுகிறவிது "ப்ரஹ்மாநந்தம் எல்லையற்றதென்று ஒரு முடிவு செய்துவிடுவதற்கும் முடியவில்லை" யென்பதை விளக்குகின்றதுபோலும். வேதமே இப்படி ஒரு அபூர்வகல்பனையைப் பண்ணுகிறதாயிற்று—ப்ரஹ்மாநந்தத்தின் அத்யந்த அபரிச்சேத்யத்வத்தைப பேசவேண்டி.

ஆனால், "ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:" [ப்ரஜாபதியின் ஆநந்தத்தின் நூறு கொண்டது ப்ரஹ்மாநந்தம்] என்று வேதம் ஏன் சொல்லிற்று? என்று கேட்கலாம்; இக்கேள்விக்கு ஆநந்தமயாதிகரண பாஷ்யச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸமாதாநம் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது;—"[illegible]" = எறியப்பட்ட அம்புபோலே ஸூர்யன் ஓடுகிறான்" என்று சொல்லப்பட்டிருந்

தால், ஒரு நிமிஷத்தில பல காதவழிகளைக் கடந்து செல்லுகிற ஸூர்யனுக்கு, அறபமான அம்பு ஒபபாக மாட்டாமையாலே "க்ஷிப்தேஷுரிவ ஸர்ப்பதி" என்ற அந்த வாக்கியத்திறகு—'ஸூர்யனுடைய கதி அமந்தம்' என்பதில் மாததிரம் தாற்பரியமாவதுபோல் "ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்தஃ" என்ற இவ்வாக்கியத்திற்கும் ஆநந்த ஆதிக்யத்தில மாத்திரம் தாற்பரியமாகக் கடவது—என்றருளிச் செய்யப்படடது. மற்றொருவகையான ஸமாதாநமும் அங்கே கண்டு கொள்க.

[உபர்யுபரி அப்ஜபுவோபி பூருஷாங் ப்ரகல்ப்ய.] 'அபஜபுவ:' என்பதை த்விதீயாபஹுவசநமாகக் கொள்க கீழே விவரித்தபடி ஆநந்தவல்லீ வாக்கியங்களின் ஆவ்ருத்திகளால பலபல ப்ரஹ்மாக்கள் தேறுகிறபடியால பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணிற்று அபி என்ற அவ்யயத்தின் கருத்து யாதெனில; நான்முகனை மநுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவனுக்குமேலே படிப்படியாகச சில வ்யக்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டுபோகிற இந்த க்ரமம அஸம்பாவிதமென்பதையும், ச்ருதிதானே ஏறிட்டுக் கலபனை செய்கிறது என்பதையும் இந்த அவ்யயம் காட்டும்

"அப்ஜபுவஃ உபர்யுபரி" என்று இப்படியே அந்வயிப்பது தவிர "அப்ஜபுவஃ பூருஷாங் ப்ரகல்ப்ய" என்று ஸமாநாதிகரணமாக அந்வயிப்பதும் பொருந்தும்; ப்ரஹ்மாக்களை மநுஷ்யர்களாகக் கல்பித்து என்றபடி. ஒவ்வொரு பர்யாயத்திலும் "ஸ, வஶ்ரோ த்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய" என்றவிடத்திலுள்ள மாநுஷசப்தம்-மநுஷ்ய ஸ்தாநத்தில் நிறுத்தப்பட்ட ப்ராஜாபதியைக் கருதுகின்றதென்று கீழே விவரித்ததைக் குறிக்கொள்க.

"உபர்யுபரி தேயேசதமித்யநுக்ரமாத்" என்றும் அந்வயிக்கலாம்; "உபர்யுபரி ப்ரகல்ப்ய" என்றும் அந்வயிக்கலாம் ப்ரஹ்மாக்களை மநுஷ்ய ஸ்தாநத்திலே வைத்துவைத்து மேலேமேலே ஓயாமல் கல்பனைகள் நிகழ்கின்றனவேயன்றி, ஓரளவில் வந்து முடிந்தபாடில்லை என்ற கருத்து இதில் வெளியாகும்.

[தேயேசதமித்யநுக்ரமாத்] உபநிஷத்தில் "தே யே சதம், தே யே சதம், தே யே சதம்" என்று மேன்மேலும் ஓதப்படுவதை

நினைக்க. அநுக்ரமமாவது—ஒன்றின்பின் ஒன்றாகச் சொல்லிக் கொண்டேபோகை.

[கிர:] கிர என்பதற்கு வாக்குக்கள் என்று ஸாமாந்யமாகப் பொருளாயினும் "தேயே சதம்" என்றெடுத்த ப்ரகரணபலத்தால வேதவாக்குக்களென்று விசேஷார்த்தம் தேறும். "ஸதா ஸ்திதா:" என்பதை இதற்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து, எப்போதுமுள்ள வாக்குக்கள்—வேதவாக்குக்கள் என்றலுமுண்டு.

[த்வதேகைககுணாவதீப்ஸயா] உதாஹரித்த உபநிஷத்தில் ஆநந்த குணமொன்று மாத்திரமே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டுள்ளதென்று நினைக்கவேண்டா; தொடக்கத்தில "யுவா ஸ்யாத்" என்று தொடங்கி ஆநந்தத்திற்குக் காரணமாக மற்றும் பல (யௌவநம் உபதேசகத்வம் ஆசிஷ்டத்வம் த்ரடிஷ்டத்வம் பலிஷ்டத்வம் ஸர்வப்ருதிவீபதித்வம் முதலிய) குணங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றமையால் அவற்றின் எல்லையில்லாமையும் இதில் அர்த்தாத் ஸித்தமென்று திருவுள்ளம் பற்றி "ஏகைககுண" என்றருளிச் செய்தார். ‡ "ஆநந்தவல்லீ தவ குணநிவஹம் யௌவநாத்ந்த பூர்வம்" என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும், † "[Grantha text]" என்றும், $ "[Grantha text]" என்றும் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவையும் காண்க.

ஸதா ஸ்திதா:=உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லையைக் காணவேணுமென்கிற விருப்பத்தோடே எப்போதும் இருக்கிற வேதங்கள், [உத்யமத: ந அதிசேரதே.] ஆரம்ப தசையைவிட்டு அப்பால் போகவில்லை;—"குணங்களின் எல்லையைக் காண்பதறகுத் தொடங்கியிருக்கிறது வேதம்" என்கிற வார்த்தையே என்றைக்கும் நிகழ்வதேயன்றி, எல்லைகண்டு முடித்த

‡. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரசதகம் 35.
†. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 51.
$. ஷை 52.

தென்கிற வார்த்தைக்கு ஒருநாளும் அவகாசமில்லையென்க. * "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்று ஆழ்வார் பேசினைப் போலே பேசிவிடாமல் வேதம் ஏதோ பேசத்தொடங்கிப் பரிபவப் பட்டதென்கிறார்போலும். † "நான்மறைகள் தேடியென்றுங் காணமாட்டாச் செல்வன்" என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயல் நோக்கத்தக்கது.

ஆவுரு த்ரா—ஸாம்ஸா; ஸுஜெககமநாவயெ: ஸாம்ஸா ஜ திவிமு ஹ:.

இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை யாம இவ்வளவு பன்னியுரைத் தோமாகிலும் ஓர் ஆசிரியன் பக்கல் குனிந்து கேட்டாலன்றிக் கருத்தும் பொருளும் களங்கமறத் தெரிவரிது. அருமையான வேதாந்த விழுப் பொருளிறே. ... ... (கக)

ஸுடிாஸ்ரிதா நாம ஜமதுத்ஷு வஸ்திதி
ப்ரணாஸ ஸம்ஸார விஜொவ நாஷய: ।
ஹவந்தி லீலா விஷயஸு வெவதிகா:
ஸுதீய மஂஹீர ஐநொநா ஸாரிண: ॥

த்வதாச்ரிதாநாம்ஜகதுத்பவஸ்திதி
ப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய:
பவந்தி லீலா விதயச்ச வைதிகா:
த்வதீய கம்பீர மநோநுஸாரிண:. (உ0)

உத் ஜகத்பவ ஸ்திதி ப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசந ஆதய: — உலகத்தைப் படைப்பது காப்பது அழிப்பது மோக்ஷமளிப்பது முதலிய

லீலா: — விளையாடல்கள்

த்வத் ஆச்ரிதாநாம் பவந்தி — உனது அடியவர்களுக்காக ஆகின்றன;

வைதிகா: விதயச்ச — வேத விதிகளும்

த்வதீய கம்பீர மநோநுஸாரிண: பவந்தி — உன்னுடைய பக்தர்களுடைய கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லு கின்றவைகளாக இருக்கின்றன.

[இதற்கு வேறு வகையான அந்வயமும் பொருளும் மேலே காண்க.]

* திருவாய்மொழி 1. 1. 1.
† பெரிய திருமொழி. 4—8—7.

* * *—[தநாஸ்ரீதாநாம்.] கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அபரிமித குணவிபூதிகளின் மஹிமையை அநுபவிக்க ஒருவருமில்லாவிட்டால் அவையெல்லாம் காட்டில் காய்ந்த நிலாப்போலே வீணாகிவிடுமே; அப்படி யாகாமல் அவற்றை அநுபவிப்பார் பலருண்டு என்னவேண்டி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்கிறார். அவனுடைய குணங்களும் விபூதிகளும் அவனுக்கு லீலையாக உபயோகப்படுவது தவிர, ஆச்ரிதர்களின் ஆநந்தத்திற்காகவே முக்கியமாக உபயோகப்படுகின்றன என்கிறார்.

ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய: (தவ) லீலா:, த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண: (தவ) வைதிகா: விதயச்ச த்வதாச்ரிதாநாம் பவந்தி" என்று அந்வயிப்பது. உலகங்களைப் படைப்பது காப்பது அழிப்பது மோக்ஷமளிப்பது முதலிய உன்னுடைய லீலைகளும், பரமைகாந்திகளான பாகவதர்களுடைய திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகின்ற சாஸ்த்ர விதிகளும் எல்லாம் உன்னுடைய ஆச்ரிதர்களுக்காக ஆகின்றன.

இப்படி அருளிச் செய்வதன் கருத்து யாதெனில்; கேண்மின்; எம்பெருமான் உலகங்களை ஆக்குவது நோக்குவது அழிப்பது, மறுபடியும் ஆக்குவது நோக்குவது அழிப்பது, மறுபடியும் ஆக்குவது நோக்குவது அழிப்பது இப்படியாக அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்வது தன்னுடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்று; அவன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே அவன் தனக்காகச் செய்துகொள்ளவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. †. "நின்று நின்று பலநாளுய்க்கு மிவ்வுடல் நீங்கிப்போய், சென்று சென்றாகிலுங்கண்டு சன்மங் கழிப்பானெண்ணி, ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்" என்று ஆழ்வாருளிச் செய்தபடியே, முமுக்ஷுவான சேதநன் ஒருவனாவது அகப்படுவனா? என்கிற ஆசையினால் தான் அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்தருள்வதும் விதிநிஷேதரூபங்களான சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டியருள்வதும். ஒரு ஸ்ருஷ்டியில் திருந்தாவிட்டாலும் மற்றொரு ஸ்ருஷ்டியிலாகிலும் திருந்தக்கூடுமே என்றும், பல சாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டு வைத்

†. திருவாய்மொழி 3—9—10.

தால் ஏதோ ஒரு சாஸ்த்ரத்தாலாவது, ஒருவனாவது இருந்தக் கூடுமே என்றும் கருதி அடுத்தடுத்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைச் செய்கிறாய், சாஸ்த்ரங்களை பரவர்த்திப்பிக்கிறாய் என்கிறார்.

இந்த ச்லோகத்திற்கு மற்றொருபடியாகவும் தாத்பர்யம் கூறலாம்;—ஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரளய ஸம்ஸார விமோசநாதய: த்வதாச்ரிதாநாம் லீலா பவந்தி, வைதிகா: விதயச்ச த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண: பவந்தி என்று அந்வயிப்பது. லோகஸ்ருஷ்டி முதலியவைகள் உன்னுடைய அடியவர்களான பிரமன் முதலியோர்க்கு விளையாட்டாக ஆகின்றன; (அதாவது) உன்னுடைய கிருபையினால் ப்ரஹ்மாதிகள ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை ஆயாஸமில்லாமல் அவலீலையாகச் செய்துமுடிக்க வல்லவராகிறார்கள். அப்படியே, சாஸ்த்ர விதிகளும் உன்னை யடிபணிந்தவர்களுடைய ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்திருக்கின்றன. (அதாவது) "[illegible] — தர்மஜ்ஞ ஸமய ப்ரமாணம் வேதாச்ச" என்று சிஷ்டாசாரத்தை முதன்மையான பிரமாணமாகச்சொல்லி, அதற்குப் பிந்தின பிரமாணமாக வேதங்களைச் சொல்லவேண்டும்படி யிராநின்றன.

உன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய பெருமையே இப்படி யிருந்தால் உன்னுடைய பெருமையின் அளவு எண்ணவும் முடியுமோ? என்று காட்டினபடி.

பிரமனுக்குப் படைப்புத் தொழிலும் இந்திரனுக்குக் காத்தல் தொழிலும் சிவனுக்கு அழித்தல் தொழிலும் இருந்தாலும், ஸம்ஸார விமோசநம் [ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுவித்து முத்தியளித்தல்] என்கிற தொழில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரண மன்றோ; இங்கே அதையும் சேர்த்து "த்வதாச்ரிதாநாம் லீலா: பவந்தி" என்று சொல்வது பொருந்துமோ? என்று சங்கிக்கக் கூடும். இவர்களுக்கு ஸாக்ஷாத்தாக மோக்ஷமளிக்க வல்லமையில்லையாயினும், உபதேசாதிகளாலே விஷ்ணு பக்தியை உண்டுபண்ணி அவ்வழியாலே ஸம்ஸார விமோசநம் செய்விக்கக் கூடுமாகையாலே இங்கு அதனையும் சேர்த்துச் சொன்னது பொருந்தும்.

"[illegible]

ந்த்ரஸூர்யாதேர் விஷ்ணுபக்த: ப்ரஜாயதே = த்ரிபி: ப்ரஜாபதேர் பக்த: ஸப்தபிச் சங்கரஸ்ய து—விம்சத்யாக்நீந்த்ரஸூர்யாதே விஷ்ணுபக்த: ப்ரஜாயதே" [மூன்றுபிறவிகள் பிரமனிடத்தில பக்தி செய்பவனும், ஏழு பிறவிகள் சிவனிடத்தில் பக்தி செய்பவனும், இருபது பிறவிகள் அக்நி இந்திரன் ஸூர்யன் முதலானவர்களிடத்தில் பக்தி செய்பவனும் அந்த தேவதைகளின் அநுக்ரஹத்தினுல விஷ்ணு பக்தனுக ஆகிறுன்] என்று சொலலப்பட்டுள்ளது காண்க

[த்வதீயகம்பீரமநோநுஸாரிண:] அநந்ய ப்ரயோஜநராய உன்னையே ஆச்ரயித்தவர்களின் கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப்பின் செலலுகின்றன; (அதாவது) வேதங்களில் "ப்ரஹ்ம வாதிநோ வதந்தி" என்று அடிக்கடி வருகிறபடியாலும், 1. "யத்வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்" [மநுமஹர்ஷி சொன்னதெல்லாம் மருந்து போன்றது] என்றும்; 2 "ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:" [பராசரருடைய புதல்வரான வ்யாஸர் சொன்னுர்] என்றும் இத்யாதி வசனங்களாலும் ப்ரஹ்மவித்துக்களின் அபிப்ராயத்தைத் தழுவுகின்றன வேதங்கள்; தவிரவும், தைத்திரீய உபநிஷத்தில, "அத யதி தே கர்ம விசிகித்ஸா வா வ்ருத்த விசிகித்ஸா வா ஸ்யாத்" என்று தொடங்கி "யதா தே தத்ர வர்த்தேரந், ததா தத்ர வர்த்தேதா: .....யதா தே தேஷு வர்த்தேரந், ததா தேஷு வர்த்தேதா:" [உனக்கு ஸந்தேஹ முண்டாகுமிடங்களில் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநிகளுடைய நடவடிக்கையைப் பின் சென்று நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ... . (உ௦)

நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே
நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே ।
நமோ நமோऽநந்தமஹாவிபூதயே
நமோ நமோऽநந்ததயைகஸிந்தவே ॥

1. தைத்திரீய யஜுர் வேத ஸம்ஹிதை, இரண்டாங் காண்டம்— இரண்டாம் ப்ரச்நம்.

2. தைத்திரீய ஆரண்யகம் முதல் ப்ரச்நம்.

நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே
நமோநமோ வாங்மநஸைக பூமயே,
நமோநமோநந்த மஹாவிபூதயே
நமோநமோநந்த தயைகஸிந்தவே. (உக)

		நம: நம:—;	
வாங்மநஸ அதிபூமயே	(ஸ்வதந்த்ரர்களுடைய) வாக்குக்கும்மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாதவனுன உன் பொருட்டு	அநந்த மஹா விபூதயே நமோ நம:	எல்லையில்லாத பெரிய ஐச்வரியங்களையுடைய உனக்கு நமஸ்காரம் :
நம: நம:	நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் ;		
வாங்மநஸ ஏகபூமயே	(அந்தரங்கர்களுடைய) வாக்குக்கும்"மநஸ்ஸுக்குமே விஷயமாயிருக்கிற உன் பொருட்டு	அநந்த தயா ஏக ஸிந்தவே நமோ நம:	எல்லையில்லாத கருணைக்கே கடலாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம்.

‑‑*—[நமோ நம:] எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பரக்கப் பேசினபின் அந்தப் பெருமைக்குத் தோற்றுத் தொழுகின்றாரிதில். வாங்மநஸாதிபூமயே (துப்யம்) நமோ நம:=ஒருவருடைய வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எம்பெருமான் எட்டாதவன் என்று பொருளல்ல ; அபபோது அடுத்த விசேஷணம் பொருந்தாது ; வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களும் கட்டுக்கதைகளாய்விடும். ஆகையாலே, 'ஸ்வப்ரயத்நத்தால் அறிந்து கொள்ளப் பார்க்குமவர்களுடையவாக்குக்கும்நெஞ்சுக்கும்எட்டாதவன்' என்றேபொருள் கொள்ள வேண்டும்.

வாங்மநஸைகபூமயே (துப்யம்) நமோ நம:=கீழ்ச் சொன்ன விசேஷணத்திற்குத் தப்பான பொருள் கொள்ளக்கூடு மென்றெண்ணி இவ்விசேஷணமருளிச் செய்தாரென்க. தன்னுடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்திற்கு யார் பாத்திரமாகிறார்களோ, அவர்களுடைய வாக்குக்கும்மநஸ்ஸுக்குமேவிஷயமாயிருப்பவன் என்றபடி.

கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு விசேஷணங்களுக்கும் பொருத்தமாக மேலே இரண்டு விசேஷணங்களருளிச் செய்கிறார் ; அநந்த

மஹாவிபூதயே (துபயம்) நமோ நமஃ—வேத வேதாந்தங்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அளவற்றிருக்கிற ஐச்வரியத்தையுடையவனாகையாலே, ஸ்வபரயத்நத்தால காணவிரும்புமவர்களுடைய வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாதவனாயிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி.

அநந்த தயைகஸிந்தவே (துப்யம்) நமோநமஃ—நீ அநந்த மஹா விபூதி யுக்தனாயிருக்கச் செய்தேயும், அருள என்கிற ஒரு சிறந்த மஹா குணத்தை உடையையாயிருக்கிறபடியால் அந்தத் திருவருளுக்கு விஷயமாகிறவர்களுடைய வாக்கையும் மநஸ்ஸையும் ஒரு போதும்விட்டுப்பிரியாதிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி இவ்விடத்தில் 'தயா' என்கிற ஒரு குணத்தைக் கூறியது—வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் முதலான மற்றும் பல திருக்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க.

இந்த ச்லோகத்தில "நமோ நமஃ" என்று பல தடவை அருளிச செய்யப்பட்டிருப்பதால, ஒரு தடவை நமஸ்காரம் செய்கிற ஸம்ப்ரதாயம் ஆதாரமறறது என்று சிலர் எழுதிவைத்தார்கள். ஸ்ரீ தேசிகனருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் இந்த ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில அருளிசசெய்யப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்களை ஆராய்ந்து பார்த்திருந்தால அவ்வளவு ஸாஹஸமாக எழுத முன்வந்திருக்கமாட்டார்கள் இவ்விஷயமாகத் தனியே ஒரு க்ரந்தம் நாம் எழுதியிருக்கிறோமாகையால இபபோது இங்கு ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் சில சொலலுகிறோம்

பெரியோர்களைக் கண்டால சிறியோர்கள் தங்களுடைய சிறுமைக்கும் எதிர்த் தலையின் பெருமைக்கும் தகுதியாக நமஸ்காரம் செய்ய வேணுமென்று நூல்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, நமஸ்காரத்திற்கு நைச்சியத்தைக் காட்டிக் கொள்வது தவிர வேறொரு பலன் கிடையாது. ஒரு முறை தொழுத மாததிரத்தினால் அபபயன் நிறைவேறி நிற்க, பலமுறை தொழவேணுமென்று நிர்பந்திக்கக் காரணமில்லை.

'ஒருமுறை நமஸ்கரிப்பது கூடாது' என்று வாய்திறந்து சாஸ்த்ரம் நிஷேதித்திருக்குமே யானால ஸக்ருத்ப்ரணாமம் சாஸ்த்ர விருத்தம் என்னலாம். ஒருமுறை ஸேவிப்பது கூடாதென்று ஓரி

டத்திலும் மறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அடிக்கடி தேசிகன் உதாஹ ரிக்கிற பிரமாணங்களில "ஒற்றைக்கையால் நமஸ்கரிப்பது பாபம்; ஒருமுறை பிரதக்ஷிணம் செய்வது பாபம்" என்கிற வசநங்கள காட்டப்பட்டுள்ளனவேயன்றி ஏகபரணமம் கூடாதென்கிற வச நம் ஒன்றுகூடக் காட்டப்படவில்லை இதற்கு நேரமாருக ஏகபர ணம ஸாதகவசனங்களேயே காட்டியுமிருக்கிறா "நமோநம" என் கிற ப்ரக்ருதச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திலேயே அந்த வசனங்களைக் கைகொள்கனியாகக் காணலாம் "ஏகோऽபி க்ருஷ்ணஸ்ய க்ருத: ப்ரணாமோ தசாச்வமேதாவப்ருதேந துல்ய: = ஏக: க்ருஷ்ண நமஸ்காரோ முக்திதீரஸ்ய தேசிகः" [எம்பெருமானை ஒருமுறை நமஸ்கரித்தல் முக்தி ஹேது வாகும்] என்றிவை போன்ற நாலைந்து வசனங்களை ஸ்ரீ தேசிகன் உதாஹரித்துக் காட்டிவிட்டு, இப்படியிருக்க இங்கு "நமோ நம: நமோ நம" என்று பலகால அருளிச்செய்வானேன்? என்று சங் கித்துக் கொண்டு தாமே அழகாக ஸமாதாநமும் அருளிச் செய் திருக்கிறார் தேசிகன்;—'ப்ரசம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரலாபே தர்ஜநேऽபிச । பயே ச விஜயே சைவ பௌந: புந்ய மலங்க்ருதி: ॥ = ப்ரசம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரலாபே தர்ஜநேபிச. பயேச விஜயே சைவ பௌந: புந்ய மலங்க்ருதி:" என்கிற ஒரு ச்லோகத்தை எடுத்துக் காட்டி முடித்திருக்கிறார். இந்த சலோகத் தின்பொருளை விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் யாதெனில்; ஸ்தோத்ரம் செய்யும் போதும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யும்போதும் அழும்போதும் வெருட்டும்போதும் அச சந்தோற்றச சொல்லும்போதும் வெற்றி தோற்றச சொல் லும்போதும் ஒரு சொல்லையே அடுத்தடுத்துச் சொல்வதானது அலங்காரமாகும் என்பதே இதன் பொருள். ஒரு முறை நமஸ்கரிப்பது கூடாதென்கிற திருவுள்ளம் தேசிகனுக்கு இருக் குமேயானுல் இந்த சலோகத்தை இங்கு எடுத்துக் காட்ட ப்ர ஸக்தியேயிராது பின்னை எப்படி சொல்லியிருக்க வேணுமென் னில்; "சாஸ்த்ரங்கள் ஸக்ருத்ப்ரணாமத்தை நிஷேதித்து அநேக வாரப்ரணாமத்தை விதித்திருப்பதால் அதற்கிணங்க நமோநம: நமோநம: என்கிறார்" என்று தேசிகன் அருளிச் செய்திருக்க வேண்டும். அப்படி அருளிச்செய்யாததோடு அந்த அபிப்பிராயத்

திற்கு நேர் எதிராகவும் அருளிச் செய்தார். ஒருவன் அழுகிற காலத்திலும் அஞ்சின காலத்திலும் ஒன்றையே திருப்பித்திருப்பிச சொலவதை நாம் காண்கிறோம் "பாம்பு பாம்பு பாம்பு" என்று பலமுறை சொன்னாலும் உள்ளது ஒரு பாம்பேயலலது பல பாம்புகள் வந்துவிடமாட்டா; அங்குப் பலமுறை சொலவதோடு இங்கு நமோ நம என்று பலமுறை சொல்வதோடு வாசியிலலை என்று தேசிகன் தாமே அருளிச் செய்தாரானபின், வாய்திறக்க வுண்டோ வழி?.

தைத்திரீய காடக சருதியில "யஜெஞாவஷீதம் க்ரூதா யொநிவபாத। நமொ நம இதி।" என்று ஓதபபட்டிருபபதைச் சிலர் அஸக்ருத்பரணும பக்ஷத்திற்கு ஸாதகமாகச சொன்னார்கள். அவ்விடத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த வித்யாரண்யர் "ஒஹதூா ஸக்ரூா நமொ நம ஐதூவாரயந ஸகிஜளா உமவநிவபாத" என்று வியாக்கியானம் செய்திருப்பதால் இந்த வேத வாக்கியம் ஸ்வபக்ஷஸாதகமாக மாட்டாது. "நமோ நமஃ" என்று வாயால சொன்னதாக பாஷ்யகாரர் எழுதுகிறரே யொழிய இரண்டு தடவை கீழேவிழுந்ததாக எழுதவில்லை 'ஒரு தடவை தான் கீழே விழுந்தான்' என்று விளக்குவதற்காகவே "உணவக நிவபாத." என்று அங்கே விதயாரண்யர் உரைத்தார் தடி கீழே விழுந்தால அதைப பிறர் எடுத்தால் எடுக்கக்கூடுமே யொழிய அது தானகவே எழுந்திருக்கமாட்டாதவாறு போல, வேரற்ற மரம் விழுந்ததென்னலாம்படி சடேலென்று விழுந்தானென்கிற அர்த்தமேயன்றே "தண்டவத் நிபபாத" என்கிற சொல நயத்திலுள்ளது. இப்பொருளை உட்கொண்டே நமஸ்காரத்தை "தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல்" எனப பரிபாஷையாக வழங்கி வருகின்றனர் என்பதை ஸத்ஸம்பரதாயஜ்ஞர் உணர்வர்.

எம்பெருமானர் ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் "வூணஷூ உதாயொதாய வாநஃ வாநஃ வூணஷூ" [ஸேவிப்பது எழுந்திருப்பது மறுபடியும் ஸேவிப்பது எழுந்திருப்பது இப்படியே பலகால் எழுந்தெழுந்து ஸேவித்து] என்றருளிச் செய்திருக்கிறரே; இதனுல் பலமுறை நமஸ்கரிப்பதே சாஸ்த்ரீயமென்று விளஙகவில்லையா? என்று சிலர் சொல்லுவர்கள். மஹா மஹா வித்வான்

களும் இந்த வாக்கியத்தில் மிக்க பரமமுடையராயிருப்பர். எம்பெருமானார் இப்படி ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச் செய்திருக்கச் செய்தேயும் தென்னுசார்யர்கள் தடுமாறுகின்றனர்” என்று மேற்புல மேய்கின்ற வித்வான்கள் வாய்விட்டுரைக்கக் கேட்டிருக்கின்றோம் அவர்களை இன்று தெளிவிப்போம்; “ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந புந ப்ரணம்ய” என்றது ஓரிடத்திலேயே இருந்து கொண்டு பலமுறை ஸேவிப்பதைச் சொல்லுவதன்று; அந்த வாக்கியதிற்கு முன்னே “ஊராதெவ—தூரத்தில் நின்றுமே” என்றருளிச் செய்திருப்பதால் எம்பெருமானைக் கிட்டுமளவும் காலால் நடந்து செல்லாமல் தண்டனிட்டுக்கொண்டே வழியைக் கடந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை அணுகவேணுமென்று அவ்விடத்தில் பொருள் படுமேயன்றி அலஸகருத்பரணமவாதிகள் சொல்வதுபோலவும் செய்வதுபோலவும் செய்யவேண்டுமென்று பொருள்படமாட்டாது. தண்டன் ஸமர்பபித்துக்கொண்டே வழியைக்கடந்து சென்று பெருமாளைக் கிட்டின பிறகு ஒரு தடவை ஸேவிக்கவேணுமென்பது அவ்விடத்திலேயே அடுத்த படியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; “யாவஊாந ஷுணஉ஖ ஆதாநம ஸமவெத நிவெதயெத்” என்று அந்த வாக்ய ஸமாபதியுள்ளது காண்க. இங்ஙனன்றிகே “ஷுணஉ஖ உதாயொதாய வுநவுநஃ ஷுணஉ஖” என்றருளிச்செய்தது ஓரே இடத்திலிருந்துகொண்டே பலமுறை தொழுவதைச் சொல்வதாகக் கொள்ளுகிற பக்ஷமும் உண்டு அதிலும் ஹாநி ஒன்றுமில்லை; கணக்கெண்ணி ஸேவிப்பதை விட்டு பக்தி பாரவச்யத்தாலே மெய்மறந்து விழுவதெழுவதாகச் செல்லுகிற செய்தி “அத்யந்தபக்தி யுக்தாநாம் ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரமஃ” என்கிற ரீதியிலே நூலவரம்பில் நிற்காமல் பரவசமாகச் செல்லுமாகில் அதனை மறுக்கவல்லார் ஆருமில்லை. ‘பரமார்த்தமான பக்தி இல்லாவிடினும் “† பொய்யே கைம்மை சொல்லி மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்” என்றாற்போலே பக்தியை அபிநயிக்கிற விதத்தில் நாஙகள் பலமுறை தொழுகிறோம்’ என்று சிலர் சொல்லப்புகுவர்களாகில், அந்த வாதத்தைப் பரமஸந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளத் தட்டில்லை. ‘ஒருமுறை ஸேவிப்பது

† திருவாய்மொழி 5—1—1.

அசாஸ்த்ரீயம்' என்று சொல்லுகிறவர்களின வாதத்தை மறுக்கப புகுவோமேயன்றி, பக்தி பாரவசயத்தாலோ கபடபகதியின் அபிநயத்துக்காகவோ நாங்கள் பலமுறை ஸேவிக்கிறோமென்பாரை மறுப்போமல்லோம்

நம் பூர்வாசார்யர்களுடைய அநுஷ்டானம் ஸக்ருத்ப்ரணாமமே யொழிய அஸகருத்பரணாமமன்று என்பதை மாத்திரம் பரமாணசரணார் புந்தியிற் கொள்வா எம்பெருமானா திருவாராதநக்ரமமருளிச செயகிற நித்யக்ரந்ததில, "ஆராய நாஹி ஓ ஹவோ ஹவெதி ஓ ஒலஓஹெஜாண ஜ்யாயேகு ஓ ஒலஓஹெஜாண ஓஷுவதுணஓஹ உதாய ஷூாமதம் நிவெஷு யாவஷாாரய நவஸஉாஹூ ஷாஹியு யாவநம் கூயேகாஸ" என்று அருளிச செய்திருபபதைக் குறிக் கொள்ளவேணும் "தண்டம்போலே விழுந்து எழுந்து பிரார்த்திக்கவேண்டியது" என்றுசொல்லப்பட்டதிறே இதனால், ஸ்ரீவைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருள் கீழ் நாம் விவரித்தபடியேயாம் என்பதை மதயஸ்தத்ருஷ்டிகள் அறிவர்கள்.

ஸக்ருத்ப்ரணாமம் கூடாதென்று சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்பஷ்டமாகவே மறுத்திருப்பதாகச் சிலர் சில வசநங்களை வாய் வந்தபடி சொல்லவும் கேட்டிருக்கிறோம். நம் பூருவர்கள் எடுத்தாளாத வசநங்களை அவரவர்கள் கவந சக்தியினால கல்பனை செய்து சொல்லிவிடுவதனால பிராமாணிகமான அர்த்தங்களுக்கும் அநுஷ்டாநங்களுக்கும் திரஸ்காரம் ஏற்படமாட்டாது. அஸக்ருத்ப்ரணாமவாதிகள் உதாஹரிக்கும் வசநங்களெல்லாவற்றையும யாம் ப்ரமாணமென்றே கொண்டு விடையளிக்கவல்லோம் அப்படியே வடமொழியில் விரிவான க்ரந்தமும் எழுதியுள்ளோம்.

எந்த சாஸ்த்ரத்தில் எப்படி சொல்லி யிருந்தாலும் ப்ரக்ருதச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் நம் தேசிகன் அருளிச் செய்தது ஒன்றே உண்மையுணர விரும்புவார்க்குப் போதுமானது. "வௌநஃ வாநுஓஹஂகூதிஃ=பௌநஃ புந்ய மலங்க்ருதிஃ" என்று தலைக்கட்டியருளின மாண்பு மெச்சத்தக்கதன்றோ இங்கு இவ்வளவிலே நிற்கின்றோம். ... ... (உக)

𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑍇𑌦𑍀
𑌨 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌚𑍍𑌚𑌰𑌣𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇 ।
𑌅𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌯𑌗𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌰𑌣𑍍𑌯 !
𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥

நதாம நிஷ்டோஸ்மி நசாத்மவேதீ
நபக்திமாம் ஸ்த்வச்சரணாரவிந்தே ;
அகிஞ்சனோநந்ய கதிச் சரண்ய !
த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே (உஉ)

சரண்ய !	ஸர்வரக்ஷகனே !,
தாமநிஷ்டஃ ந அஸ்மி	(அடியேன்) கர்ம யோகத்தில் நிலையுடையேனல்லேன் ;
ஆத்மவேதீ ச ந அஸ்மி	ஆத்மஜ்ஞானமும் உடையவனல்லேன் ;
த்வத் சரண அரவிந்தே ந பக்திமாந் அஸ்மி	உனது திருவடித் தாமரைகளில் பக்தியையும உடையவனல்லேன் ;
அகிஞ்சநஃ	ஒரு ஸாதனமுமில்லாதவனும்
அநந்ய கதிஃ	வேறு புகலற்றவனுமான அடியேன்
த்வத் பாதமூலம்	உனது திருவடி வாரத்தை
சரணம் ப்ரபத்யே	சரணமாக அடைகின்றேன்.

* * *—[𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿.] எம்பெருமான் திருவடிகளில் சரணாகதி பண்ணுகிறார் இந்தச் லோகத்தால கருமம், ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி என்று நான்கு வகையான உபாயங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன ; அவற்றுள் கர்மஜ்ஞாநபக்திகளில் தமக்கு அந்வயமில்லாமையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்

எம்பெருமானே . கர்ம யோகத்தை அநுஷ்டித்து அவ்வழியாலே உன்னைப் பெறுகைக்கு எனக்கு யோக்யதையில்லை; அதில்லாமற்போகவே பரிசுத்த ஆத்மாவை அறியும் யோக்யதையும் எனக்கு இல்லையாயிற்று இவ்விரண்டுமில்லாமற்போகவே உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பக்தி செய்யும் யோக்யதையும் இல்லாதொழிந்தது. ஆகவிப்படி நான் வேறு உபாயமற்றவனாயும் வேறு புகலற்றவனாயுமிருக்கையாலே ஸாவலோக சரண்யனான உன்னுடைய பாதமூலத்தையே ஓரே சரணமாகப பற்றுகின்றேனென்கிறார்.

1. நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" 2. "குளித்து மூன்றனலையோம்புங் குறிகொளந்தணமை தன்னை, ஒளித்திட்டேன் என்கணில்லை நின்கணும் பத்தனல்லேன்" 3 "புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" இத்யாதிகளான அருளிச் செயல்களைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு இந்த ச்லோகமருளிச் செய்யப்பட்டதென்றுணர்க

பகவத் ஸந்நிதிகளில் எம்பெருமானை ஸேவிக்கும் போதுகளில் இந்த ச்லோகத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டே தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல் நம்மவர்களுடைய ஸம்பரதாயமென்றறிக ... (உஉ)

𑌨 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑍋 𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌮𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌯𑌿 ।
𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑌾𑌵𑌸𑌰𑍇 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦
𑌕𑍍𑌰𑌨𑍍𑌦𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 ॥

ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே
ஸஹஸ்ரசோயந் நமயா வ்யதாயி,
ஸோஹம் விபாகாவஸரே முகுந்த
க்ரந்தாமி ஸம்ப்ரத்யகதிஸ் தவாக்ரே (உங)

முகுந்த !	பகவானே !,	லோகே நாஸ்தி	உலகத்திலேயே இல்லை ;
யத்	யாதொரு	ஸோஹம்	அப்படிப்பட்ட கடு வினைகளைச் செய்தவனான அடியேன்
நிந்திதம் கர்ம	(சாஸ்த்ரங்களாலும் சிஷ்டர்களாலும்) நிந்திக்கப்பட்ட பாபக்ருத்யமானது	விபாக அவஸரே ஸம்ப்ரதி	அக் கடுவினைகள் பலன் கொடுக்கும் தருணமாகிய இப்போது
மயா	அடியேனால்		
ஸஹஸ்ரசஃ	பல்லாயிரம் தடவை		
ந வ்யதாயி	செய்யப்படவில்லையோ,	அகதிஃ	வேறு கதியற்றவனாய
தத்	அப்படிப்பட்ட தீவினை	தவ அக்ரே	உனது முன்னிலையில்
		க்ரந்தாமி	கதறுகின்றேன்.

1. திருவாய்மொழி 5—7—1. 2. திருமாலை-25.
3. திருவாய்மொழி. 6—10—10.

* * *—[நநிம்ஷி தம்கஉ-ஃ.] கீழ் சலோகத்தில "அகிஞ்சநः" என்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் "உம்மிடத்தில் ஒன்றுமில்லை யென்கிறீரே; இது உண்மையாயிருக்குமோ? கரண களேபரங்களையுடையவன் சற்றுபபோதாகிலும் வெறுமனிருக்க முடியாதன்றோ; ஏதோ காரியஙகளைச செய்தேயிருக்கவேணுமே; அப்படி யிருக்கும்போது "அகிஞ்சநः" என்று நீர எப்படி சொல்லுவீர்?" என்று கேட்க; பிரானே! உன்னைப் பெறுதற்கு உறுப்பானவை ஒன்றுமில்லை யென்றேனே யொழிய, வேறு எவ்வகையான க்ருத்யமும் என் பக்கல் இல்லையென்று சொன்னேனல லேன்; ப்ரதிபந்தக ஸாமக்ரிகள் என்னிடத்தில் அளவற்றவை யுண்டென்கிறார் முன்னடிகளால்

உலகத்தில் ஒருவன் நல்ல காரியங்களைச செய்யாமலிருக்கலாம்; அப்படியே கெட்ட காரியங்களையும் செய்யாமலிருக்கலாம்; அப்படிப்பட்டவனை நோக்குமிடத்து, 'இவனிடத்தில் நன்மை இல்லாதொழிந்தால் ஒழிகிறது; தீமை ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிறதன்றோ' என்று அந்தத் தீங்கில்லாமையையே ஒரு பெரிய நன்மையாகக்கொண்டு பெரியோர் இரங்குவார்கள்; அப்படி நானும் ஒருவித நன்மையும் செய்யாதாப்போலே தீமையும் செய்யாதிருந்தேனாகில பெரிய குணசாலிகளில முதல்வனாக நான் கணக்கிடப்படலாம்; அந்தோ! அதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லாதபடி பாவங்களை அளவறச் செயதுகிடக்கிறேனே யென்கிறார்.

யத் நிந்திதம் கர்ம மயா ஸஹஸ்ரசः நவ்யதாயி தத் லோகே நாஸ்தி=நான் செயயாத இழிதொழில உலகத்திலேயே இல்லை யென்கிறார். "எல்லா இழிதொழில்களையும் நான் செய்திருக்கிறேன்" என்று சொல்லலாமாயிருக்க, அப்படி சொல்லாமல் இப்படி சொல்லுவதன் கருத்து—தாம் ஒப்பற்ற பாபாத்மா என வெளியிடுதலேயாம்.

மூலத்தில லோகே என்ற பதததிற்கு—உலகத்திலே என்று ஸாமாந்யமாகப் பொருள் தோன்றினாலும், 'சாஸ்த்ரத்திலே' என்று பொருள் கொள்வது சிறக்கும். பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருவுள்ளமிதுவேயாம். "ஆயிரம் மடங்கு என்னால் பண்ணப்படாதது யாதொரு நிந்தித கர்மமுண்டு—அதிபாதக மஹாபாத

காதிகள் அது சாஸ்த்ரத்திலுமில்லை ;...அநுஷ்டாதாக்கள் பக்க லிலலாத நிஷித்த ஙகளும் சாஸ்தரத்தில் காணலாமிறே" என்பது பெரியவாசசான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி இப்பொருளை தேசிகனும் ஆதரித்து உரைத்தனா. லோக சப்தத்திற்கு சாஸ்த்ரமென்ற பொருள் வயுத்பத்தி ஸித்தம். ஹேமாத்ரி முதலிய நூல்களின் அட்டவணையை நாம் நோககுவோமானால விசித்திர விசித்திரமான பாவஙகள ஆங்குக குறிப்பிடபபடடு அவறறுக்கு ப்ராயசசித்தங் கள விதிக்கபபட்டிருக்கும் ; அபபடிப்பட்ட பாவங்களை யெல்லாம் நாம் உலகத்தாரிடம் காணமுடியாது சாஸ்த்ரங்களில மாத்திரமே காணலாம் ; ஆனால நான் செய்த பாவங்கள் அந்த சாஸ்த்ரங்களி லும் காணமுடியாதன என்கிறாரிவர். இது ஒரு சமத்காரச் சொல் லாகும்

பாவங்களை அதிகமாகச் செய்துவிட்டாலும், பிறகாவது அஞ்சுதல் அநுதாபப்படுதல் வெட்கபபடுதல் ப்ராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளுதல் முதலியவற்றால அப்பாவங்களைப போக்கிக் கொள்ள வழியுண்டு ; பாவங்களைப போக்கிக்கொள்வதாவது — அப்பாவங்கள் தீய பலன்களைக் கொடாதபடி தடைசெய்து கொள்ளுதல அப்படி தடை செய்து கொளவதற்கான வழி களில் இழியாவிடில் அவை பலன் கொடுத்தே தீரும் ; செய்த பாவங்கள் கடுமையாயிருந்தால இபபிறவியிலேயே விரைவில் தானே அவற்றின் பலனகளை அநுபவிக்க நேரும் அபபடியே நான் செய்த பாவஙகள் மிகக் கடுமையாதலாலும் அவற்றுக்கு நான் ஒரு வகையான பராயசசித்தமும் செய்துகொள்ளவில்லை யாகையாலும் அவை இபபோதே பலன் கொடுக்கத் தொடங்கி விட்டன ; பலவகைத் துன்பங்களை அநுபவிக்க நேர்ந்துவிட்டது ; தாங்கமுடியாமையால கதறுகின்றேன் என்கிறார் பின்னடிகளில். "காரொளி வண்ணனே கண்ணனே! கதறுகின்றேன், ஆருளர் களைகணம்மா அரங்கமா நகருளானே!" என்ற திருமாலைப் பாசு ரத்தைத் தழுவினர் போலும்

[விபாகாவஸரே] விபாகமாவது பரிபக்குவமாகை ; அதாவது பலன் கொடுக்கை [தவ அக்ரே க்ரந்தாமி] "கோவிந்தாவென்று த்ரௌபதி கதறினது இன்றைக்கும் என்னெஞ்சைப் புண்படுத்

திக்கிடக்கின்றது” என்று பரிதாபந்தோற்ற அருளிசசெய்த தேவரீர் முன்னே இப்போது நான் கதறுகின்றேன் காணென் கிறுர் இப்போது என்னுடைய கதறலுக்குப் பரிஹாரம் செய்யாவிடில், த்ரௌபதியின் கதறலைப் பற்றிப் பிற்பாடு பரிதாபந் தோற்ற நீ பேசினது வெளிவேஷமென்று நிசசயித்துக் கொள்வே னென்பது உள்ளுறை ... . (உ௩)

நிமஜ்ஜதோ நந்த பவார்ணவாந்த
சிராய மே கூல மிவாஸி லப்த,
த்வயாபி லப்தம் பகவந்நிதாநீம்
அநுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா꞉ ॥

நிமஜ்ஜதோ நந்த பவார்ணவாந்த
சிராய மே கூல மிவாஸி லப்த ,
த்வயாபி லப்தம் பகவந்நிதாநீம்
அநுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா꞉. (உ௪)

ஹே அநந்த!	எல்லையற்ற குண விபூதிகளை யுடைய பெருமானே!	பகவந்!	பகவானே!
பவ அர்ணவ அந்தஃ	ஸம்ஸாரமாகிற கடலினுள்ளே	த்வயா அபி	உன்னாலும்
நிமஜ்ஜதஃ மே	மூழ்கிக் கொண்டே கிடக்கிற அடியேனுக்கு	தயாயாஃ அநுத்தமம் பாத்ரம் இதம் இதாநீம் லப்தம்	உனது அருளுக்குச சிறந்த பாத்திர மாகிய இந்த வஸ்து [நான்] இன்றே அடையப் பட்டது.
சிராய	நெடுநாள் கழித்து		
கூலம் இவ லப்தஃ அஸி	கரைபோல நீ கிடைத்தாய்;		

* * *—[நிமஜ்ஜதஃ] “இன்று உன்னெதிரில் கதறுகின் றேன்” என்று கீழ் ச்லோகத்திற் கூறிய ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் “நெடுநாளாகவே ஸம்ஸாரியாயிருக்கின்ற நீர் இன்று கதறுவதற்குக் காரணமேது?” என்ன; ஒருவன் கடலில் அழுந்தித் தடுமாறிக் கொண்டே செல்லுமளவில் தைவவசத்தாலே ஒருநாள் கரைகாண்பதுபோல, ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கிநின்ற எனக்கும் நெடுநாள் கழித்து இன்று நீ அகபபட்டாய்; உன்னு

டைய கிருபைக்கும் பாத்திரமாக உனக்கு நான் அகப்பட்டேன்; ஆகையாலே ரக்ஷ்யனை எனக்கும் ரக்ஷகனை உனக்கும் லாபம் கிடைக்க நேர்ந்த இப்போது இழக்கலாமோ வென்று கதறுகின்றேன் என்கிறார் போலும்

அநந்த பவார்ணவாந்த என்றவிடத்து அநந்த என்று தனியே பிரித்து எம்பெருமானுடைய ஸம்போதநமாகக் கொள்க; அன்றி, ஒரே பதமாகக்கூட்டி பவார்ணவத்திற்கு விசேஷணமாக்கி உரைப்பதும் ஒக்கும். ஸம்போதநமாமிடத்தில், ஸ்வரூபத்தாலும் குணங்களாலும் விபூதிகளாலும் எல்லையற்றவனே! என்று பொருளாம் இரண்டாவது யோஜனையில், 'கரைகாணவொண்ணாத ஸம்ஸாரக்கடலினுள்ளே' என்று பொருளாம்.

1. "ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுள் ளழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று நான் துளங்க" என்ற அருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி முதலடி அருளிச் செய்தார்.

இப்படி ஸம்ஸாரக் கடலினுள்ளே அழுந்திக் கிடக்கின்ற எனக்கு நெடுநாளாகவே கரை கிடைக்காதொழிந்தது; இன்று நீ கரைபோலக் கைக்கு எட்டினாய் என்கிறார் இரண்டாமடியில்.

எனக்கு நீ அகப்பட்டா யென்கிறது மாத்திரமல்ல; உனக்கு நானகப்பட்டேனென்பதும் உன்னுடைய லாபம் ஒன்றுண்டு என்கிறார். பின்னடிகளால் உன்னை நான் தேடித் திரிவது போலவே நீயும் என்னைத் தேடித் திரிகிறாயன்றோ நெடுநாளாக. 2. "எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய" என்றபடி எத்தனையோ ஜன்மமாக என்னைப் பிடிப்பதற்கு நீ படுகிறபாடு சொல்லிமுடியுமோ? அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய க்ருஷியும் இன்று பலித்ததென்பதை நீ நோக்கவேணும் என்னை நீ அநுக்ரஹியாவிடில் உனனுடைய அருள் வேறு எங்கே காரியம் செய்து ஸபலமாகப் போகிறது? என்கிறார். இத்தால—என்னிடத்தில யோக்யதைகளைக்கண்டு என்னை நீ கைக்கொள்ள விஷயமில்லாவிடினும், உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கைக்கொண்டே தீரவேண்டிய நிலைமையுண்டு என்று விஜ்ஞாபித்தபடி.

1. திருவாய்மொழி 5—1—9.
2. திருவாய்மொழி 2—7—6.

அநுத்தமம்=“ந வித்யதே உத்தமம் யஸ்மாத் தத்” என்று வ்யுத்பத்தி பண்ணிக்கொள்க; இதற்குமேல் சிறந்ததில்லை யென்னும்படி லோகோத்தமமானது என்றபடி ... ... (உச)

𑌅𑌭𑍂𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌮 𑌭𑌾𑌵𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌵𑌾
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌹𑍇 𑌮𑍇 𑌸𑌹𑌜𑌂 𑌹𑌿 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑍍 ।
𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂
𑌪𑌰𑌾𑌭𑌵𑍋 𑌨𑌾𑌥 𑌨 𑌤𑍇𑌽𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌃 ॥

அபூதபூர்வம் மம பாவி கிம்வா
ஸாவம் ஸஹே மே ஸஹஜம்ஹி துஃக்கம்,
கிந்து த்வதக்ரே சரணாகதாநாம்
பராபவோ நாத ந தேநுரூபஃ. (உரு)

ஹே நாத!	நாதனே!
மம	அடியேனுக்கு
அபூத பூர்வம்	இதற்கு முன்பு உண்டாகாத
கிம் வா துஃக்கம் பாவி?	என்ன துக்கம் இப்போது புதிதாக உண்டாய் விடப் போகிறது; (ஒன்றுமில்லை)
துஃக்கம் மே ஸஹஜம் ஹி	துக்கமென்பது என்னோடுகூடவே பிறந்ததன்றோ,
ஸர்வம் ஸஹே	எல்லாத் துயரங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன்.
கிந்து	ஆனால்;
த்வதஅக்ரே	உன் எதிரில்
சரண ஆகதாநாம்	வந்து சரணம் புகுந்தவர்களுக்கு
பராபவஃ	ஒரு அவமானமுண்டாவது
தே நஅநுரூபஃ	உனக்குத் தகுதியல்ல.

* * *—[𑌅𑌭𑍂𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂] “க்ரந்தாமி ஸம்ப்ரத்யகதிஸ் தவாக்ரே” [உன்னெதிரில் இன்று கதறுகின்றேன] என்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘சேஷபூதரான நீர் உம்முடைய பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிந்துவைத்தும் நம்மெதிரே இப்படி கதறலாமோ? உம்முடைய துக்கங்களை நானாக எப்போது பரிஹரிக்க விரும்புகிறேனே அப்போதுதானே பரிஹரிக்க முடியும் அதுவரையில் இவ்விருள்தருமாஞாலத்திற்கு இன்றியமையாத துக்கங்களை ஒருவாறு ஸஹித்திருப்பதன்றோ உமக்குப் பணி; என்னை நிர்ப்பந்திப்பது உம்முடைய பாரதந்திரிய ஸ்வ

ரூபத்துக்குத் தகாதுகாணும்" என்றருளிச் செய்ய, அந்தோ! பிரானே! என்னுடைய துக்கங்களைத் தீர்க்கவேணுமென்று நான் வேண்டுகிறேனல்லேன; பின்னை என்ன வேண்டுகிறேனென்னில்; என்னை நீ கைக்கொள்ளாதே கைவிடுமளவில் உலகமெங்கும் உன்னைப்பற்றி அபகீர்த்தியான வார்த்தை பரவப்போகிறது; 'எம்பெருமான் ஸர்வரக்ஷகன் என்று பேர் சுமந்துகொண்டு ஆளவந்தாரை ரக்ஷியாமல் கைவிட்டான், அவர் விஷயாந்தரங்களின் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பரிபவப்படுகிறார், அதை ஸர்வசக்தனென்று பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமான் விலக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்; இப்படிப்பட்டவனையோ எல்லாரும் சரணாகதரக்ஷகனென்று புகழ்கிறார்கள்'" என்று பலரும் உனக்குப் பெரிதும் அபவாதமாக வம்பளப்பர்களாகில இது உன் பெருமைக்குத் தகுதியன்றே; எனக்குச் சொந்தமாக நேர்கின்ற துக்கங்களை நான் பொறுத்துக் கொள்ளத் தடையில்லையாயினும்! 'நம் தலைவனுக்கு இப்படிப்பட்ட அபவாதம் நேருகின்றதே' என்று உண்டாகிற துக்கத்தை மாத்திரம் நான் பொறுக்கவல்லேனல்லேன்" என்கிறார் போலும்.

மம அபூதபூர்வம் கிம்வா து க்கம் பாவி?= இதுவரையில நான் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்தவனாதலால காப்பங்களிலும் நரகங்களிலும் மற்றும் பல பல அவஸ்தைகளிலும் நான் எவ்வளவோ துயரங்களை அநுபவித்திருக்கின்றேன்; இதுவரை நான் அநுபவியாத துக்கம் இன்று புதிசாக யாதொன்றும் அநுபவிக்கக்கூடியதில்லை; எத்தனைவிதங்களான துக்கங்கள் உண்டோ, அத்தனை விதமும் கண்டு விட்டேனாகையால இனி நூதனமான விதம் ஒன்றுமில்லை. துக்கமென்பது என்னோடு கூடவே பிறந்ததாகையால அதை நான் ஸஹியாமல் என்ன செய்யப்போகிறேன். தன காய்களைப் பொறாத கொம்பு உலகிலுண்டோ? எனக்கு நேர்கின்ற துக்கங்களை நான் பொறுத்துக் கொண்டே வருகிறேன் என்கிறார் முன்னடிகளில்

இப்படி கூறின ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான், "துக்கங்களை நீர் ஸஹித்துக் கொண்டிருப்பது உண்மையாகில் கதறுவானேன்?" என்று கேட்க; அதற்குப் பின்னடிகளால் உத்தரமரு

ளிச செய்கிறார் கீழ் “ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி” என்கிற ச்லோகத்தி னால நான் உன்பக்கல் சரணாகதிபண்ணிவிட்டேனாகையால், என்னை நீ உடனே கைக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; அப்படி நீ கைக்கொள் ளாததனால் நான் பரிபவப்படுகிறேன்; உன்னிடத்தில் சரணாகதி செய்த நான் இபபடி பரிபவப்பட்டால் இது உனக்குப் பெரிய குறையன்றோ? அக்குறை நீங்குவதற்காகவே கதறுகின்றேனென்றா ராயிற்று. ‘என்னை நீ தவறாமல இப்போதே ரக்ஷித்துத்தீரவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கிற முறைமைகளில் இது ஒரு விசித்திரமான முறை என்க. ... ... (௨௫)

𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍁𑌤𑍍𑌸𑌹𑍇
𑌮𑌹𑍇𑌶 𑌹𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌮𑍍 ।
𑌰𑍁𑌷𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌶𑌿𑌶𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌨𑍍𑌧𑌯𑌃
𑌨 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌜𑌿𑌹𑌾𑌸𑌤𑌿 ॥

நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே
மஹேச ஹாதும் தவ பாத பங்கஜம்.
ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுః ஸ்தநந்தயః
ந ஜாது மாதுச் சரணௌ ஜிஹாஸதி. (௨௬)

மஹேச!	ஸர்வேசவரனே !	சிசுః	குழந்தை
நிராஸகஸ்ய அபி	என்னை நீ துரத்தித் தள்ளினாலும்	ருஷா	கோபத்தினால்
தவ	உன்னுடைய	நிரஸ்தః அபி	தள்ளப்பட்டாலும்
பாதபங்கஜம்	திருவடித்தாமரையை	மாதுః	தாயினுடைய
ஹாதும்	விடுவதற்கு	சரணௌ	கால்களை
ந உத்ஸஹே தாவத்	அடியேன் துணிய மாட்டேன் காண;	ஜாது	ஒரு போதும்
ஸ்தநந்தயః	முலைப்பால்குடிக்கும பருவமுள்ள	ந ஜிஹாஸதி	விடுவதற்கு விரும்ப மாட்டாது தன்றோ.

* * *—[𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿.] கீழ்ச்லோகத்தைக் கேட்ட எம்பெருமான், “எனக்கு அபவாதம் வந்தால் வரட்டும்; அதைப்பற்றி உமக்குக்கவலை வேண்டியதில்லை; நீர் எண்ணிறந்த பாவங்கள் செய திருப்பதாகச் சொலலியிருக்கிறீர்; அவற்றுக்குப் பிராயசசித்தங் கள் செய்து கொண்டு உம்மைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளப்பாரும்;

பிறகு நாமே உம்மைக் கைக்கொள்வோம்; இப்போது ஒன்றும் தொந்தரவு செய்யாமலிரும்" என்று அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட ஆளவந்தார் 'எம்பெருமான் இவ்விதமாக நம்மைக்கைவிடப்பார்க்கிறான் போலும்' என்றெண்ணி வருத்தமுற்று, எம்பெருமானே! என்னை நீ கழுத்தைப் பிடித்துத்தள்ளினாலும் நான் உன் திருவடிகளைவிட்டு அகலவேனல்லேன்; முலையுண்கிற குழந்தையைத் தாயானவள் முன் கோபத்தினால் சீறித்தள்ளிவிட்டாலும் அக்குழந்தை பின்னையும் தாயின் காலையே கட்டிக்கொண்டு அழுமேயல்லது அகன்று போய்விடமாட்டாது. அது போலவே, என்னை நீ நெறிகாட்டி நீக்கப்பார்த்தாலும் நான் திருவடிகளைவிட்டு நீங்குவேனல்லேன் என்று தம்முடைய திண்ணிய உறுதியை உரைத்தாராயிற்று ஹாதுமிச்சதி—ஜிஹாஸதி. 1 "தருதுயரம் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை...அரிசினத்தாலீன்ற தாய் அகற்றிடினும் மற்றவள் தன்னருள் நினைந்தே அழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே" என்ற ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் பாசுரத்தைப் பெரும்பாலும் தழுவி இந்த ச்லோகமருளிச செய்யப்பட்டது. (௨௬)

𑌤𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌿 𑌪𑌾𑌦𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑍇
𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑌥𑌮𑌨𑍍𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ।
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌽𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌮𑌕𑌰𑌨𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌰𑍇
𑌮𑌧𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤𑍋 𑌨𑍇𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌕𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ॥

தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே
நிவேசிதாத்மா கதமங்யதிச்சதி.
ஸ்திதே ரவிந்தே மகரந்தநிர்ப்பரே
மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே. (௨௭)

அம்ருத ஸ்யந்திநி	அம்ருதத்தைப் பெருக்குகின்ற [2. மோக்ஷத்தை அளிக்கின்ற]	இச்சதி	விரும்பும்?
தவ பாத பங்கஜே	உன்னுடைய திருவடித்தாமரையில்	மகரந்த நிர்ப்பரே	தேன் நிறைந்த
நிவேசித ஆத்மா	வைக்கப்பட்ட மனமானது	அரவிந்தே	தாமரைப்பூவானது
அந்யத்	வேறொன்றை	ஸ்திதே ஸதி	இருக்கும்போது
கதம்	எப்படி	மதுவ்ரத:	வண்டு
		இக்ஷுரகம்	முள்ளிப்பூவை
		ந வீக்ஷதே ஹி	கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மாட்டாதன்றோ.

* * *—[தவாம்ருதஸ்யந்திநி] வேறு புகலில்லாமையினுலே உன் திருவடியைவிட்டு அகல முடியாதென்றார் கீழ்சலோகத்தில். வேறு புகல் உண்டு என்று வைத்துக்கொண்டாலும், உன் திருவடித் தாமரைகளின் போக்யதையை நோக்குமிடத்து வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லுமோ என்கிறாரிதில்

அம்ருதத்தைப் பெருக்குகின்ற உன் திருவடித் தாமரையில் படிந்த நெஞ்சானது மற்றொரு வஸ்துவை எப்படி விரும்பும்? விரும்பமாட்டாது என்றபடி. பரம போக்யமான வஸ்து இருக்கும்போது சுவையற்றதொரு வஸ்துவைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பாருண்டோ? தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூ இருக்க, அதைவிட்டு முள்ளிப்பூவைத் தேடியோடுமோ வண்டு

அம்ருதஸ்யந்திநி என்கிற விசேஷணம் ச்லேஷமுடையது என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்; அம்ருதமென்று மோக்ஷத்துக்கும் பேராகையாலே மோக்ஷத்தையளிக்கின்றது பகவத்பாதம் என்கை. தாமரையின்பக்ஷத்தில் மகரந்தரஸம் என்று பொருள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை இங்ஙனே ச்லேஷமகாக் கொள்ளாமல அம்ருதமென்பதற்குத் தேன் என்னும் பொருளையே திருவுள்ளம்பற்றினார்; "விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ: = விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ" [எம்பெருமானுடைய சிறந்த திருவடியில் தேன் வெள்ளமிடுகிறது] என்று வேதத்திலும் "உன் தேனே மலருந்திருப்பாதம்" என்று திருவாய்மொழியிலும் சொல்லுகிறபடியே மதுவென்கிற ஒருபொருளே இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே முக்கியமாக போக்யதையைச் சொல்லவேண்டிய இவ்விடத்திற்கு அப்பொருளே சிறந்திருக்கையாலே மோக்ஷமென்கிற பொருளில் நெஞ்சு செல்ல வேண்டாவென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்போலும் சப்த சக்தியினலே மோக்ஷ ப்ரதத்வமும் தவநிக்கிறதென்று கொள்வதிலும் குறையில்லை.

நிவேசிதாத்மா என்றதில் கர்மதாரயஸமாஸம் பண்ணிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. "தேவருடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே நிவேசிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸானது" என்றருளிச் செய்தார் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் ஸ்ரீ தேசிகனும் தம்முடைய

பாஷ்யத்தில இப்பொருளையே ஆதரித்து உரைத்தருளினா. “[நிவேஶிதாத்மா] ரக்ஷணோபாயேந ‘த்வ ஜாதி’ ஸாத்ய யோஹம் தம்’ இத்யாதிவாதிநா த்வய்யேவ ந்யாஸாவஸ்தாபிதா ஸாத்யரித்யர்த்த: தஸ்யாதித: ஸஹ ஸப்ரஸ்தாவாயாகேந ஈநா நிவேஶயிதும் ந ஶக்நோதி ஸாவ.” என்பது ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் தேசிகன் ஸ்ரீ ஸூக்தி சிலா; “நிவேசித ஆத்மா யஸ்ய ஸ:” என்று பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் பண்ணி ‘ஸ்தாபிக்கப் பட்ட மனமுடையவன்’ என்று பொருளுரைப்பதில் ஆக்ரஹங் கொளவா அது தேசிக ஸ்ரீஸூகதிவிருத்தமும அஸ்வரஸமு மாம் ... ... (உஎ)

த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய கதாபி கேநசித்
யதா ததா வாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி: ।
ததைவ முஷ்ணாத்யஶுபாந்யஶேஷத:
ஶுபாநி புஷ்ணாதி நஜாது ஹீயதே ॥

த்வதங்க்ரி முத்திச்ய கதாபி கேநசித்
யதா ததா வாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி:.
ததைவ முஷ்ணத்யசுபாங்யசேஷத:
சுபாநி புஷ்ணதி நஜாது ஹீயதே. (உஅ)

த்வத அங்க்ரிம உத்திசய	உனது திருவடியை நோக்கி	ததா ஏவ	அப்பொழுதே
கதாபி	எப்பொழுதாவது	அசுபாநி	பாவஙகளை
கேநசித	எவனாலாவது	அசேஷத:	மிகுதியிலலாமல
யதாததா வா அபி	எவ்விதமாகவாவது	முஷ்ணதி	போக்கிவிடுகின்றது;
ஸக்ருத	ஒரு தடவை	சுபாநி	நன்மைகளை
க்ருத:	பணணப்பட்ட	புஷ்ணதி	வளாச செயகின்றது;
அஞ்ஜலி:	கைகூப்புதலானது	ஜாது ந ஹீயதே	ஒருபோதும் குறைகிறதில்லை.

* * *—[த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய.] ‘பெரிய பெரிய உபாயஙகளாலே பெறவேண்டிய பேற்றை அகிஞ்சநரான நீர் எப்படி பெறுவீர்?’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அஞ்ஜலியின் வைப

ரம் தெரியாதோ? சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்கிறார். உன்னுடைய திருவடியை நோக்கி ஒருவன் எப்பொழுதாவது எப்படியாவது ஒரு அஞ்ஜலி செய்தால் [கை கூப்பினால்], அந்த அஞ்ஜலி காலமல்லாத காலத்திலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் வெகு நீசனான புருஷனாலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் விதமல்லாதவிதமாகச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் ஒரு தடவை செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அது வெகு சீக்கிரமாகவே அவனது தீமைகளெல்லாவற்றையும் போக்கி எல்லா நன்மைகளையும் அவனுக்கு ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது; ஒரு பொழுதிலும் அந்த அஞ்ஜலிக்கு ஹாநியேயில்லை என்கிறார்.

இதன் கீழுள்ள இரண்டு ச்லோகங்களையுங் கூட்டி நோக்கினால், எம்பெருமானே! உன்னைத் தவிரத்து வேறு புகலில்லாமையாலும் உன்னை விடமுடியவில்லை; போக்யதையின் மிகுதியாலும் உன்னைவிடமுடியவில்லை; உன்னைப் பெறுதற்குரிய உபாயத்தின் ஸௌகரியத்தாலும் உன்னைவிட முடியவில்லை என்றாரென்பது விளங்கும்.

கதாபி கேநசித் யதாததாவாபி ஸக்ருத் என்ற நான்கினாலும்—திதி வாரம் நக்ஷத்ரம் முதலிய காலங்களைத் தேடவேண்டா, நினைத்தபோது கையெடுத்துக் கும்பிடலாமென்பதும், நல்ல வம்சத்தில் பிறந்திருக்க வேணுமென்கிற அதிகாரி நியமங்களில்லை, விருப்பமுடையாரெல்லாரும் கைகூப்பலாமென்பதும், வாயுதோஷத்தினால் நேராகக் கூப்பமுடியாமற் போனாலும் போகலாம்; கோணலாகக்கூப்பினாலும் கூப்பவேணுமென்று நெஞ்சினால் நினைந்தாலும் வாயினால் மொழிந்தாலும் போது மென்பதும், ஸந்த்யாவந்தநம் அக்நிஹோத்ரம் முதலிய நித்ய நைமித்திக கருமங்கள் போல வாழ்நாளுள்ளவரை செய்யவேணு மென்கிறதில்லை யென்பதும் விளக்கப்பட்டன

அஞ்ஜலி என்பதற்கு "அம் ஜலயதி" என்று வ்யுத்பத்தி கூறுவதுண்டு; அம்=எம்பெருமானை; ஜலயதி=நீர்ப்பண்டமாக உருக்குகின்றது என்றபடி கையெடுத்துக் கும்பிட்டுவிட்டானே, இவனுக்கு நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்!' என்று எம்பெரு

மானைக் கரையபபண்ணுமாம். விசேஷமான பணசெலவு, தேஹசரமம் முதலிய ஆயாஸஙகளால ஸாதிக்கவேண்டிய அசவமேதம முதலியவை போலன்றி நினைத்த மாத்திரததில் எளிதாகச செய்யக்கூடிய காரியம் என்பதைக் காட்டுகிறது அஞ்சலி: என்ற பதம். இரண்டு கைகளும் ஒன்று சேர்ந்த சேர்த்திகது அஞ்ஜலி யென்று பெயர்

ஆக முன்னிரண்டடிகளால அஞ்ஜலியின் ஸௌகர்யாதிகளை அருளிச் செய்து, இனி பின்னடிகளால் அதன் பலன்களைப் பரகப் பேசுகிறார் வேறு காலத்திலே வேறு சரீரத்திலே பலன்தருகிற கருமங்களைப் போலலல. அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதோடு மாத்திரம் நிற்பதல்ல சுபங்களையும் போஷிக்கும்

[ந ஜாது ஹீயதே] இதற்குப் பலபடியாகக் கொள்ளலாம் ஒருவன் அஞ்ஜலிசெயதால் எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் அவனொருவனளவிலே நின்று விடாமல அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் நன்மையக்கப் பாரிக்கும் என்கை யஜ்ஞம் செய்பவன் பொய சொன்னால் அந்த யஜ்ஞம் நஷ்டமாயவிடும என்பது போல, வேறொரு கெட்ட காரியத்தினால் அந்த அஞ்ஜலியின் ப்ரபாவம் குன்றாது என்றுமாம் பலனைக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் ஓய்ந்து போகிற உபாயாந்தரங்களைப் போலலல ; இது எப்போதும் அநுவர்த்தித்துக் கொண்டேயிருக்கும் ; (அதாவது) பலன் கைபுகுந்த பின்பும் அஞ்ஜலியே போதுபோக்காயிருக்கும் என்னவுமாம்.

இந்த ச்லோகத்திற்குப பெரியவாச்சான் பிள்ளை அவதாரிகையிடுமிடத்து, "மநோவாக்காயங்கள் மூன்றினாலும் பண்ணின ப்ரபத்தியெல்லாம் வேணுமோ ?..... காயிகமான அஞ்ஜலி யொன்றுமே அமையாதோ வென்கிறார" என்றருளிச செய்திருப்பதைக் கடாக்ஷித்த தேசிகன் இதனை அதிவாதபக்ஷமென்று திருவுள்ளம் பற்றி மறுப்பாகச் சில ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்தார் போலும் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே. ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் உபோத்காத ப்ரகரணத்தில் "ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம்" என்ற ச்லோக பாஷ்யத்தில் பட்டர் விரிவாக அருளிச் செய்துள்ளவற்றை நோக்கித்தெளிக. ... ... (உஅ)

𑌉𑌦𑍀𑌰𑍍𑌣𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰 𑌦𑌵𑌾𑌶𑍁𑌶𑍁𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌂
𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌾𑌂𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌿𑌂 ।
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌚𑍍𑌚𑌰𑌣𑌾𑌰𑍁𑌣𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜
𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍁𑌶𑍀𑌕𑌰𑌃 ॥

உதீர்ண ஸம்ஸார தவாசுசுக்ஷணிம்
க்ஷணேந நிர்வாப்ய பராஞ்ச நிர்வ்ருதிம்.
ப்ரயச்சதி த்வச்சரணருணம்புஜ
த்வயாநுராகாம்ருத ஸிந்துசீகர . (உகூ)

தவத் சரண அருண அம்புஜ தவய அநு ராக அமருத விந்து சீகரः	உனது செந்தாமரைத் திருவடி யிணையைப் பற்றின அனபாகிற அமுதக கடலின் ஒரு திவலேயானது,	உதீரண ஸமஸார தவ ஆசுசு க்ஷணிம	மேன்மேலும ஜ்வலிக்கின்ற ஸமஸாரமாகிற காட்டுத்தீயை
		க்ஷணேந	ஒரு நொடிப் பொழுதில்
		நிர்வாப்ய	தணித்துவிட்டு
		பராம	மேலான
		நிர்வ்ருதிம ச	இன்பத்தையும
		ப்ரயச்சதி	தருகின்றது

—[உதீர்ணஸம்ஸார.] ப்ரபத்திதான் வேணுமோ? அஞ்ஜலி மாத்திரமே போராதோ என்றார் கீழ்ச்லோகத்தில. அந்த அஞ்ஜலிதானும் வேணுமோ? நெஞ்சிலே சிறிது ஆசைகிடந்தால் போராதோ என்கிறாரிதில எம்பெருமானே உன்னுடைய பாதார விந்தத்தில் உண்டாகிற பரீதி விசேஷமானது பெரியதொரு அமுதக் கடல போன்றது அக்கடலின் ஒரு திவலே மாத்திரமே ஸம்ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயை ஒரு நொடிபபொழுதில் அணைத்து விட்டு முக்தர்களின் அநுபவத்தோடொத்த பரமாநந்தத்தையும் அளிக்கின்றதுகாண் என்கிறார்

இதில், ஸம்ஸாரத்தை கிளர்ந்தெரிகிற காட்டுத்தீயாகச் சொல்லுகிறார் கொடுமையின் கனத்தைப்பற்றி. தீயை அணைக்கக்கூடியது தண்ணீராதலால், பகவத்பக்தியை அம்ருத ஸமுத்ரமாகவும், அந்த பக்தியின் லவலேசததைத் திவலேயாகவும் ரூபித்து அருளிச செய்தார். ஆசுசுக்ஷணி என்று அக்நிக்குப் பெயர் அநந்ய ப்ரயோஜந

மான பக்திலேச முண்டானாலும் அது பரமபக்தி தசையை அடைந்து ஸம்ஸார விமோசநத்தைப் பிறப்பித்து நித்யகைங்கர்யச் செல்வத்தையும் அளிக்குமென்றாயிற்று ... (உகூ)

𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑌾𑌲𑌯𑌂
𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯𑌦𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌪𑌣𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌧𑌨𑌂 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌂 𑌤𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌂
𑌕𑌦𑌾 𑌨𑍁 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 ॥

விலாஸ விக்ராந்த பராவராலயம்
நமஸ்யதார்த்தி க்ஷபணே க்ருதக்ஷணம்
தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம்
கதாநு ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா. (௩௰)

விலாஸ விக்ராந்த பர அவர ஆலயம்	விளையாட்டாகவே அளக்கப்பட்ட மேலுலகங்களையும் கீழுலகங்களையுமுடையதும்	க்ருதக்ஷணம்	போதுபோக்குடையதும்
		மதீயம் தநம்	என்னுடைய செல்வமாயுமுள்ள
		தவ பாதபங்கஜம்	உன்னுடைய திருவடித் தாமரையை
நமஸ்யத் ஆர்த்தி க்ஷபணே	ஸேவிப்பவர்களின் துன்பங்களைத் தொலைப்பதில்	கதா	எப்பொழுது
		சக்ஷுஷா	கண்ணால்
		ஸாக்ஷாத் கரவாணி	ஸேவிக்கப் போகிறேனோ

— [விலாஸவிக்ராந்த.] எம்பெருமானைக்கிட்டுமவழியின் ஸௌகரியத்தைக் கீழெல்லாம் அருளிச்செய்தார்; இனி அந்த எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பதினேழு ச்லோகங்களாலருளிச் செய்கிறார். அவற்றுள் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; 1 "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங் குறுகாதோ?" என்றும், 2 "அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்களே" என்றும்

1. திருவாய்மொழி 6–9–9.
2. ஷை 3–6–10.

ஆழ்வார்பதறிறைப போலெ நமக்கும் பகவத்பாதாரவிந்த ஸாக்ஷாத்காரத்தில் பதற்றமுண்டானபடியைப பேசுகிறார

மந்த்ரங்களுள் சிறந்ததான த்வயமென்பது பூர்வகண்டமென்றும் உத்தரகண்டமென்றும் இரண்டு பகுதியாயிருக்குமே அதில் முற்பகுதியானது பகவானை அடைவதற்கு வழியான பரபக்தியைப் பேசுகின்றதென்றும், பிற்பகுதியானது உபேயமான பகவத்தத்துவத்தைப்பற்றிப பேசுகின்றதென்றும் ஸம்பரதாயமாகையாலே கீழ்ச்லோகம்வரையில த்வயத்தின் பூர்வ கண்டத்தின் பொருளை விவரித்தனவென்றும் இனி மேலச்லோகங்கள் உத்தரகண்டத்தின் பொருளை விவரிக்கின்றன வென்றும், ஆகவே இந்த ஸ்தோத்ரம் முழுதும் பெரும்பாலும் த்வயத்தின் விவரணமாயிருக்குமென்றுமுணரத்தக்கது

எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி முதலில அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைச் சிந்தித்துவிட்டு அந்தத திருமேனியில முக்கியமான திருவடியை ஸேவிப்பதில் தமக்குக் கரைபுரண்ட விருப்பமும் விரைவும் இருக்கின்றமையை இந்த ச்லோகத்தாலும் அடுத்த சலோகத்தாலும் வெளியிடுகிறார். கஷ்டப்படாமல் எளிதாகவே எல்லாவுலகங்களையும் அளந்ததாயும், ஆச்ரிதர்களுடைய ஆர்த்திகளையெல்லாம் அடியோடு அகற்றிவிடுவதில வியாபரிப்பதாயும் எனக்குப பரம புருஷார்த்தமாயுமுள்ள உன திருவடியை நான் எப்பொழுது இந்தக் கண்ணினால் கண்டுகளிப்பேனோ என்று அலமருகிறார்.

முதலடியில த்ரிவிக்ரமாவதார சரித்திரத்தைச் சுருங்க அநுஸந்திக்கிறார. பூலோகம் முதல் ஸத்யலோக மளவுமுள்ள ஸகல லோகங்களையும் விளையாட்டாகவே ஆக்ரமித்துவிட்டதாம் அந்தத் திருவடி.

பராவராலயம்='பரர்' என்று நம்மைவிடச் சிறந்தவர்களான ப்ரஹ்மா முதலானவர்களைச சொல்லுகிறது. அவர்களுடைய ஆலயம்—மேலுலகங்கள். 'அவரர்' என்று தாழ்ந்தவர்களான மநுஷ்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இவர்களுடைய ஆலயம்—கீழுலகம். இவற்றையெல்லாம் தாவியளந்த அக்காலத்தில் தாமும் ஜநித்திருக்

கச்சுடாதாவென்று ஆளவந்தார் இதை வருந்துவதாகவும் தோன்றும்

க்ருதக்ஷணம் = க்ஷணமென்று காலத்துக்குப் பெயர்; பகவத் பாதங்களின் போது போக்கு முழுவதும் ஆச்ரிதர்களின் ஆர்த்திகளைப் போக்குவதொன்றிலேயே என்று கருத்து "க்ஷணோ வ்யாபாரவைகல்யே காலே ஹர்ஷோத்ஸவேऽபி ச" என்று நிகண்டு காண்கிறது. வேறொரு வியாபாரமில்லாமல் ஒன்றிலேயே ஊன்றியிருக்கைக்கும் க்ஷணமென்று பெயர். ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கென்றே கையொழிந்திருக்கிற திருவடிகள் என் வரையில் அருமைப்படுகின்றனவே! என வருந்துகின்றனர் போலும்.

சக்ஷுஷா என்றதனால், திருநாட்டிலே போய்க் காண்பதை விரும்புகின்றேனல்லேன்; சிலர்க்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளி இவ்விபூதியிலேயே வடிவழகைக் காட்டியருளுவது போலப் பாவியேனுக்கும் அருளவேணுமென்கிறார் என்பது விளங்குகின்றது. நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணாலே காண விரும்புகிறார், (அதாவது) பரமபதப்ராப்தியை விரும்புகிறார் என்றும் சிலர் யோஜிப்பர்களாம் ... ... (௩௦)

கதா புநஃ ஶங்கரதாங்க கல்பக
த்வஜாரவிந்தாங்குஶ வஜ்ரலாஞ்சநம் ।
த்ரிவிக்ரம த்வச்சரணாம்புஜ த்வயம்
மதீய மூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி ॥

கதாபுநச் சங்கரதாங்க கல்பக
த்வஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சநம்
த்ரிவிக்ரம! த்வச்சரணாம்புஜ த்வயம்
மதீய மூர்த்தாந மலங்கரிஷ்யதி. (௩௧)

த்ரிவிக்ரம!	மூவடி நிமிர்த்து மூவுலகளந்த பெருமானே!,	த்வத் சரண அம்புஜ த்வயம்	உனது திருவடித் தாமரையிணைகள்
சங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜ அரவிந்த அங்குச வஜ்ர லாஞ்சநம்	சங்கு சக்கரம் கல்பவ்ருக்ஷம் கொடி தாமரைப்பூ மாவட்டி வஜ்ராயுதம்— இவற்றை அடையாளமாக வுடைய	மதீய மூர்த்தாநம்	எனது தலையை
		கதாபுந: அலங்கரிஷ்யதி	எப்போது அலங்கரிக்கப் போகிறது?

* * *—[க்ஷாவ ந:] உன திருவடியை நான் எப்போது கண்ணால காணப்போகிறேனென்றார் கீழ்சலோகத்தில அவ்வள வோடு த்ருப்தி உண்டாய்விடுமோ?

1 "நீ ஒருநாள் படிக்களவாக நிமிர்த்த நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்றும, 2 "கோலமாமேனி சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே" என்றும, 3 "அடிசசியோந்தலைமிசை நீயணியாய ஆழியஙகண்ணா வுன கோலப்பாதம்" என்றும் ஆழ் வார் விருமபினபடியே விரும்பாதிருக்கமுடியுமோ? அந்த விருபப முண்டாகி, உன் திருவடிகளாலே என தலையை அலஙகரிபபது எபபோதோவென்கிறார். ஓஙகியுலகளந்த உததமனே! சங்கு விலவாள் தண்டு சககரமென்கிற பஞசாயுதங்களும் ஸாம்ராஜய லக்ஷணமாகப் பொலிகின்ற உனதிருவடியிணை என் சென்னிக்கு மலர்நத பூவாக என்றைககு ஆகுமோ? ஸ்ரீபரதாழ்வான் முதலா னார்க்குக் கிடைதத பேறு பாவியேனுக்கும கிடைகக வழியுண்டோ வென்கிறார்

இந்த விபூதியிலேயே இபபடிப்பட்ட பேறு கிடைக்கவேணு மென்று பிரார்த்திக்கிறார் என்னலாம திருநாட்டிலே புகுந்து அபராக்ருத தேஹததைப் பெறறு அநத நிலைமையில் பரவாஸு தேவனுடைய பாதாரவிந்தங்களைச சிரோபூஷணமாகப பெறு வதற்கு விரைகின்றார என்றும சொலலுவர்கள ... (௩௧)

𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌮𑌾𑌨𑍋𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌪𑍀𑌤𑌵𑌾𑌸𑌸𑌂
𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌤𑌸𑍀𑌸𑍂𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌮𑌲𑌚𑍍𑌛𑌵𑌿𑌂।
𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌤𑌂
𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑌲 𑌶𑍋𑌭𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 ॥

விராஜமானோஜ்ஜ்வலபீத வாஸஸம்
ஸ்மிதாதஸீஸூந ஸமாமலச்சவிம்.
நிமக்நநாபிம் தநுமத்ய முந்நதம்
விசால வக்ஷஸ்ஸ்தல சோபி லக்ஷணம் (௩௨)

1. திருவாய்மொழி 9—2—2.
2. ௸ 4—3—6.
3. ௸ 10—3—6.

விராஜமாந உஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம்	விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற மிகவும் ப்ரகாசமான பீதாம்பரத்தையுடையவனையும்	நிமக்ந நாபிம	ஆழ்ந்த திருநாபியை உடையவனையும்
		தநு மத்யம	நுட்பமான இடையை உடையவனையும
		உந்நதம்	உயர்ந்தவனையும்
ஸ்மித அதஸீ ஸூந ஸம அமலச்சவிம	மலர்ந்த காயாம்பூப் போன்ற நிர்மலமான ஒளியையுடையவனையும	விசால வக்ஷஸ்ஸ்தல சோபி லக்ஷணம்	விசாலமான திருமார்பிலே விளங்குகின்ற ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவையுடையனுமிருக்கிற.

* * *—[விராஜமாந.] கீழிரண்டு ச்லோகங்களிலும் ப்ரார்த்தித்தபடி ஸாக்ஷாத்காரமும் ஸம்ச்லேஷமும் வாய்த்தால் அதன் பின்பு விளையக்கூடியதான கைங்கரியத்திற்கு உத்தேச்யனான எம்பெருமானை, திவ்யாவயவங்களடங்கிய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் பிராட்டிமார்களோடும் பரிஜநவர்க்கங்களோடும் கூடினவனாக இதுமுதல் பதினொன்கு ச்லோகங்களால விசதமாக அநுஸந்திக்கிறார். இந்தப் பதினொன்கு ச்லோகங்களும் ஒரே அந்வயம். இவற்றில் எம்பெருமானுக்கு விசேஷணங்கள் மாத்திரமே யுள்ளன விசேஷ்யபதம் க்ரியாபதம் முதலியவை இதிலிருந்து பதினைந்தாவதான "பவந்தமேவாநுசரந்" என்கிற நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்தில் உள்ளன. ஆகையாலே அந்த ச்லோகம் வரையில் ஏகாந்வயம். இப்படிப்பட்ட உன்னையே இடைவிடாது அநுபவித்துக்கொண்டு கைங்கரியங்களைச் செய்து உன்னை நான் உகப்பிப்பது என்றைக்கோ? என்று தலைகட்டுகிறபடி இப்படி பலச்லோகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து அந்வயித்து வாக்யார்த்தம் தெரியவேண்டும்படி அமைப்பதை, குளகம் என்று சொல்லுவர்கள். தமிழ்நூல்களிலும் கம்பராமாயணம் முதலியவற்றில் இபபடி வருவதுகாண்க.

திருவரை பூத்தாற்போலேயிருக்கிற திருப்பீதாம்பரத்தின முகை முதலடியில அநுபவிக்கிறார். விராஜமாந, உஜ்ஜ்வல

என்று இரண்டு விசேஷணமிட்டதன் கருத்தாவது — திருப் பீதாம்பரத்திற்கு இயற்கையாகவே ஒரு வகையான சோபா ப்ரகா சம் இருக்கச்செய்தேயும் இவ்விடத்தில் நீலநிறத்ததான திவ்யமங் கள விக்ரஹத்தோடு ஸம்பந்தித்திருப்பதனால் விலக்ஷணமான ஒரு பரபாகசோபையும் கூடிற்று என்று காட்டுவதாம்.

ஸ்மிதாதஸீஸூந ஸமாமலச்சவிம் = அதஸீ ஸூநமாவது காயாம்பூ. பூவைப்பூ என்பதும் இதுவே. இதன் நிறம் மிகவும் மநோஹரமாயிருக்குமாதலால் எம்பெருமான் திருநிறத்திற்கு இதனை உவமை கூறுவர் "காயமலர் நிறவா" என்றும் "பூவைப் பூ வண்ணா" என்றும் ஆழ்வார்கள் பலகாலுமருளிச் செய்வர்கள்.

நிமக்நநாபிம் = நாபி உட்குழிந்திருத்தல் ஸுலக்ஷணமென்க. நான்கு பக்கங்களிலும் பெருகியோடும் பகவானுடைய ஸௌந்த ரியமாகிற அமுதவெள்ளம் இங்ஙனே சுழித்துக் கிடக்கிறதோ! என்று சங்கிக்கலாம்படியிறே திருநாபி ஆழ்ந்திருக்கிறது

தநுமத்யம் = இடை நுட்பமாயிருப்பது ஸுலக்ஷணம். எல்லா வுலகங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கும் இந்த உதரம் க்ருசமா யிருக்கின்றதே! என்று ஆச்சரியப்படவேண்டும்படியிருக்குமிறே உந்நதம் = மிகக் குள்ளனாயிருப்பதும் மிகநீண்டிருப்பதும் லக்ஷ ணக்குறையாம்; அங்ஙனல்லாமல் லக்ஷணமான உயரமுடையவ னென்கிறது ஆகவே, ஸர்வாதிகன் என்று தோற்றும்படியான திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடையவன் என்றதாயிற்று.

விசாலவக்ஷஸ்ஸ்தலசோபிலக்ஷணம் = அகன்ற திருமார்பிலே ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறு விளங்கப் பெற்றவன். "திருமறுமார் வன்" என்பர் நம்மாழ்வாரும். இப்படியிருக்கிற உன்னை நான் என்றைக்கு அணுகப்போகிறேன் என்று நாற்பத்தாறும் ச்லோகத் தோடு கூட்டித் தலைக்கட்டிக்கொள்க. ... ... (௩௨)

சகாஸதம் ஜ்யாகிணகர்கசை: சுபை:
சதுர்பிராஜாநுவிலம்பிபிர்புஜை: ।
ப்ரியாவதம்ஸோத்பலகர்ணபூஷண
ச்லதாலகாபந்தவிமர்த்தசம்ஸிபி: ॥

சகாஸதம் ஜ்யாகிண கர்க்கசைச் சுபை:
சதுர்ப்பி ராஜாநு விளம்பிபிர்ப் புஜை:.
ப்ரியாவதம்ஸோத்பலகர்ணபூஷண
ச்லதாலகா பந்த விமர்த்தசம்ஸிபி: (௩௩)

ஆஜாநு விலம்பிபி: — திருமுழந்தாள் வரை தொங்குகின்றவைகளாயும்

ஜ்யாகிண கர்க்கசை: — நாண் தழும்பேறிக் கரடு முரடாயிருப்பவைகளாயும்

ப்ரியா அவதம்ஸ உத்பல கர்ணபூஷண சலத அலகாபந்த விமர்த்த சம்ஸிபி: — பிராட்டிமாருக்குக் காதலங்காரமான கருநெய்தல மலரென்ன, காணபூஷணங்களென்ன, அலைந்த திருக்குழல் கற்றையென்ன, ஆகிய இவை அழுந்தியிருக்கிறபடியைத் தெரிவிக்கின்றவைகளாயும்

சுபை: — அழகியவைகளாயுமுள்ள

சதுர்ப்பி: புஜை: — நான்கு புஜங்களோடே

சகாஸதம் — பிரகாசியாநிற்கிற.

* * *—[வகாஸதம்.] கீழ்ச்லோகத்தில் பீதாம்பரத்தைப் பிடித்துத் திருமார்வளவும் வந்தார்; திருமார்விலிருந்து தோளழகிலே துவக்குண்டு திருத்தோள்களின் ஐச்வர்ய வீர்யங்களையும் அழகையும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார் திருத்தோள்களுக்கு நாலைந்து விசேஷணங்களிடுகிறார் ஜ்யாகிணகர்க்கசை: என்ற விசேஷணத்தினால் வீரச்செயலின் பெருமையைப் பேசுகிறார். "தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவாமங்கை" என்ற பொய்கையாழ்வாரருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசுகிறார். ஸ்ரீ சார்ங்கவில்லின் நாணித்தழும்பாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவை என்கை. விபவாவதாரங்களில் ஆச்ரித விரோதிகளைத் தொலைக்கும்பொருட்டு பலபல போர்களைப் பகவான் செய்தருளி

னது இதிஹாஸபுராண பரஸித்தம். அந்த யுத்தங்களில் நேர்ந்த விலக்ஷணியின் வடுக்கள் அந்த அவதாரதசையில ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாதி மூர்த்திகளின் திருக்கைகளை அலங்கரித்திருந்தன. அந்த வடுக்களே பரத்வதசையிலும் பரவாஸுதேவனுடைய திருக்கைகளில் விளங்குகின்றனவென்று ஆளவந்தாருடைய அநுஸந்தாநமிருக்கிறபடி பரத்வதசையிலும் அவதாரதசையிலும் எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்கு யாதொரு பேதமுமில்லை என்பதைத் தெரிவித்தவாறும்

ஔதார்யம் வீர்யம் ஸௌந்தர்யம் முதலிய எல்லாக் குணங்களும் திருத்தோள்களில் அமைந்துள்ளமை சுபை என்ற விசேஷணத்தினால் விளங்கும். பரவாஸுதேவனுக்கும் சதுர்ப்புஜத்வம் ப்ரமாணஸித்தம் என்று காட்டுகிறார் சதுர்ப்பிஃ என்ற விசேஷணத்தால். “ஆஜாநுபாஹு” என்று உத்தம புருஷர்களை வருணிப்பது வழக்கமாகையால் ஆஜாநுவிலம்பிபி என்கிறார் முழந்தாளளவும் தொங்குகின்றபடி.

பின்னடிகளிரண்டும் சேர்ந்து ஒரே பதம். எம்பெருமான் பிராட்டியை அணைக்கும்போது, அல்லது அவளுடைய திருக்கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு திருக்கண்வளரும்போது, அவளுடைய காதிலே அழகாகச் சாத்தியுள்ள கருநெய்தற்பூவும் தோடு முதலிய கர்ண பூஷணங்களும் அவிழ்ந்தலைந்த திருக்குழல் கற்றையும் தனது திருத்தோள்களின்மேல உறைந்து அவ்வாபரணங்கள் அழுந்தின அடையாளமும், கருநெய்தற்பூவினுடையவும் திருக்குழல் கற்றையினுடையவும் திவ்ய பரிமளம் கமழ்வதும் அத்தோள்களில் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றன என்பது இவ்விசேஷணத்தின் கருத்து.

இப்படிப்பட்ட திருத்தோள்களோடு திகழ்கின்ற உன்னை என்றைக்கு அநுபவிக்கப் பெறுவேன் என்று நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்தோடு கூட்டி உரைத்துக்கொள்க. ... .. (௩௩)

𑌉𑌦𑌗𑍍𑌰𑌪𑍀𑌨𑌾𑌂𑌸 𑌵𑌿𑌲𑌮𑍍𑌬𑌿𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾-
𑌲𑌕𑌾𑌵𑌲𑍀 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌰 𑌕𑌮𑍍𑌬𑍁 𑌕𑌨𑍍𑌧𑌰𑌮𑍍 ।
𑌮𑍁𑌖𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌨𑍍𑌯𑌕𑍍𑌕𑍃𑌤 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌾-
𑌮𑍃𑌤𑌾𑌂𑌶𑍁𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌰𑍁𑌹𑍋𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 ॥

உதக்ரபீநாம்ஸ விலம்பிகுண்டல-
அலகாவளீ பந்துர கம்புகந்தரம்
முகச்ரியா ந்யக்க்ருதபூர்ணநிர்மல-
அம்ருதாம்சு பிம்பாம்புருஹோஜ்வலச்ரியம் (௩௪)

உதக்ர பீந அம்ஸ விலம்பி குண்டல அலக ஆவளீ பந்துர கம்பு கந்தரம் — உயர்ந்தும பருத்துமிருக்கிற திருத்தோள்கள் வரையில் தொங்குகின்ற திருக்குண்டலங்களாலும் திருக்குழல் கற்றைகளாலும் அழகு பெற்றுச சங்கு போல் விளங்குகின்ற திருக்கழுத்தை யுடையனாய்

முக ச்ரியா — திருமுகத்தின் காந்தியினாலே

ந்யக் க்ருத பூர்ண நிர்மல அம்ருதாம் சுபிம்ப அம்புருஹ உஜ்ஜ்வல ச்ரியம் — பூர்ணமாய் நிர்மலமான சந்த்ரமண்டலத்தையும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் திரஸ்கரித்து மிக விளங்காநிற்கிற.

* * *—[உதக்ர பீநாம்ஸ.] திருத்தோள்களிலிருந்து திருக்கழுத்தைப பற்றுகிறார்; அங்கிருந்து திருமுகமண்டலத்தைப் பற்றுகிறார் உயர்ந்து பருத்து விளங்குகின்ற திருத்தோள்வரையில் தளதளவென்று தொங்குகின்ற குண்டலங்களாலும் கூந்தல்களாலும் அழகுபெற்று விளங்குகின்றதாம் திருக்கழுத்து. கழுத்தில் மூன்று ரேகைகள் இருப்பது உத்தம புருஷலக்ஷணமாக வருணிக்கப்படும். ஆனது பற்றியே கவிகள, கழுத்துக்குச் சங்குஉவமையென்பர். சங்கிலும் மூன்று கோடுகள் உண்டிறே வடமொழியில் கம்பு என்று சங்குக்குப பெயர். "கம்புர்வ்ருத்தாம்ப ஜீவீ த்ரிரேக:" என்று ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் பட்டருமருளிச் செய்தார். தேசிகன் "ரேகாத்ரயாங்கிதா க்ரீவா கம்புக்ரீவேதி கத்யதே." [மூன்று கோடுகளமைந்த கழுத்துக்கு 'கம்புக்ரீவா' என்று பெயர்] என்றொரு பிரமாணம் எடுத்துக் காட்டியருளினர்

பின்னடிகளில் திருமுகமண்டல சோபையைப் பேசுகிறார். ஸகல கலாபரிபூர்ணமாய் மறுக்கழற்றின சந்திரமண்டலத்தையும்

அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப பூவையும் தனது முகவொளியி னுல்வென்று விளங்குகின்றனன் எம்பெருமான் எனக

இபபடிப்பட்ட உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவே னென்று நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்தோடு கூட்டி உரைத்துக் கொள்க ... ... (௩௪)

𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧 𑌮𑍁𑌗𑍍𑌧𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜 𑌚𑌾𑌰𑍁𑌲𑍋𑌚𑌨𑌂
𑌸𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌭𑍍𑌰𑍂𑌲𑌤𑌮𑍁𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌾𑌧𑌰𑌮𑍍।
𑌶𑍁𑌚𑌿𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌂 𑌕𑍋𑌮𑌲𑌗𑌣𑍍𑌡𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂
𑌲𑌲𑌾𑌟 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌵𑌿𑌲𑌮𑍍𑌬𑌿𑌤𑌾𑌲𑌕𑌮𑍍॥

ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாருலோசநம்
ஸவிப்ரம ப்ரூலத முஜ்வலாதரம்
சுசிஸ்மிதம் கோமலகண்ட முந்நஸம்
லலாட பர்யந்த விலம்பிதாலகம். (௩௫)

ப்ரபுத்த முக்த அம்புஜ சாருலோசநம்	அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூப் போன்று அழகிய திருக்கண்களையுடையனாய்
ஸவிப்ரம ப்ரூலதம்	விலாஸத்தோடு கூடினதாய் கொடி போன்றதான திருப்புருவங்களையுடையனாய்
உஜ்ஜ்வல அதரம்	பிரகாசிக்கின்ற திருஅதரத்தை யுடையனாய்
சுசிஸ்மிதம்	கபடமற்ற புன்சிரிப்பை யுடையனாய்
கோமல கண்டம்	அழகிய கபோலங்களை யுடையனாய்
உந்நஸம்	உயர்ந்த திருமூக்கை யுடையனாய்
லலாட பர்யந்த விலம்பித அலகம்	திருநெற்றி யளவும் தொங்குகின்ற முன்னுச்சி மயிர்களை யுடையனா யிருக்கிற

* * *—[𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍁𑌗𑍍𑌧𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜.] கீழ்ச்லோகத்தின் பின் னடிகளில் திருமுகமண்டலசோபையை ஸமுதாயமாகப் பேசினர். திருமுகத்திலே, திருக்கண் திருப்புருவம் திருப்பவளம் திருமூக்கு என்று சில உறுப்புகள் உண்டே ; அவற்றையும் தனித்தனியே பேசி அநுபவிக்கிறார் இதில்,

மலர்ந்ததாய் புதிதான தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யும், நெறிப்புடன் கூடிக் கொடிபோன்று விளங்குகின்ற திருப் புருவ வட்டங்களையும், கொவ்வைக கனிபோல பழுத்துச சிவந்த திருப்பவளத்தையும் கபடமற்ற புன்முறுவலையும், ஸுகுமாரமான திருக்கபோலங்களையும் கோலநீள்கொடிமூக்கையும் திருநெற்றி யளவும் தொங்குகின்ற திருக்குழலகளையு முடையனான வுன்னை என்றைக்கு அநுபவிககப பெறுவேனோ எனருராயிற்று

"உ-ஐ-முக்த" என்பதற்கு, அழகிய என்றும், புதிதான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் "உ-ஐம் ஸுஷமா நவ உசிதெ" என்பது நிகண்டு

சுசிஸ்மிதம்=சிரிக்கும்போது தந்தங்களின் வெளுத்த ஒளி பரவுமாதலால் சிரிபபை வெளுபபாகக் கவிகள் வருணிப்பர். ஆகையாலே இங்கு சுசி என்றது 'வெளுத்த' என்றபடியாகலாம். பரிசுத்தமென்று பொருள் கொண்டால, வேறுவிதமான கருத்து இல்லாமல் ருஜுவான அபிப்ராயத்துடன் சிரிக்கிறபடியைச் சொல் விறறும் அரசாகள் சிரித்துககொண்டே தண்டித்து விடுகிறார்க ளன்றே; அவர்களுடைய சிரிப்பு கபடமேயாம்; அங்ஙனன்றிக் கள்ளங்கவடற்றது எம்பெருமானுடைய சிரிபபு.

லலாடபர்யந்தவிலம்பிதாலகம்=கீழ்ச்லோகத்தில,திருக்குழல் கள் பின்னே தோளளவும் தொங்குகின்றமை சொல்லிற்று; இதில், முன்னெற்றியில் தொங்குகின்றமை சொல்லுகிறது. 1 "களிவண் டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழல்கள் தடந்தோள் மேல், மிளிர நின்று விளையாட" என்று ஆண்டாளநுபவித்தபடியும், 2 "செங்கமலப் பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல், † பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய் மொய்ப்ப" என்று பெரியாழ்வாரநுபவித்த படியும் அநுஸந்திப்பது ... . (௩௫)

ஸ்ஃபுரத் கிரீடாங்கத ஹாரகண்டிகா
மணீந்த்ர காஞ்சீ குண நூபுராதிபி: ।
ரதாங்க சங்காஸி கதா தநுர்வரை:
லஸத் துலஸ்யா வநமாலயோஜ்ஜ்வலம் ॥

1. நாச்சியார் திருமொழி 14—8.
2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—8—2. †. பங்கி—மயிர்.

ஸ்புரத்கிரீடாங்கத ஹாரகண்டிகா
மணீந்த்ர காஞ்சீ குணநூபுராதிபி:.
ரதாங்க சங்காஸிகதா தநுாவரை:
லஸத்துலஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம் (௯௬)

ஸ்புரத கிரீட அங்கத ஹார கண்டிகா மணீந்த்ர காஞ்சீ குண நூபுர ஆதிபி:	விளங்குகின்ற திருவபி ஷேகம் திருத தோள்வளை, முகதாஹாரம், திருககழுத தணி, ஸ்ரீகௌஸ்துபம், திரு வரைநாண், திருபபாடகம் முதலிய திரு வாபரணஙக ளாலும	ரதாஙக சஙக அஸி கதா தநுாவரை:	சக்கரம சஙகு வாள கதை சாரஙகம என்கிற பஞ்சாயுதஙக ளாலும்
		லஸத துலஸ்யா வநமாலயா	ஒளிவிடுகின்ற திருததுழாய் மாலையை யுடைய வந மாலையினாலும்
		உஜ்ஜவலம	பிரகாசித்துக கொண் டிருக்கிற.

—[ஸ்புரத்கிரீட.] ஆபரணஙகளுடையவும் ஆயுதங்க ளுடையவும் சோததியழகை அநுபவிக்கிறா கதிராயிரமிரவி கலந்தெரிதநாலொத்த நீண முடியும திருத்தோள்வளைகளும் நவரத்நஹாரஙகளும் திருமிடற்றணிகலனும் “ குருமாமணிப்பூண ” என்கிற ஸ்ரீ கௌஸதுபமணியும் திருவரைநாணும் திருவடிச் சிலம்பும் முதலிய பலபல திவயாபரணஙகளையணிந்தும், “ சங்கு வில் வாள் தண்டு சக்கர மேந்திய அங்கைகள ” என்கிறபடியே பஞ்சாயுதங்களையணிந்தும் திருத்துழாயலங்கலையணிந்தும்விளங்கு கின்றவுன்னை எப்போது அநுவிக்கப பெறுவேன்

லஸத்துலஸ்யா என்பதைத் தனி விசேஷ்யபதமாகவும் வந மாலைக்குவிசேஷணமாகவும் யோஜிககலாம். எம்பெருமான் அணிந் துள்ளதொரு மாலைக்கு வநமாலை யெனறு திருநாமம் வழங்கும். “ [illegible] ” ... (௯௬)

சகர்த யஸ்யா பவநம் புஜாந்தரம்
தவ ப்ரியம் தாம யதீயஜந்மபூ:
ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்கஸம்ச்ரயம்
யதர்த்தமம்போதிரமந்த்யபந்தி ச

சகர்த்த யஸ்யா பவநம் புஜாந்தரம்
தவ ப்ரியம் தாம யதீயஜந்மபூ:
ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ச்ரயம்
யதர்த்தமம்போதி ரமந்த்யபந்தி ச. (௩௭)

தவ	உன்னுடைய	ப்ரியம் தாம	இனிதான இருப்பிடமாயிற்றோ,
புஜாந்தரம்	திருமார்வை	ஸமஸ்தம் ஜகத்	உலகமெல்லாம்
யஸ்யா:	யாவளொரு பிராட்டிக்கு	யத அபாங்க ஸம்ச்ரயம்	யாவளொரு பிராட்டியின் கடாக்ஷத்தைப் பற்றியிருக்கின்றதோ
பவநம்	இருப்பிடமாக	யதர்த்தம்	யாவளொரு பிராட்டிக்காக
சகர்த்த	பண்ணியருளினாயோ,	அம்போதி:	கடலானது
யதீய ஜந்மபூ:	யாவளொரு பிராட்டியின் பிறந்தகமான திருப்பாற்கடல்	அமந்தி அபந்தி ச	கடையவும் அணைகட்டவும் பட்டதோ.
தவ	உனக்கு		

— [சகர்த்த யஸ்யா] கீழ்ச் சொன்ன அவயவ ஸௌந்தர்யம் ஆபரண ஸௌந்தர்யம் முதலானவை எவ்வளவிருந்தாலும் பிராட்டியோடு சேர்த்தியில்லாதபோது அவை நிறம் பெறமாட்டா வாகையால் எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டதான லக்ஷ்மீபதித்வத்தைப் பரக்கப் பேசுகிறார்

முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் தொடங்கி, கீழ் முப்பத்தாறும் ச்லோகமளவும் ஒவ்வொரு ச்லோகமும் எம்பெருமானுடைய விசேஷணங்களைக் கொண்டே முடிந்தன அந்த விசேஷணங்களுக்கெல்லாம், மேலே நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்தில "பவந்தம்" என்ற விசேஷ்யபதத்திலே அந்வயமென்றும் சொல்லியிருக்கிறோம் இந்த ச்லோகத்திலும் அடுத்தச்லோகத்திலும் அப்படிப்பட்ட விசேஷண மொன்றுமில்லை இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் இந்த ச்லோ

கத்தோடு முடியவில்லை, அடுத்த ச்லோகத்தோடும் முடியவில்லை. அதற்குமடுத்ததான "தயாஸஹஸ்ரநம்" என்கிற முப்பத்தொன்பதாம் ச்லோகத்திலே ஒருவாறு முடிகிறது அதிலும் பூர்த்தியாக முடியவில்லை யென்பதை மேலே காட்டுவோம

உன்னுடைய திருமார்பை எந்தப் பிராட்டிக்கு "அகலகில்லேனிறையும்" என்று உறையுமிடமாகச் செய்திருக்கிறாயோ, எந்த பிராட்டியின் அவதாரஸ்தலமான திருப்பாற்கடல உனக்கு இனிதான வாஸஸ்தலமாயிற்றோ, எந்தப பிராட்டியின் கடாக்ஷத்திற்கு அதீநமாக உபயவிபூதியும் வாழ்கின்றதோ, எந்தப பிராட்டியைப பெறுதற்காக நீ கடல கடைந்தருளினாயோ, எவளுடைய பிரிவாற்றாமையால் கடலில் அணைகட்டினாயோ—

என்கிற இவ்வளவே இந்த ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்யப் பட்டுளது மேல் ச்லோகத்தையும் ஸேவித்துக் கொண்டு அதற அடுத்த ச்லோகத்திலே சென்றால் ஒரு முடிவு ஏற்படும; அந்தப பிராட்டியோடே கூடத் திருவனந்தாழ்வான் மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற—என்று அந்த ச்லோகத்தில் ஏற்படும் நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்தில் பூர்ணக்ரியாபதம்

தேவர்களுககுச் சாவாமைக்கு மருந்து கொடுப்பதற்காகக கடல் கடைந்த காலத்து 1 "விண்ணவரமுதுண அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமானே!" என்றபடி ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி அக்கடலிடத்துத் தோன்றிய வரலாறும்,—ஸ்ரீராமாவதாரத்தில இராவணனால் ஸீதாபிராட்டி அசோகவனத்தில சிறைப்பட்டிருந்த காலத்து வாநரமுதலிகளைத் துணைகொண்டு தென்கடலில் ஸேது கட்டின வரலாறும் ப்ரஸித்தம்

இங்கே சிலர் கேட்பதொன்றுண்டு;—கடலில் அணைகட்டினது பிராட்டிக்காக என்றது தகுதியே; கடலைக் கடைந்ததும் பிராட்டிக்காகவே என்று சொல்லக்கூடுமோ; தேவர்களுக்கு அமுதம் எடுத்துக்கொடுக்கவன்றோ கடலகடைந்தது; அப்படியிருக்க, பிராட்டிக்காகவே கடலடைத்ததும் கடல கடைந்ததும் என்று இங்கே அருளிசசெய்தது என் கொண்டு? என்பர்; சரித்திர நூலகளின் படி உண்மை இதுவாயினும், எம்பெருமானுடைய உட்கருத்தி

1 பெரிய திருமொழி 6—1—2.

றால கடல்கடைந்ததற்கு முக்கியமான பலன் பிராட்டியைப் பெறுவதேயென்று நம் ஆசிரியர்கள் அநுஸந்திப்பார்களென்க பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே "உந்மூல்யாஹர மந்தராத்ரி மஹிநா பலேக்ரஹிா ஹி கமலாலாபேந ஸர்வச்ரம" என்ற ச்லோகத்தில் இக்கருத்தைத் தோன்றுவித்தருளினர். "ஜயிமயி தவாநஷ்டிம் நாயிகா [illegible] தம்" என்று ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்திலும் அருளினர் ... (௩௭)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

ஸ்வவைச்வ ரூப்யேண ஸதாநு பூதயாபி
அபூர்வவத் விஸ்மய மாததாநயா
குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதைः
ஸதா தவைவோசிதயா தவ ச்ரியா (௩௮)

ஸ்வவைசவ ரூப்யேண	தனது விசவரூப நிலைமையைக் கொண்டு	குணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதைः	குணங்களாலும் வடிவழகாலும் விலாஸ சேஷ்டைகளாலும்
ஸதா	எப்போதும்	ஸதா	பரம் வ்யூஹம் முதலிய எல்லா நிலைமைகளிலும்
அநுபூதயா அபி	அநுபவிக்கப் பட்டாலும்		
அபூர்வவத்	புதிய புதிய வஸ்து போலே	தவ ஏவ உசிதயா	உனக்கே ஏற்றவளாய்
விஸமயம் ஆததாநயா	ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பவளாய	தவ சரியா	உனக்குச் செல்வமாயிருப்பவளான.

* * *—[ஸ்வவைச்வரூப்யேண.] கீழ் ச்லோகத்திற்கு சேஷபூதம் இந்த ச்லோகம் இதிலும் அந்தப் பிராட்டியின் பெருமையே வருணிக்கப்படுகின்றது. 1 "தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய்" என்

1. திருவாய்மொழி 8—1—10.

கிறபடியே விஸ்தாரமான உருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நீ ஸர்வ விக்ரஹத்தாலும் ஸர்வகாலத்திலும் பிராட்டியை அனுபவித்தாலும், அவள் உனக்கு அப்பொழுதைக்கப்பொழுது புதிதுபுதிதாக உண்டான விலக்ஷணவஸ்துபோலே யிருந்துகொண்டு ஆச்சரியத்தைக் கொடுப்பவளேயன்றி ஒருகாலும் வைரஸ்யத்தை விளைப்பவளல்லள் அப்படிப்பட்ட பிராட்டியுடனே சேஷசயனத்திலே வீற்றிருக்கின்ற வுன்னை எப்போது ஸேவிக்கப்போகிறேன் என்று மேலோடே சேர்ந்து முற்றுப்பெறுகின்றது

குணேந ரூபேண விலாஸசேஷ்டிதை: என்கிற மூன்றாமடி மத்யமதீபமாயக் கொண்டு கீழோடும் மேலோடும் அந்வயிக்கவுரியது ஞானம் அருள் முதலிய குணங்களினாலும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தினாலும் ச்ருங்கார லீலா சேஷ்டைகளினாலும் எப்பொழுதும் அபூர்வவஸ்துபோலே ஆச்சரியத்தை விளைப்பவள் என்றும், அந்த குணரூப விலாஸ சேஷ்டிதங்களாலே உனக்கே ஏற்றிருப்பவள் என்றும் கொள்க "உனக்கேற்குங் கோலமலர்ப்பாவைக்கு" என்ற திருவாய்மொழியைத் திருவுள்ளம்பற்றி "**தவைவ உசிதயா**" என்றார்

"**தவைவ உசிதயா ச்ரியா**" என்னுமளவே போதுமாயிருக்க மீண்டும் "**தவச்ரியா**" என்றது பிராட்டியின் அநந்யார்ஹத்வத்தை நன்கு நிலைநாட்டுதற்காகவாம். ... (௩௮)

𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌾𑌸𑍀𑌨𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑌿𑌨𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 𑌬𑌲𑍈𑌕 𑌧𑌾𑌮𑌨𑌿 ।
𑌫𑌣𑌾𑌮𑌣𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌤 𑌮𑌯𑍂𑌖𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌨𑍋𑌦𑌰𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌮𑌨𑌿 ॥

𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌂𑌶𑍁𑌕-
𑌉𑌪𑌧𑌾𑌨𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌤𑌪𑌵𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 ।
𑌶𑌰𑍀𑌰𑌭𑍇𑌦𑍈𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌶𑍇𑌷𑌤𑌾𑌂𑌗𑌤𑍈𑌃
𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑍀𑌰𑌿𑌤𑍇 𑌜𑌨𑍈𑌃 ॥

தயா ஸஹாஸீந மநந்த போகிநி
ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமநி
பணாமணி வ்ராதமயூக மண்டல
ப்ரகாசமாநோதரதிவ்ய தாமநி (௩௯)

நிவாஸ சய்யா ஸநபாதுகாம்சுக-
உபதாநவர்ஷாதபவாரணாதிபி:
சரீரபேதைஸ் தவ சேஷதாங் கதை:
யதோசிதம் சேஷ இதீரிதே ஜநை: (௪௦)

தயா ஸஹ — அப்படிப்பட்ட பிராட்டியோடு கூட

பரகருஷ்ட விஜ்ஞாந பல ஏகதாமநி — சிறந்த ஞான சக்திகளுக்கு முக்கியமான இருப்பிடமானவனும்

பண மணி வ்ராதமயூக மண்டல ப்ரகாசமாந உதர திவ்ய தாமநி — தனது பண மணிகளின் ஸமூஹங்களினுடைய கிரண ராசிகளாலே பளபள வென்று விளங்கா நின்ற மத்யப்ரதேசத்தை (எம்பெருமானுக்கு) திருக்கோயிலாக வுடையவனும்,

நிவாஸ சய்யா ஆஸந பாதுகா அம்சுக உபதாந வர்ஷாதப வாரண ஆதிபி: — (எம்பெருமானுக்கு) எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாளிகையாகவும் திருக்கண்வளர்ந்தருளுமிடமாகவும் ஸிங்காசனமாகவும் பாதுகையாகவும் திருப்பரியட்டமாகவும் அணையாகவும் குடையாகவும் மற்றும் பல விதமாகவும் ஆவதற்கு உரியவைகளாய

யதோசிதம் தவ சேஷதாம் கதை: சரீரபேதை: — உசிதமானபடி உனக்கு அடிமைப்பட்டவைகளான பல பல வடிவங்களாலே

சேஷ: இதி ஜநை: ஈரிதே — சேஷனென்று ஜநங்களால் சொல்லப்படுபவனுமான

அநந்த போகிநி — திருவனந்தாழ்வானிடத்தில்

ஆஸீநம — எழுந்தருளியிருக்கின்ற.

* * *— { தயாஸஹாஸீநம். நிவாஸசய்யாஸந } கீழ் இரண்டு ச்லோகங்களாலும் பிராட்டி வருணிக்கப்பட்டாள். அப்படிப்பட்ட பிராட்டியோடு திருவரவணையின்மீது எழுந்தருளியிருப்பவன் எம்பெரு

மான் என்கிறது இந்த ச்லோகத்தில் இதுவும் மேலச்லோகமும் திருவனந்தாழ்வானை வருணிப்பன இவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பொருள்படுகலால் ஒன்றுகூட்டி உரையிடுவோம். சிறந்த ஜ்ஞாநபலங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், தனது பணமணியொளிகளினாலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற உட்புறமுடைய திவ்ய வைகுண்ட விமானத்தையுடையனையும், உனக்கு வஸிக்குமிடமாகவும் படுக்கையாகவும் சிங்காசனமாகவும், மரவடியாகவும் திருப்பரியட்டமாகவும், தழுவிக்கொள்ளும் அணையாகவும் குடையாகவும் அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தக்கபடி உனக்கே பரயோஜநமாகும்படி பலபல வடிவுகளை யெடுத்துக்கொண்டு சேஷவ்ருத்திகள் செய்வது காரணமாக எல்லாராலும் சேஷன் என்று சொல்லப்படுகிறவனையுமுள்ள திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனியிலே பிராட்டியோடே எழுந்தருளியிருக்கிற வுன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவேன் என்று நாற்பத்தாறும் சலோகத்திலே சேர்ந்து முடிகிறது.

"மன்னிய பலபொறி சேராயிரவாய் வாளரவின் சென்னி மணிக்குடுமித் தெய்வச்சுடர்நடுவுள் மன்னியநாகத் தணைமேல" என்ற பெரிய திருமடலைத் திருவுளத்திற்கொண்டு "பணமணிவ்ராத—" இத்யாதி விசேஷணம் இடப்பட்டது "சென்றாற்குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள் கடலுள்—என்றும், புணையாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு" என்ற முதல் திருவந்தாதிப் பாசுரத்தைப் பெரும்பாலும் "நிவாஸசய்யாஸந—" என்ற ச்லோகமாக மொழி பெயர்த்தனர் போலும்

வெய்யிலில் நின்றும் காப்பதும் மழையில் நின்றும் காப்பதுமாகிய இரண்டும் குடையின் காரியமாதலால் "வர்ஷாதபவாரண" எனப்பட்டது. ஆழ்வார் "சென்றால் குடையாம்" என்று பொதுவாகக் கூறினதை இவர் விவரித்தாராயிற்று.

"சேஷ இதீர்யதே ஜநை" என்று பலர் பாட மோதுவர்களேனும் அது தப்பான பாடமென்றொழிக்க; ஈரிதே என்று ஸப்தமீவிபக்த்யாகவே ஓதவேண்டும் "அநந்த போகிநி" என்ற விசேஷ்யபதத்தில் அந்வயிப்பது. ... ... (௪0)

𑌦𑌾𑌸𑌸𑍍𑌸𑌖𑌾 𑌵𑌾𑌹𑌨𑌮𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌵𑌜𑍋
𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌮𑌯𑌃 ।
𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍁𑌰𑍋 𑌗𑌰𑍁𑌤𑍍𑌮𑌤𑌾
𑌤𑍍𑌵𑌦𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌸𑌮𑍍𑌮𑌰𑍍𑌦𑌕𑌿𑌣𑌾𑌙𑍍𑌕𑌶𑍋𑌭𑌿𑌨𑌾 ।

தாஸஸ் ஸகா வாஹநு மாஸநம் த்வஜ
யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமய:
உபஸ்திதம் தேந புரோ கருத்மதா
த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்த கிணுங்கசோபிநா ௪௧)

த்ரயீமய:	வேதஸ்வரூபியான	தேந	அப்படிப்பட்ட
யா:	யாவனொரு பெரிய திருவடி	த்வத் அங்க்ரி ஸம்மர்த்த கிண அங்க சோபிநா	உன்னுடைய திருவடி நெருக்கின தழும்பை அடையாளமாகக் கொண்டு விளங்குகின்ற
தே	உனக்கு		
தாஸ:	அடியவனும்		
ஸகா	தோழனும்		
வாஹநம்	வாஹனமாயும்		
ஆஸநம்	ஆசனமாயும்	கருத்மதா	பெரிய திருவடியாலே
த்வஜ:	கொடியாயும்		
விதாநம்	மேற்கட்டியாயும்		
வ்யஜநம்	விசிறியாயும் இருக்கிறானோ,	புர: உபஸ்திதம்	திருமுன்பே ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கிற.

* * *—[தாஸஸ்ஸகா வாஹநம்] கீழ் ச்லோகங்களிற் சொல்லப்பட்ட திருவனந்தாழ்வானைப் போலவே அந்தந்த ஸமயங்களுக்கு ஸமுசிதமாகத் தொண்டு செய்வதற்காகவே பலபல உருவங்களை ஏன்றுகொண்டு எம்பெருமானுக்கு நித்ய கைங்கரியம் செய்துவரும் பெரிய திருவடியின் ஸோத்திரத்தை அநுஸந்திக்கும் ச்லோகமிது.

உனக்கு தாஸனாகவும் தோழனாகவும் வாஹநமாகவும் கொடியாகவும் வெய்யிலைத்தடுக்கும் விதானமாகவும் விசிறியாகவும் ஆகிறவன் கருடன் என்றது முன்னடிகளில். த்ரயீமய:= வேதத்தில 1 "ஸுபர்ணோஸி கருத்மாந் த்ரிவ்ருத்தே சிர:" என்று தொடங்கி

1. தைத்திரீய யஜுஸ்ஸம்ஹிதை நாலாங்காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில் 42. ஆம் பஞ்சாதி.

கருடனுடைய எல்லா அவயவங்களும் வேதமயமாக ஓதப்பட்டிருப்பது காண்க

"வேதாத்மா விஹகேச்வர:" என்று சதுச்லோகியிலும் இவர் தாமே அருளிச் செய்தார்

த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணங்க சோபிநா=பெரிய திருவடியின் மீது எம்பெருமான் ஏறிக்கொண்டு ஆச்ரித ரக்ஷணத்திற்காக விரைந்து செல்லும்போது அக்கருடன் எவ்வளவோ வேகமாகச் சென்றாலும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தால் அந்த வேகம் மட்டமென்று தோற்றி இன்னமும் அதிகமான வேகத்துடன் பதறி ஓடும்படி அடிக்கடி தன் திருவடிகளாலே அழுத்தப்படுவனும் கருடன்; ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானைக் காத்தருள்வதற்காக மடுவின் கரைக்கு ஓடிவரும்போது இப்படி நடந்தபடியை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே பட்டர் அழகாக அருளிச் செய்கிறார்—"ஹாஹேதி ஸாரஸநாம்ஸி வ்யஹாதிஷீர்வஹ தம் தார்க்ஷ்யம் த்யக்ஷிபஸ்த்வம்=ஹாங்காராஸ்பாலநாங்க்ரி ப்ரஹ்திபிரபி தம் தார்க்ஷ்யமத்யக்ஷிபஸ்த்வம்" என்றார் இப்படி அடிக்கடி எம்பெருமான் திருவடிகளால் அழுத்த, அதனால் ஒரு தழும்பு [காய்ப்பு] உண்டாகி அது கருடனுக்கு மிக்க சோபையைத் தருகின்றதாம் அடிமைக்கு உரிய தழும்பாகையாலே இது உத்தேச்யமாயிருக்கும் இப்படிப்பட்ட பெரிய திருவடி எதிரே வந்து நின்று ஸேவிக்கப் பெற்றிருக்கிற உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவேனோ என்று நாற்பத்தாறும் ச்லோகத்தோடே கூடிப்பொருள் பெறுவதாம்

கூரத்தாழ்வான் இந்த ச்லோகத்தைப் பெருமாளும் திருவுள்ளத்திற கொண்டு ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில "வாஹநாஸநவிதாந வாரணாத்யாக்ருதி: வஹவதிஷ்யஈயசு: நித்யஸூரிதிரேவ யஸ்யவெ" என்ற ச்லோக மருளிச் செய்தாரென்க "விதாநம்" என்றவிடத்தில "மேலால் பரந்த வெயில் காப்பான் வினதை சிறுவன் சிறகென்னும் மேலாப்பின் கீழ் வருவானை" என்ற நாச்சியார் திருமொழிப் பாசுரம நினைக்கத்தக்கது (சக)

𑌤𑍍𑌵𑌦𑍀𑌯 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌜𑍍𑌝𑌿𑌤 𑌶𑍇𑌷 𑌭𑍋𑌜𑌿𑌨𑌾
𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌮 𑌭𑌰𑍇𑌣 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 ।
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌣 𑌸𑍇𑌨𑌾𑌪𑌤𑌿𑌨𑌾 𑌨𑍍𑌯𑌵𑍇𑌦𑌿 𑌤𑌤𑍍
𑌤𑌥𑌾𑌽𑌨𑍁𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑍁𑌦𑌾𑌰 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃

த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷ போஜிநா
த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்ம பரேண யத் யதா.
ப்ரியேண ஸேநாபதிநா ந்யவேதி தத்
ததாநுஜாநந்தமுதார வீக்ஷணை:. (சஉ)

த்வதீய புக்த உஜ்ஜித சேஷ போஜிநா	உனது போனகஞ் செய்த சேஷத்தை உண்பவனும்	யத்	யாதொரு விஷயம்
த்வயா நிஸ்ருஷ்ட ஆத்மபரேண	உன்னாலே வைக்கப்பட்ட உபய விபூதி நிர்வாஹ பாரத்தையுடையவனும்	யதா	யாதொருபடியாக
ப்ரியேண	உனக்கு அன்பனுமான	ந்யவேதி	விண்ணப்பஞ் செய்யப்பட்டதோ
ஸேநாபதிநா	ஸேநாபதியாழ்வானாலே	தத்	அந்த விஷயத்தை
		ததா	அப்படியே (செய்வதென்று)
		உதார வீக்ஷணை:	அழகிய கடாக்ஷங்களாலே
		அநுஜாநந்தம்	நியமித்தருளா நிற்கிற.

* * *—[த்வதீய ஸூக்த.] 'பரமபதநாதனை எப்போது ஸேவிக்கப்போகிறேனோ' என்று மநோரதிக்கிற இவ்வாளவந்தார் கீழ் "விராஜமாநோஜ்வல பீதவாஸஸம்" என்கிற ச்லோகம் முதலாக அப்பெருமானை வருணிக்கத் தொடங்கி, அவயவ சோபை ஆபரண சோபை ஆயுத சோபை முதலிய எல்லாவற்றையும் முப்பத்தாறும் ச்லோகமளவும் அருளிச்செய்து, அதற்கு மேல் இரண்டு ச்லோகங்களாலே பிராட்டியோடுண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்தித்து, அதற்கு மேல் நித்யஸூரிகளோடுண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்திக்க விரும்பி, நித்யஸூரிகளில் முக்கியராகப் பரிகணிதராயுள்ள அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர்களில் அநந்தனையும் கருடனையும்பற்றிப் பேசினபின் விஷ்வக்ஸேநரைப்பற்றிப் பேசுகிறாரிதில்.

விஷ்வக்ஸேநராகிறார் ஸேனைமுதலியார்; அவர்க்கு சேஷாசநர் என்றும் திருநாமமுண்டு; எம்பெருமான் போனகஞ் செய்த சேடத்தை உண்பவர் என்றே அவர்க்கு நிரூபகம் அதனை இங்கு முதலடியில் அருளிச் செய்கிறார்

த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபரேண=எம்பெருமான் தனனுடைய தான லோக நிர்வாஹபாரங்களையெல்லாம் ஸேனைமுதலியார் பக்கலிலே வைத்திட்டுத் தான் கவலையற்றுப் பிராட்டியோடு கண் வளர்ந்தருளுகிறான் என்று ப்ரஸித்தமிறே ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டரும் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறபடி காண்க. ஆக, கலத்ததுண்பவரும் ஸ்ரீகார்ய துரந்தரருமான ஸேனைமுதலியார் சில சில ஸமயங்களில வந்து ஜகந்நிர்வாஹ விஷயமாக, 'இன்னது இன்னது இப்படி யிப்படி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது' என்று விண்ணப்பம் செய்வராம்; அப்போது எம்பெருமான் 'ஏது? என்ன?' என்று உட்புகுந்து ஆராயாமல அழகிய திருக்கண்களாலேயே 'தேவரீருக்குத திருவுள்ளமானபடி செய்வது' என்று அநுமதிபண்ணியிருப்பனாம 'இவர் சொல்லுவது யுக்தமா அயுக்தமா? ஆவச்யகமா அநாவசயகமா?' என்று ஒன்றுஞ் சிந்தியாமல் அவர் திருவுள்ளமானபடியே செய்யத் தக்கது என்று எம்பெருமான் நிர்ப்பரனாயிருக்கும்படி அவ்வளவு அந்தரங்கராம் ஸேனை முதலியார் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில எம்பெருமானுக்கு எல்லாருமே ப்ரியர்களாயிருக்கச செய்தேயும் இவர்க்கு அஸாதாரணமாக 'ப்ரியேண' என்று விசேஷணமிட்ட ஸ்வாரஸ்யம் உணரத்தக்கது இந்த ச்லோகத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு பட்டர் அடிக்கடி இனிதாக உபந்யஸிப்பராம்—"இத் தத்துவம் ஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பின் கீழே வளர்வது" என்று

இதில் மூன்றாவது பாதத்தில் "ந்யவேதி தத் = ந்யவேதி தத்" என்றே பெரியோர்களின் பாடம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம் செய்தருளின பாடமும் இதுவே ஆனால், சில அச்சுப் பிரதிகளில் "நிவேதிதம்" என்று ப்ரதீகோபாதானம் செய்திருப்பதாகக் காண்கிறது ஓலை ஸ்ரீகோசங்களில் 'ந்யவேதி" என்றும், "தத்ததாநுஜாநந்தம்" என்றுமே ப்ரதீகோபாதாநம்

காண்கிறது "நிவேதிதம்" என்கிற ஒரு பாடமும் முன்னமே யிருந்ததாக ஸ்ரீதேசிகபாஷ்யத்தில் விளங்காநின்றது. அப்பாடத்திலும் அநுபபத்தியில்லை தத் என்பது தன்னடையே வரு மிறே. ... ... (சஉ)

𑌹𑌤𑌾𑌖𑌿𑌲 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶 𑌮𑌲𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌃
𑌤𑍍𑌵𑌦𑌾𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑍍𑌯𑍈𑌕𑌰𑌸𑍈𑌸𑍍𑌤𑌵𑍋𑌚𑌿𑌤𑍈𑌃।
𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌚𑌾𑌰 𑌸𑌾𑌧𑌨𑍈𑌃
𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌸𑌚𑌿𑌵𑍈𑌰𑍍𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍॥

ஹதாகில க்லேச மலைஸ்ஸ்வபாவத
த்வதாநுகூல்யைகரஸைஸ் தவோசிதை
க்ருஹீதத் தத்பரிசார ஸாதநை:
நிஷேவ்யமாணம் ஸசிவைர் யதோசிதம். (சங)

ஸ்வபாவத:	இயற்கையாகவே	க்ருஹீத ததத் பரிசார ஸாதனை:	அந்தந்த கைங்கரியங்களுக்கு உபகரணங்களான குடை சாமரம் முதலியவற்றைக் கையிலேந்தியிருப்பவர்களாயுமுள்ள
ஹத அகில க்லேச மலை:	வருத்தங்களும் மலங்களுமெல்லாம் அற்றவர்களாயும்	ஸசிவை:	மந்த்ரிகள்போன்ற நித்ய ஸூரிகளாலே
தவத்ஆநுகூல்ய ஏக ரஸை:	உனது கைங்கர்யமொன்றையே போகமாகவுடையவர்களாயும்	யதோசிதம்	தகுதியாக
தவ உசிதை:	உனக்கு ஏற்றவர்களாயும்	நிஷேவ்யமாணம்	ஸேவிக்கப்படாநிற்கிற.

* * *—[ஹதாகில.] கீழே மூன்று ச்லோகங்களால் அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர்களைப்பற்றி அருளிச் செய்தாயிற்று. அவர்களைப்போலே எப்போதும் எம்பெருமானுக்குப் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு போரும் மற்றும் பலபல நித்யஸூரிகளுமுண்டாகையால் அவர்களெல்லாரோடு முண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்திப்பது இந்த ச்லோகம்.

அநாதிகாலமாக எவ்விதமான க்லேசங்களும் மலங்களும் இல்லாதவர்களும், இயற்கையாகவே உன்னுடைய திருவடிகளில் தொண்டு பூண்டிருப்பதையே போக்யமாகக் கொண்டவர்களும், ஸ்வரூபத்தாலும் ரூபத்தாலும் குணங்களினாலும் உன்னோடு ஒத்திருப்பவர்களும், குடை சாமரம் முதலிய கைங்கரிய ஸாதனங்களை ஆதராதிசயத்தினால ஒருபோதும் கைவிடாமல் வஹித்துக் கொண்டே யிருப்பவர்களுமான உனது மந்த்ரிகளாலே ஸேவிக்கப் படாநின்ற வுன்னை எப்போது கண்டுகளிப்பேன் ? என்று நாற்பத்தாறும் சலோகத்தோடே கூட்டிக்கொள்க

ஹத அகில க்லேச மலை:=அவித்யை, அஹங்காரம், ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேசம் என்கிற ஐந்தும் க்லேசங்களென்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டவை மலமாவது பிரகிருதி ஸம்பந்தம். க்லேசமும் மலமும் இல்லாதவர்கள என்ருவது, க்லேசமாகிற மலம இல்லாதவர்களென்ருவது பொருள கொள்க ஸம்ஸாரிகள் உபாயாநுஷ்டாநம் முதலியவற்ருல் முக்தி பெற்றபின் க்லேசமலங்கள் அற்று ஆநுகூல்யைகரஸர்களாக இருப்பர்களாகிலும், இங்கு ஸ்வபாவத: என்று விசேஷித்திருப்பதால் இந்த விசேஷணங்கள மற்றையோரைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளைச் சொல்லக் கடவன. இயற்கையாகவே இப்படி யுள்ளவர்கள் நித்யஸூரிகளே யாவர்.

இரண்டாமடியில் "த்வதாநுகூல்யைகரஸை:" என்பதே பெரியவாச்சானபிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் பாடம். "ஸதாநுகூல்ய" என்ற பாடமும் உண்டென்பர் ஸதா—எப்போதும் என்று பிரிப்பது. விசேஷ்யநிர்த்தேசம் நித்யஸூரிகளென்ன வேண்டுமிடத்து "ஸசிவை:" என்றது—ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுகிற சக்ரவர்த்திக்கு நித்யஸூரிகள் மந்த்ரிகளாக வுள்ளவர் என்ற கருத்தைக் காட்டுதற்காம் இங்கே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அழகாக அருளிச செய்யும் ஸ்ரீஸூக்தி :—"[ஸசிவை:] வாத்ஸல்யத்தாலே அவன் முறையழியப் பரிமாற நினைத்தாலும் அவனை முறையுணர்த்தி அடிமை செய்யுமவர்கள் ; "நீதி வானவரிறே. ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலே தேவரை ப்ரேரிக்குமவர்களென்னவுமாம்." என்று

யதோசிதம் நிஷேவ்யமாணம்=அவரவர்களுடைய அதிகாரத்

திற்குத் தகுதியாகவும், உன்னுடைய திருவுள்ளத்திற்குத் தகுதியாகவும், ஸமயங்களுக்குத் தகுதியாகவும் பணிசெய்கிறார்களென்கை ... ... (சங)

அபூர்வ நாநா ரஸபாவ நிர்ப்பர
ப்ரபத்தயா முக்தவிதக்த லீலயா।
க்ஷணாணுவத் க்ஷிப்த பராதிகாலயா
ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபுஜம்॥

அபூர்வ நாநா ரஸபாவ நிர்ப்பர
ப்ரபத்தயா முக்த்தவிதக்த்த லீலயா
க்ஷணுவத் க்ஷிப்த பராதிகாலயா
ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபுஜம் (சச)

அபூர்வ நாநாரஸ பாவ நிர்ப்பர ப்ரபத்தயா	விலக்ஷணங்களான பலவகை ரஸங்களாலும் பாவங்களாலும் நெருக்குண்டு இடைவிடாது தொடர்ந்து நடப்பதாய்	முக்த விதக்த லீலயா	மிகவுமழகிய லீலையினாலே
க்ஷண அணுவத் க்ஷிப்த பர ஆதி காலயா	ஒரு க்ஷணப பொழுதில் ஏகதேசம்போலே (விரைவாகக்) கழிக்கப்பட்ட காலங்களையுடையதான	மஹிஷீம	பெரிய பிராட்டியாரை
		ப்ரஹர்ஷயந்தம	ஸந்தோஷப் படுத்தா நிற்கிற,
		மஹா புஜம்	விசாலமான புஜங்களையுடையனாயிருக்கிற.

* * *—[அபூர்வ நாநாரஸ.] இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எல்லா வியாபாரங்களிலும் பிராட்டியோடு ஸமரஸனாயிருக்கும்படியைப் பேசுவது இந்த ச்லோகம் கீழே [௩எ, ௩அ, ௩கூ ச்லோகங்களில்] பிராட்டியோடுள்ள சேர்த்தியழகுமாத்திரமே அநுஸந்திக்கப்பட்டது இதில், அப்பிராட்டியை உகப்பிக்கும் பரிசு சொல்லுகிறதென்று வாசி காண்க.

[முக்தவிதக்தலீலயா மஹிஷீம் ப்ரஹர்ஷயந்தம்] அந்தந்த அவஸ்தைகளுக்குத் தகுதியாக அழகாயும் நிபுணமாயும் செய்யப்

படுகிற லீலையினாலே பிராட்டியை மிகவும் உகப்பிக்கின்ற உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் போகிறேன்? அந்த லீலை இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்; [அவ-ிஷவ-ிநா-நாரஸ ஹாவ நிஷ-ீர ஆபஷ-யா.] காந்தர்வ வேதத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்ற வீரம் ச்ருங்காரம் முதலிய ரஸங்களும், உதஸாஹம் முதலிய ஹாவங்களும் ஒவ்வொரு க்ஷணந்தோறும் முன்பு கண்டறியாதவைபோலே புதிதுபுதிதாக விளைகின்றனவாம்; அப்படிப்பட்ட பலவகை ரஸங்களாலும் (ஹா) பாவங்களாலும் மேன்மேலும் தொடர்ச்சியாகச் செல்லுகின்றதாம எம்பெருமானது லீலை.

இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்; [க்ஷணுவத் க்ஷிப்த பராதிகாலயா] பிரமனுடைய ஆயுட்பிரமாண காலத்திற்குப் 'பரம்' என்று பெயர்; அதில பாதியளவான காலத்திற்குப் 'பரார்த்தம்' என்று பெயா; இப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய பெரிய காலங்களெல்லாம் சிறிய நொடிப்பொழுதுபோல் கழிகின்றனவாம் அந்த லீலையில. "அவிதித கதயாமா ராத்ரிரேவ வ்யரம்ஸீத்=அவிதித கதயாமா ராத்ரிரேவ வயரம்ஸீத" என்று உத்தரராம சரித நாடகத்தில் சொன்னதை ஒரு போலியாக இங்கு ஸ்மரிப்பது. எம்பெருமான் ஆசசரியமாக லீலா ரஸஙகளை அநுபவிப்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டால பல்கோடி நூறுயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் அவ லீலையாகக் கழிந்துபோம் என்றவாறு.

மஹாபுஜம் என்ற விசேஷணததின் தாத்பர்யத்தைப் பெரிய வாசசான்பிள்ளை விவரித்தருளுமழகு நோக்கத்தக்கது. அதாவது எம்பெருமான், கீழ்ச் சொன்ன லீலா ரஸங்களால் மாத்திரம் பிராட்டியை உகப்பிக்குமவனல்லன்; "அணிமானத் தடவரைத் தோள்" என்னப்பட்ட மஹத்தான திருததோள்களாலும அணைத்து உகப்பிக்குமவன்; ஸ்வரூப குணங்களிற் காட்டிலும் ரூபகுணமிறே இனியதாயிருபபது—என்று தாத்பர்யமருளிச் செய்வர்.

இரண்டாமடியில, "ப்ரபுத்தயா" என்றே பலரும் ஓதுவர்களேலும் அப்பாடம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானததிற்கும் தேசிக பாஷ்யத்திறகும் இணஙகியதன்று; ப்ரபத்தயா என்றே ஓதுக. ... ... (சச)

𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍌𑌵𑌨
𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌮𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑍋𑌦𑌧𑌿𑌮𑍍।
𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌜𑌨𑍈𑌕 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂
𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌪𑌤𑍍𑌸𑌖𑌮𑌰𑍍𑌥𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌮𑍍॥

அசிந்த்ய திவ்யாத்புத நித்யயௌவந
ஸ்வபாவலாவண்ய மயாம்ருதோததிம்
ச்ரியச்ச்ரியம் பக்தஜநைக ஜீவிதம்
ஸமர்த்த மாபத்ஸக மர்த்தி கல்பகம் (௪௫)

அசிந்த்ய திவ்ய அத்புத நித்ய யௌவந ஸ்வ பாவ லாவண்ய மய அம்ருத உததிம்	சிந்தைக்கு எட்டாததாய் திவ்யமாய் ஆச்சரியமாய் நித்யமாயிருக்கிற யௌவநத்தை ஸ்வபாவமாக வுடைய லாவண்யம் நிறைந்த அமுதக்கடலாய
ச்ரியஃ ச்ரியம்	திருவுக்கும் திருவாய
பக்தஜந ஏக ஜீவிதம்	பக்தஜநங்களுக்கு நற்சீவனாய்
ஸமர்த்தம்	ஸர்வ சக்தனாய்
ஆபத்ஸகம்	ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவுமவனாய்
அர்த்தி கல்பகம்	யாசிப்பவர்களுக்குக் கல்பவ்ருக்ஷமென்னத் தகுந்தவனாயிருக்கிற.

* * *—[𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤.] "விராஜமாநோஜ்வல" என்கிற முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் தொடங்கி எம்பெருமானுக்கு விசேஷணங்களையே வரிசையாக அடுக்கி வருகிறார்; அந்த விசேஷண ஸங்கீர்த்தநம் இந்த ச்லோகத்தோடு முற்றுப் பெறுகின்றது. கீழ் ச்லோகங்களில் தனித்தனியே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட திவ்ய மங்கள விக்ரஹகுணம், திவ்யாத்மகுணம் எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து அநுபவிக்கிறாரிதில

வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் விஷயமாகாதபடி அபரிச்சிந்நமான போக்யதையை யுடையதாய் அப்ராக்ருதமாய் ஆச்சர்யமாய் எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமதான யௌவநபருவத்தையே இயற்கையாகவுடையவனும், லாவண்ய மயமான அமுதக்கடல்போன்றவனும், - திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனும், "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்" என்றிருக்கு

மடியவர்கட்கு அப்படியே ஸகலவித ஜீவநமுமாயிருப்பவனும், (அல்லது) பக்த ஜநங்களையே தனக்கு உயிர் நிலையாகவுடையவனும், "ஆற்ற நல்ல வகை காட்டுமம்மானை" என்கிறபடியே—நித்ய ஸூரிகளநுபவிக்க உரிய போகங்களை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பொறுக்கப் பொறுக்க அநுபவிப்பிக்கவல்ல ஸமர்த்தனும், ஆபத்காலங்களிலே வந்து உதவுமவனும், வேண்டுவார்க்கு வேண்டினபடி கொடுத்தருள்பவனுமான உன்னை என்றைக்கு அநுபவிக்கப்போகிறேன் என்று மேல ச்லோகத்தோடே கூடிய பொருள்படக் கடவது.

"லாவண்ய திவ்யாம்ருத நித்யஸௌலப்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌ ம்ய லாவண்யாம்ருத ஸிந்து" என்று விசேஷணோபயபத கர்மதாரய ஸமாஸம் பண்ணுதல் நன்று. லாவண்யமயாம்ருதோததியை விசேஷ்யமாகக் கொண்டு, யௌவநஸ்வபாவத்வத்தை அதற்கு விசேஷணமாக்கி யுரைத்தருளினர் தூப்புலம்மான்.

லாவண்யமாவது—ஸமுதாய சோபை; நீரோட்டம் என்பார்கள். மிகவும் ம்ருதுவாயும் கண்களுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்க வல்லதாயுமுள்ள கங்குகரையற்ற தேஜஸ்ஸை லாவண்யமென்பர்கள். இப்படிப்பட்ட லாவண்யமயமான அமுதக்கடலாகவே எம்பெருமான் உபசரிக்கப்பட்டனன் 1. "குழுமித் தேவர் குழாங்கள் கை தொழச், சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலை இங்கு நோக்குக.

ஆக, முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் முதல் இவ்வளவும் பல பல விசேஷணங்களினால் பரமபதநாதனை வருணித்தாராயிற்று. இவ்விசேஷணங்களுக்கு உரிய விசேஷ்ய பதமும் மற்றும் க்ரியா பதம் முதலியவைகளும் அடுத்த ச்லோகத்தில் உள்ளன. (சரு)

ஸவஜெவா நவராநு நிரஞாரு
ப்ரஸாஞ நிஸெஷ உஜெநாரயாஞார:।
கதாஹமெகாஞி கநித்யகிங்கர:
ப்ரஹஷயிஷ்யாமி ஸநாயஜீவித:॥

1. திருவாய் மொழி 5-5-10.

பகவந்த மேவாநுசரந் நிரந்தரம்
ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர
கதாஹ மைகாந்திகநித்ய கிங்கர
ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவித: (சகூ)

பவந்த மேவ	உன்னையே
அஹம்	நான்
நிரந்தரம்	இடைவிடாமல்
அநுசரந்	பின் தொடர்ந்து கொண்டு
ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர:	வேறு எவ்வித மான ஆசையும் அற்றவனாய்
ஐகாந்திக நித்ய கிங்கர:	நித்ய நியத கைங் கரியத்தை யுடையனாய்
ஸநாத ஜீவித:	நாதனோடு கூடிய உயிரையுடைய னாய்
கதா ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி	எப்போது திரு வுள்ளத்தை உகப்பிக்கப் போகிறேன்.

* · ·—[ஹவஜுஜெவ.] கீழ்ச் சொன்ன ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய் நித்ய விபூதியிலே குறையின்றியெழுந்தருளியிருப்பவனான உன்னை நித்யாநுபவம்பண்ணி, உன் திருவுள்ளத்திலிருந்த வருத்தத்தைத் தீர்த்து மகிழ்விப்பது என்றைக்கோ? என்கிறார் இடைவிடாமல் உன்னையே சூழ்ந்துகொண்டும், நீ தவிர மற்ற விஷயங்களில் ஆசைகளை அடியோடு ஒழித்துவிட்டும், சாச்வதமான கைங்கரியத்தைச் செய்து கொண்டும், அதனாலேயே பரம ப்ரயோஜநத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஸத்தையையுடையனாய் என்றைக்கு உன்னை நான் உகப்பிக்கப் போகிறேன்.' "எற்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிக்கும் உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோம் மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்று ஆண்டாளருளிச் செய்ததைப் பெரும்பாலும் இந்த ச்லோகத்தால் மொழி பெயர்த்தாராயிருக்கிறது.

நிரந்தரம் அநுசரந் என்றது—"சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம்" என்றாற்போலே இடைவிடாது அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தகுதியான கைங்கரியங்களைச்செய்துகொண்டு என்றபடி "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்ற பாசுரமே இதில் இரண்டாமடியாகப் பரிணமித்திராநின்றது.

ஐகாந்திகநித்ய கிங்கர: = ஒரு வஸ்துவிலேயே நியதமாக இருக்குமது ஐகாந்திக மெனப்படும். ஸநாதஜீவித: = அப்படிப்பட்ட நிதய கைங்கர்யம் செய்பவனாக என்னை ஆக்கினாலொழிய என்னுடைய ஸத்தை பயன் பெறமாட்டாது என்பது கருத்து. இந்நிலத்திலும் என் உயிர் உன்னை நாதனாகப பற்றியிருந்தாலும உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறேனாகையால அநாதன போல இருக்கிறேன்; இந்த நீசஸ்திதி உன்னுடைய ஸங்கலபத்தினால தவிருவது எபபோதோ?

இநத சலோகத்தில் ஒரு ஸதஸம்பரதாயார்த்தம் சிக்ஷிதமாகிறபடியை நோக்கவேணும். எம்பெருமானைப பெறுவது சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தமா? அலலது சேதநனைப்பெறுவது எம்பெருமானுக்குப் புருஷார்த்தமா? என்று கேள்வி வந்தால், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனை எம்பெருமானுக்குப புதிதாக ஒரு லாபம் சொலலலாமோ? சேதந லாபம் எம்பெருமானுக்குப புருஷார்த்தமன்று; ஈச்வரலாபமே சேதநனுக்குப புருஷார்ததம் என்பர் சில ஸம்பரதாயஸ்தர் அங்ஙனன்றிக்கே, சேதநவஸ்துவைப பெறுதல எம்பெருமானுக்கே புருஷார்த்தம என்பது இதில ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி என்ற சொற போக்கிலே காடடப்படுமழகு பாரீர் "உன்னை அநுபவிதது நான் எப்போது ஸந்தோஷிக்கப் போகிறேன்" என்னாமல், "எப போது உன்னை ஸந்துஷ்டனாகச் செய்யபபோகிறேன்" என்றிறே இங்குச் சொலலிற்று சேதந லாபத்தால் எம்பெருமான் திருவுளளமிறே உகப்பது அதனாலுணடாகும் உகபபேயிறே இவனுக்குள்ளது. எமபெருமானும் இந்த ஸ்வாரஸ்யததைத் திருவுளளம் பற்றியே ஸ்ரீபாஷ்யஸமாபதியில "ந ச பரமபுருஷ: ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி" என்று அருளிச செயதார. "ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா" என்ற அழகு அறிவீரோ? "பனணியுரைக்குங்காற பாரதமாம்" (சகூ)

திக்ஶுசிமவிநீதம் நிர்தயம் மாமலஜ்ஜம்
பரமபுருஷ யோஹம் யோகிவர்யாக்ரகண்யை: ।
விதிஶிவஸநகாத்யைர் த்யாதுமத்யந்ததூரம்
தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்த: ॥

திகசுசி மவிநீதம் நிர்த்தயம் மாமலஜ்ஜம்
பரமபுருஷ யோஹம் யோகிவர்யாக்ரகண்யை
விதிசிவ ஸநகாத்யைர் த்யாது மத்யந்ததூரம்
தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்த:. (சஎ)

பரமபுருஷ	புருஷோத்தமனே	தவ பரிஜந பாவம்	உமது பரிசாரக வநாக
காமவ்ருத்த:	மனம் போனபடி நடக்கிற		
ய: அஹம்	யாவனொரு நான்,	காமயே	விரும்புகின்றேனே
யோகிவர்ய அக்ரகண்யை:	யோகி சமூஹங்களுள் சிறந்தவர்களான	(தம்)	அப்படிப்பட்ட
		அசுசிம்	அபரிசுத்தனும்
விதி சிவ ஸநக ஆத்யை:	பிரமன் சிவன் ஸநகா முதலானவர்களாலும்	அவிநீதம்	வணக்கமற்றவனும்
		நிர்தயம்	இரக்கமற்றவனும்
த்யாதும்	நெஞ்சால் நினைப்பதற்கும்	அலஜ்ஜம்	வெட்கமற்றவனுமான
அத்யந்த தூரம்	மிகவும் எட்டாததான	மாம்	என்னை
		திக்	நிந்திக்க வேணும்

× × ×—[பிரமஸாரம்.] கீழ்ப் பல சலோகங்களிலே பரம புருஷனுடைய பெருமைகளை வருணித்துக் கொண்டே வந்து அப்படிப்பட்டவன் விஷயத்திலே நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணப் பெறவேணுமென்று கீழ் சலோகத்தில் ப்ரார்த்தித்து நின்றார் அதில், "பவந்தம்" [உன்னை] என்கிற பதம் அநுஸந்திக்கும் போது அப்பரமபுருஷனுடைய எல்லையற்ற உயர்நலங்களும், அஹம் [நான்] என்கிற பதம் அநுஸந்திக்கும்போது தம்முடைய எல்லையற்ற தாழ்வுகளும் ஆளவந்தார் தமக்கு நினைவுக்கு வந்தன. வரவே, 1. "அம்மானாழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான? யானார்?" என்றாற்போலே திருவுள்ளத்திலேபட்டு, 'உத்தமோத்தமனான அவன் எங்கே', அதமாதமனான நான் எங்கே'; தேவர்களுக்கு அர்ஹமான புரோடாசத்தை நாய் விரும்புவது போலன்றோ மஹான்களுக்கு அர்ஹமான அவனுடைய கைங்கரியத்தை நாயினேன் விரும்புவது'; மதிகெட்டுப்போய் இப்படியும் விரும்பலாமோ!; ஸம்ஸார நாற்றமே அறியாத நித்யஸூரிகள் ஆசைப்பட

1. திருவாய்மொழி 5—1—7.

வேண்டுவதான நித்யகைங்கர்யத்தை நித்ய ஸம்ஸாரியான நான் ஆசைப்படுவதானது ராஜபோக்யமான அன்னத்திலே விஷத்தைக் கலப்பதுபோலாகுமன்றோ; ஹா ஹா! என்ன ஸாஹஸமான காரியம் செய்யத்துணிந்தோம்!—என்று நம்மைத் தாமே வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

அசுசிம், அவிநீதம், நிர்த்தயம், அலஜ்ஜம் என்கிற நான்கு விசேஷணங்களால் தம்முடைய புன்மையைப்பேசுகிறார். *பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்புமாயிருப்பவன் நான்; நல்ல ஞானமும் நல்ல வொழுக்கமும் உண்டாகும்படி ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே சிக்ஷை பெறாதவன் நான்; அமுதத்தை விஷத்தாலே கெடுக்க நினைக்கும் கல் நெஞ்சரைப்போலே * அமுதிலுமாற்ற இனியனாய் ஆராவமுதாயிருக்கிற வுன்னை ஸ்வஸம்பந்தமாகிற விஷத்தாலே கெடுக்கப்பார்த்த கல்நெஞ்சன் நான்; ஸார்வபௌமனான மஹாராஜனைச் சாணிதட்டும் குறத்தி விரும்புமாபோலே * உயர்வறவுயர்நலமுடையவனான அயர்வறுமமரர்களதிபதியை நாம் விரும்பினோமேயென்று வெட்கப்படவுந் தெரியாதவன் நான்; இப்படிப்பட்ட என்னை 'சீச் சீ' என்று எல்லாரும் நிந்திக்கவேணுமென்கிறார் முதலடியில். ஏன் நிந்திக்கவேணுமென்றால், அதற்குக் காரணமருளிச் செய்கிறார் மற்ற மூன்றடிகளால்.

மேலானவர்களினும் மேற்பட்ட புருஷோத்தமனே!, யோகிச்ரேஷ்டர்களில் முன்னே எண்ணத்தக்கவர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளென்ன, ஸநக ஸநந்தநாதிகளென்ன இவர்களாலே நெஞ்சால் நினைப்பதற்கும் எட்டாத உனது சிறந்த கைங்கர்யத்தைத் தான்தோன்றியான நான் ஆசைப்படுகிறேனன்றோ; ஆகையாலே நான் நிந்தைக்கு உரியேன் என்றாராயிற்று.

நித்யஸூரிகளிற் காட்டிலும் உத்தமாதிகாரியான ஆளவந்தார் தாம் இப்படியருளிச் செய்தது மஹா நீசர்களான அஸ்மதாதிகளின் அநுஸந்தானத்திற்காக. "திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம்! நன்னெஞ்சே!, நாமாமிகவுடையோம் நாழ்" [பெரிய திருவாந்தாதி—10.] என்றார் நம்மாழ்வாரும். பகவத் ஸந்நிதியிலே புகுந்தால், எம்பெருமானுக்குள்ள உத்கர்ஷங்களையும்

நமக்குள்ள அபகாஷங்களையும் ஆராய்ந்து இப்படி அநுஸந்திக்க வேணுமென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் காட்டுகிறபடி "மஹாஜந ஜாராஶ்ரு தி ......" என்றார் பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ் தவத்தில் நிற்க.

இந்த ச்லோகத்தில் முதலடியில நிர்த்தயம் என்றபாடமே தொன்றுதொட்டுப் பெரியோர்களனுஸந்திப்பதும் ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ததும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானித்ததுமாம் நிர்த்தயம் என்றிருப்பதைவிட நிர்ப்பயம் என்றிருந்தால் நன்றாயிருக்குமென்றெண்ணிய தேசிகன் அப்படியே பாடத்தைத் திருத்தி பாஷ்யமிட்டருளினர் அவ்வளவோடு நில்லாமல், நிர்த்தயம் என்பது சிலருடைய பாடம் என்றெழுதி, அப்பாடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த அர்த்தத்தைவிட வேறு வகையாக உரைத்தல் யுக்தம் என்றும் உரைத்தனர். "அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷித்தாற்போலே விலக்ஷணபோக்யமான பகவத் தத்வத்தைக் கண்ணற்று தூஷிக்கப்பார்த்த நிர்த்தயன்" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பரமபோக்யமான வியாக்கியானஸூக்தி இதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை அறியகில்லாதே ரஸவிஹீநமான வேறொரு பொருளைச் சொல்லிவைத்தது ரஸிககோஷ்டிபஹிஷ்டம். ... ... (சஎ)

அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம்
பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே ।
அகதிம் சரணாகதம் ஹரே
க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத்குரு ॥

அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம்
பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே
அகதிம் சரணாகதம் ஹரே
க்ருபயா கேவலமாத்ம ஸாத்குரு. (சஅ)

ஹரே!	ப்ராணநாதனான பெருமானே!,	அகதிம்	வேறு கதி யற்றவனாயும்
அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம்	பலவகைப்பட்ட அபராதங்களுக்குக் கொள்கலமாயும்	சரணாகதம்	சரணாகதனென்று பேரிட்டுக் கொண்டவனாயுமிருக்கிற அடியேனை
பீம பவ அர்ணவ உதரே பதிதம்	பயங்கரமான ஸம்ஸாரக் கடலினுள்ளே விழுந்தவனாயும்	க்ருபயா கேவலம்	உனது திருவருளொன்றையே கொண்டு
		ஆத்மஸாத் குரு	திருவுள்ளம் பற்றி யருள வேணும்.

* * *—[அபராதஸஹஸ்ரபாஜநம்] பகவத் கைங்கர்யத்திற்குத் தாம் அயோக்யர் என்று அகலப் பார்த்தார் கீழ்ச்லோகத்தில். அந்த கைங்கர்யத்தில் அளவற்ற ஆசையை வைத்துவிட்டபின் எங்ஙனே பின்வாங்க முடியும்? இரும்பையும் பொன்னாக்கவல்ல சக்தி எம்பெருமானுக்கு உண்டாகையாலே, நம்முடைய அயோக்யதையைத் தவிர்த்து யோக்யதையை உண்டுபண்ணி அருகே சேர்த்துக்கொள்ளும்படியான சக்தி அவனுக்கு உண்டென்றும், நிர்ஹேதுக க்ருபையினால்தான் அப்படி அவன் செய்தருளவேணுமென்றும் நிச்சயித்து, ஸ்வாமிந்!, பல்லாயிரம் பாவங்கள் நிறைந்தவனாயும் கொடிதான ஸம்ஸாரக் கடலினுள் விழுந்து தூங்குபவனாயும் எவ்விதமான உபாயமும் அற்றவனாயும் சரணாகதனாயுமிருக்கிற அடியேனை தேவரீருடைய க்ருபை யொன்றையேகொண்டு கைங்கர்யத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று.

இதில், விசேஷணங்களை மாத்திரம் அருளிச் செய்தாரே தவிர, விசேஷ்யமான தம்மை மாம் என்கிற ஒரு சொல்லாலே குறிப்பிடவில்லை; கீழ்ச்லோகத்திலே தம்மை வெறுத்துக்கொண்டாராகையால் அப்படி வெறுப்புக்கு இடமாயும் நிந்தைக்கு யோக்யமாயுமிருக்கிற தம்மை மாம் என்று சுட்டிக் காட்டிக்கொள்ள மனமில்லைபோலும்.

பகவத் ஸந்நிதிகளிலே புகும்போது இந்த ச்லோகமும் அநுஸந்திக்கப் பாங்கானது. ... ... (சஅ)

𑌅𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕 𑌘𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌦𑌿𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍇
𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 ।
𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌭𑌵𑌦𑍁𑌰𑍍𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌪𑌥𑌃
𑌸𑍍𑌖𑌲𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 ।

அவிவேக கநாந்த திங்முகே
பஹுதா ஸந்தத து:க்க வாஷிணி
பகவந் பவதுர்த்திநே பத
ஸ்கலிதம் மா மவலோக யாச்யுத (௪௯)

பகவந் அசயுத!	அடியாரைக் கை விடாத எம பெருமானே!,	பவ துர்த்திநே	ஸம்ஸாரமாகிற துர்த்திநத்தில
அவிவேக கந அந்த திங்முகே	அவிவேகமாகிற மேகங்களினுலே இருண்டு கிடக்கிற திசைகளை யுடையதும்	பதஃ	நல்வழியில நின்றும
		ஸ்கலிதம்	தப்பியிருக்கிற
பஹுதா	பலவிதமாக	மாம்	அடியேனை
ஸந்தத து:க்க வர்ஷிணி	இடைவிடாமல் பெருகுகின்ற துக்கங்களை வர்ஷித்துக்கொண்டிருப்பதுமான	அவலோகய	கடாக்ஷித்தருள வேணும்.

—[அவிவேக.] உன்னுடைய கடாக்ஷமே அடியேனுடைய உஜ்ஜீவனத்துக்கு ஹேதுவென்கிறூர் "𑌮𑍇𑌘𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑍇𑌽𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌦𑌿𑌨𑌮𑍍" என்ற அமரகோசத்தின்படி மப்பு மூடின தினத்திற்கு துர்த்திநமென்று பெயா; இங்கு ஸம்ஸாரத்தை துர்த்திநமாக ரூபிக்கிறூர் துர்த்திநம் எப்படி யிருக்குமென்றூல், மேகங்களால் மூடப்பட்டு இருள்நிறைந்து திசைகள் தோன்றப் பெறுமலிருக்கும். அஜ்ஞாநமாகிற மேகத்திரளாலே இருள் மூடி நல்வழி தீவழி தெரியப் பெறுமலிருக்குமிறே ஸம்ஸாரமும் இன்னமும் இடைவிடாது ஜலதாரையின் வர்ஷத்தை யுடையதாயிருக்கும் துர்த்திநம்; ஸம்ஸாரமும் 1 "நண்ணுதார் முறுவலிப்ப நலலுற்றூர் கரைந்தேங்க, எண்ணுராத் துயர்விளைக்கு மிவையென்ன உலகியற்கை!"

1. திருவாய்மொழி 4-9-1.

என்றபடி பலவகைப்பட்ட துக்கங்களை வர்ஷியாநிற்கும். ஆக இவ்வகைகளாலே துர்த்திநமென்னத்தக்க ஸம்ஸாரத்திலே வழி தப்பித் துவள்கின்ற அடியேனைக் கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்றாராயிற்று.

அவிவேகமாவது ஆராய்ச்சியில்லாமை; தேஹத்திற் காட்டில ஆத்மா வேறுபட்டது என்கிற ஞானமும், இது விடத்தக்கது, இதுபற்றத்தக்கது என்கிற ஞானமும் முதலானவை இல்லாமை வயஃ ஷுஷி தம்=“பாவியேன் பல காலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன்” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை நினைக்க ... (சக)

ந ஶ்ரூஷா வாஶாய௫ெவ ஒெ
ஶூணு விஜ்ஞாவ௫ ஒெகஒஹு தஃ।
யதி ஒெ ௩டயிஷ்யஸெ தததஃ
ஊயநீய ஷுவ ௫ாய ஊுஹஃ ॥

நம்ருஷா பரமாாத்த மேவ மே
ச்ருணு விஜ்ஞாபந மேகமக்ரத
யதி மே ந தயிஷ்யஸே ததஃ
தயநீய ஸ்தவ நாத துர்லபஃ (ரு௦)

நாத	எம்பெருமானே!,	ந தயிஷ்யஸே யதி	அருள் செய்யாயாகில்
ந ம்ருஷா	பொய்யன்றிக்கே		
பரமார்த்தம ஏவ	உண்மையாகவே யிருக்கிற	ததஃ	அடியேன் கை தப்பிப் போனபின்பு
மே ஏகம விஜ்ஞாபநம்	அடியேனது ஒரு விண்ணப்பத்தை	தவ	உனக்கு
அக்ரதஃ	முந்துறமுன்னம்	தயநீயஃ	அருள் செய்யத் தகுந்தவன்
ச்ருணு	கேட்டருள்;		
மே	அடியேனாகு	துாலபஃ	கிடைக்க மாட்டான்.

* * *—[நம்ருஷா] “இமையோர் தலைவா! மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை இதில் முன்னடிகளாலே மொழி பெயர்த்தாராயிருக்கிறது. எனக்கு தேவரீருடைய திருவருள் தவிர வேறு புகலில்லாதாப்போலே தேவரீர்க்கும் என்னைத் தவிர்த்து வேறொரு

வன் தயை பண்ணத்தக்கவன் கிடைக்கமாட்டான்; கொள்வார் தேட்டமான க்ருபைக்கு என்னைப் பாத்திரமாக்காவிடில் வேறு பாத்திரம் கிடைப்பரிது; ஆகையாலே இழக்க வேண்டா என்கிறார் அவச்யம் அடியேன்மீது அருள்புரிய வேணுமென்பதை ஒரு சமத்காரமாகச் சொன்னபடி .. .. (ரு௦)

तदहं त्वदृते न नाथवान्
मदृते त्वं दयनीयवान्न च ।
विधिनिर्मितमेतदन्वयं
भगवन् पालय मा स्म जीहपः ॥

ததஹம் த்வத்ருதே ந நாதவாந்
மத்ருதே த்வம் தயநீயவாந் நச
விதிநிர்மித மேததந்வயம்
பகவந் பாலய மாஸ்ம ஜீஹப (ருக)

பகவந்	எம்பெருமானே!,	ந தயநீயவாந்	அருள் கொள்பவனாக உடையையல்லை;
தத்	ஆகையினாலே		
அஹம்	அடியேன்		
த்வத் ருதே	உன்னைத் தவிர (வேறொருவனை)	விதி நிர்மிதம்	தெய்வ வசத்தாலே வாய்ந்த
ந நாதவாந்	நாதனாக உடையேனல்லேன்;	ஏதம் அந்வயம்	இந்த ஸம்பந்தத்தை
த்வம் ச	நீயும்	பாலய	காப்பாற்றிக்கொள்;
மத் ருதே	என்னைத் தவிர (வேறொருவனை)	மா ஸ்ம ஜீஹப:	விடுவிக்க வேண்டா.

* * *—[ததஹம் த்வத்ருதே.] கீழ் சலோகத்தில் அடியேன் செய்த விண்ணப்பம் உண்மையாகையினாலே, ஸர்வசக்தனாய்ப் பரம காருணிகனான உன்னைத் தவிர்ந்து வேறொரு நாதன் எனக்கில்லை; உனக்கும் என்னைத் தவிர்த்து வேறொருவன் இரங்குவதற்கு இலக்காகக்கிடைக்கமாட்டான். எண்ணிறந்த குற்றங்களைச்செய்து அளவற்ற துன்பங்களை யநுபவிப்பவனன்றோ தயைக்கு விஷயமாகக் கூடியவன்; அப்படிப்பட்டவன் என்னிற் காட்டில் வேறொருவன் எங்குமில்லனாகையால் இப்படிப்பட்ட என்னைவிட்டால் உனக்கு

வேறொரு தயநீயன கிடைக்கவேமாட்டானென்பது திண்ணம். நம்மிருவாக்கும் பரஸ்பரம் இப்படிப்பட்டதொரு ஸம்பந்தமுள்ளதென்பதை அல்பஜ்ஞனான நான் உனக்கு அறிவிக்கவும்வேணுமோ? நீ தான் ஸர்வஜ்ஞனான பகவானன்றோ விதிவசமாக வாய்த்திருக்கிற அந்த ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவ ஸம்பந்தத்தை நீதானே கைவிடாது காத்துக்கொள்ள வேணும்; இதனை இழக்கவேண்டா என்று ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செய்கிறாராயிற்று

விதிநிர்மிதம் என்றவிடத்து விதியாவது யாது? எம்பெருமானைக் காட்டிலும் விதியென்று வேறொரு வஸ்து உண்டோ? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும்; ஏதோவொரு ஸுக்ருத விசேஷமடியாக ஒருகால் நேரும் பகவதக்ருபையே இங்கு விதியெனப்படுவது நம்மால் பரிஹரிக்க முடியாததை நாம் விதி யென்கிறோம்; அப்படியே இந்த ஸம்பந்தமும் "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது" என்றபடி எம்பெருமானாலும் பரிஹரிகக வொண்ணாதது என்பதை விளக்குதற்காகவே விதி யென்னும் பதம் இங்கு பிரயோகிக்கப்பட்டதென்க

"ஏதமந்வயம்" என்றும் "ஏததந்வயம்" என்றும் பாடபேதம் பொருள் ஒன்றே.

மா ஸ்ம ஜீஹப ='ஓஹாக்-த்யாகே' என்ற தாதுவில் ஜஹாதி என்ற ரூபம் ணிசசில் ஹாபயதி என்றாகும்; அது லுங்லகாரத்தில் 'அஜீஹபத' என்றாகும்; மா என்று முன்னே வந்தமையால் "ந மாங்யோகே" என்ற பாணிநி ஸூத்ரப்படி முதலிலுள்ள அ என்ற எழுத்து லோபித்துவிட்டது மத்யம புருஷனாகையால் ஜீஹப என்று ரூபம் ஸித்தித்தது ஆகவே, மாஸ்ம ஜீஹப என்பதற்கு, 'விடுவிக்க வேண்டா' என்று பொருள் தேறும் இந்த ஸம்பந்தத்தை நான விட நினைத்தாலும் நீ விடுவிகக வொண்ணாது, தடுக்க வேணும் என்றபடி ஊஹ்ருதெ, த்ஊஹ்ருதெ என்ற விடங்களில் மத் என்பதும் த்வத் என்பதும் தனிப்பதங்கள்; பஞ்சமீவிபக்தி (௫௨)

வஸூநாதிஷூ யோவி கோவிவா
மூணதொவாநி யயா தயாவிய ।
தவயம் தவ வாஃவதாயொ:
சுஷு:ெதவ யா வடவிடித ॥

வபுராதிஷு யோபி கோபிவா
குணதோஸாநி யதாததாவித
ததயம் தவ பாதபத்மயோ
அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித (௫௨)

	(நான)	அஸாநி	இருக்கக்கடவேன்: (அவற்றில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை.)
வபு: ஆதிஷு	சரீரம் முதலியவைகளுக்குள்	தத்	ஆகையினால்
ய: அபி க: அபி வா	ஏதாவதொன்றாகவும்	அயம் அஹம்	இந்த ஆத்மவஸ்துவானது
குணத:	குணத்தினால்	தவ	உன்னுடைய
யதாததாவித:	ஏதேனுமொரு படிப்பட்டவனாகவும்	பாதபத்மயோ:	திருவடித்தாமரைகளில்
		அத்ய ஏவ	இப்பொழுதே
		மயா	என்னால்
		ஸமர்ப்பித:	ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்று.

* * *—[வபுராதிஷு] உனக்கும் எனக்கும் இருக்கிற ஸம்பந்தத்தைக் காத்துக்கொள்ள வேணுமென்று கீழ்ச்லோகத்தில விஜ்ஞாபித்த ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'உமக்கும் நமக்கும் நெடுநாளாகவே ஒரு விவாதமுண்டு; நான் 'த்வம் மே' என்றால், நீர் 'அஹம் மே' என்பவரன்றோ; அந்த விவாதம் இன்னமும் ஒழிந்தபாடில்லை; அப்படியிருக்க உமது † பொறிபுறம் பூசின பாசுரத்திற்கு நாம் என்ன காரியம் செய்யக்கூடும்' என்று திருவுள்ளமாயிருக்க, அந்த விவாதம் தமக்கு இல்லையென்பதைக் காட்ட ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

ஆத்மாவைப் பற்றிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவர்கள்; தேஹமே ஆத்மா என்பர் சிலர்; மற்றுஞ் சிலர் இந்திரியமே ஆத்மா என்பர்; வேறே சிலர் அந்தக்கரணமே ஆத்மா என்பர்;

† ஹ்ருதயத்தில் விச்வாஸம் ஒன்றுமில்லாமல் மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை என்கை.

பராணமே ஆத்மா என்பர் சிலர்; புத்தியே ஆதமா என்பர் மற்றையோர்; இவை ஒன்றுமல்ல; இவற்றிற்காட்டில் அஹமர்த்தமான ஆத்மா வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இவர்தாம் ஸித்தித்ரயமென்னும் திவ்யக்ரந்தத்திலே நிலைநாட்டி யிருந்தாலும் இங்கே அந்த விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல், ஆத்மா என்பது தேஹம் முதலானவற்றுள் எதுவாக இருந்தாலுமிருக்கட்டும் என்று சரக்கறச் சொல்லுகிறார்; எதுக்காகவென்னில்; ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வஸ்தாபநமொன்றே முக்கியம் என்கிற தறகால நோக்கத்தை வெளியிடுதற்காக "யொஹஃஸ்மி ஸஸந் யஜெ" என்று வேதபுருஷனும் சொல்லிவைத்தான்; 'நான் எவனாகிலுமாகிறேன்; தேஹமாகவோ இந்த்ரியமாகவோ மற்றும் ஏதேனுமாகவோ அஹமர்த்தமாகவோ உண்மையில் எவனாக இருக்கிறேனோ அவனாகவேயிருந்துகொண்டு பகவானை ஆராதிக்கிறேன்' என்பது அந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருள். அப்படியே இவரும் அருளிச் செய்கிறார்.

குணதஃ யதாததாவித அஸாநி = ஆத்மா அணுவா ஸர்வவ்யாபியா? நித்யவஸ்துவா நசவரவஸ்துவா? ஏகரூபனா பரிணாமியா? ஜ்ஞாநியா அஜ்ஞனா? என்றிப்படி ஆத்மகுணங்களில் பலவகை விப்ரதிபத்திகளுண்டு; இதுதன்னிலும் இப்போது நிஷ்கர்ஷிக்கப் புகுகின்றிலேன் என்கிறார் எம்பெருமானே! உனது திருவுள்ளத்தால் இவ்வாத்ம வஸ்து எபபடிபபட்ட ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யுடையதாகக் கொள்ளபபடுகிறதோ அப்படிபபட்ட ஸ்வரூபஸ்வபாவ விசிஷ்டமாகவேயுள்ள இவ்வஸ்து உன் திருவடிகளில் அடியேனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்றுக்காண் என்றாராயிற்று.

மூன்றாமடியின் முதலில தத் என்றது ஆகையினாலே யென்றபடி; ஆத்மவஸ்துவை உனககு ஸமர்ப்பிக்கும் விஷயத்தில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை நிஷ்கர்ஷித்தாக வேண்டிய அவசியமில்லாமையாலே யென்கை இங்கு ஆத்மாவைச் சொல்லவேண்டுமிடத்து அஹம் என்றாராகையால், 'தேஹஇந்த்ரிய மநஃ பராணாதிகளில் விலக்ஷணனாய் அஹம்புத்தி போத்யனாயுள்ளவன் ஆத்மா' என்கிற ஸித்தாந்தமும் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. .... (நிஉ)

𑌮𑌮 𑌨𑌾𑌥 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂
𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌤𑌵𑍈𑌵 𑌮𑌾𑌧𑌵 ।
𑌨𑌿𑌯𑌤𑌸𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌧𑍀𑌃
𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂𑌨𑍁 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇 ॥

மம நாத யதஸ்தி யோஸ்ம்யஹம்
ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ
நியத ஸ்வமிதி ப்ரபுத்ததீ
அதவா கிந்நு ஸமர்ப்பயாமி தே (௫௩)

மாதவ நாத!	ஸ்ரியஃபதியான பெருமானே!	நியதஸ்வம	எப்போதும் உரிமைப்பட்டது
யத	யாதொன்று	இதி	என்று
மம அஸ்தி	எனக்கு உரியதாக இருக்கின்றதோ	ப்ரபுத்ததீஃ	நன்றாகத்தெரிந்து கொண்ட அடியேன்
அஹம	நான்		
யஃ அஸ்மி	எப்படிப்பட்டவனோ,	தே	உனக்கு
தத் ஸகலம்	அது எல்லாம்	கிம் நு	எதை
தவ ஏவ	உனக்கே	ஸமர்ப்பயாமி	ஸமர்ப்பிப்பேன்?

அ. வ. உ.—[மம நாத] கீழ்ச்லோகத்தில் அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித: என்று சொன்னதைத் தாமே மறுபடியும் ஆராய்ந்தார்; 'ஐயோ! என்ன சொன்னோம்! என்ன சொன்னோம்!!' என்று நடுங்கி, அதற்கு அநுதபிக்கின்றமை தோன்ற இந்தச்லோக மருளிச்செய்கிறார். "மயா அஹம் ஸமர்ப்பித:" என்று சொன்னேனே; இப்படி சொல்லுவதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள்ளது? நான் என்கிற ஒரு வஸ்துவும் எனனுடையது என்கிற ஒரு வஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ரமாக வுண்டோ? "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றபடி எல்லாம் ஏற்கனவே உன்னுடையதாகவே யிருக்கும்போது, இந்த ஆத்மவஸ்து உனக்கு இல்லாதது போலவும் இப்போதுதான் புதிதாக என்னால ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும் பேசிவிட்டேனே பாவியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நானார்? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும்

உனக்கு ஸமர்ப்பிக்க என்ன இருக்கிறது'; இவ்விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அவிவேகியாய் 'அஹமத்யைவ மயா ஸமாப்பித:' என்று பிசகாகப் பேசிவிட்டேனே' என்று அநுதாபங்காட்டி அருளிச்செய்தாராயிற்று.

திருவாய்மொழியில் 1 "எனதாவிதந்தொழிந்தேன இனி மீள்வதென்பதுண்டே" என்று அருளிசசெய்த ஆழ்வார் உடனே ஆராய்ந்து தெளிந்து, "எனதாவியாவியும் நீ பொழிலேழுமுண்ட வெந்தாய்', எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாககினையே" என்றருளிச செய்ததை ஒரு புடை அடியொற்றியதாம் இந்த சலோகம்.

கீழ் சலோகததிற்பண்ணின ஆத்ம ஸமாபபணததைபபறறி இந்த சலோகத்தால அநுதாபபபடுகிறாரென்று கொண்டால், அநுதாப யோக்யஙகளான பாபங்களைப்போலே ஆத்ம ஸமர்பபணமும் ஒரு பாபந்தானே; அது செயயக்கூடாத காரியம் என்று ஏற பட்டுவிடாதா? என்கிற கேள்வி பிறக்கும் இதற்கு ஸமாதாநமாகப பெரியவாசசான்பிள்ளை அருளிச் செய்வது பாரீர்;—"[தே கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி?]இத்தையுடைய உனக்குஎத்தை ஸமாபபிபபேன்? ஸமர்ப்பணீயமேது? ஸமர்பபகர் ஆர்? ஸமாபபணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்ப்பிககைக்கு ஸ்வாதந்த்ரியமில்லை; ஸம்ஸார பீதியால் ஸமாப்பிக்கையும், ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமிரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது" என்ற ஹ்ருதயஙகமமான ஸ்ரீஸூக்தியைக காண்மின. பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஆழ்ந்த அழகிய இக்கருத்தை க்ரஹிக்கமாட்டாத தூபபுலம்மான் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே சில ஸூக்திகளைக் காடுமோடுபாயவிட்டார் ஆத்ம ஸமர்பபணத்தை மறுப்பதாகப பொருள கொண்டார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் அங்ஙனிலலையாயிருக்க, எதுகொண்டு ப்ரமித்தாரோ அறியோம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணினதறகாகப பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையும் இரண்டும் இவ் விபூதியில மாறி மாறி நடந்தேதீரும் என்று அருளிசசெய்திருகக, "ஊத்ர வ-ஙிவ-கூ்ரத ஹூா-ஙிவஸஉவ-ணோ ந-ஸஙெ ந தஒெவ

1. இரண்டாம்பதது 3–4.

ப்ரதிக்ஷிப்த இதி வக்ஷ்யதே" என்று தேசிகன் அநுவதிப்பது ஆதாரமுடையதோ?

ஆனால்: கீழ்ப்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இதனால் அநுதாபப்படுவதாக வியாக்கியானஞ் செய்யலாமோ? தப்பான காரியத்துக்கன்றோ அநுதபிக்க வேண்டுவது—என்று கேட்பீர்கள். கேண்மின்; கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாற்பத்தாறாம் ச்லோகமளவும் பதினைந்து ச்லோகங்களாலே பகவானுடைய நித்யகைங்கர்யத்தை பரமபுருஷார்த்தமாக ப்ரார்த்தித்த இவர்தாமே அடுத்த (47) "திகசுசிமவிநீதம்" என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ் அப்படி ப்ரார்த்தித்ததற்கு மனத்தான அநுதாபத்தை ஆவிஷ்கரித்தாரே; அஃது என்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடுமென்றோ கூடாதென்றோ? எப்படி நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்கள் கூறுமின் கூர்மதியீர்!

1 "ஒட்டுரைத்திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ!" என்று பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள க்ஷண பங்குரமான தாமரை, மேகம், காயாம்பூ முதலியவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிறாராழ்வார்; இஃது உண்மையா அன்றோ? உண்மையாகில், "கொண்டல் வண்ணா—கடல் வண்ணா" என்று பலகாலும் ஆழ்வார்கள் கதறுகின்றார்களே, இது என்ன?

2 "மாசூணாவான கோலத்தமரர் கோன் வழிப்பட்டால், மாசூணாவுன பாத மலர்ச் சோதி மழுங்காதே" என்றும், 3 "பகழ்த் தசிரரன முதலாகக் கிளர் தெய்வமாய்க் கிளர்ந்து சூழ்ந்தமரர் துதித்தால் உனதொல்புகழ் மாசூணாதே" என்றும்—பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலான தெய்வங்கள் எம்பெருமானைத் துதிப்பதானது அவனுக்கு நிறக்கேடு என்கிறாராழ்வார்; இஃது உண்மைதானே; இவ்வாழ்வார்தாமே பெரியதிருவந்தாதியில் "இருநால்வரீரைந் தின்மேலொருவர் எட்டோடொருநால்வர் ஓரிருவரல்லால், திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்?" என்று—அந்த தேவதைகள்தாம் எம்பெருமானைப் போற்றுதற்கு உரியார் என்கிறாரே, இஃது என்ன?

---

1 திருவாய்மொழி 3–1–2.
2. ஷ 3-1–8. 3. திருவாய்மொழி 3–1–7.

அத்திருவந்தாதியிலதானே "புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்" என்று எம்பெருமானை நாம் புகழ்வதானது பழிப்பதேயாம் என்று சொல்லிக்கொண்டே பலவாறாகப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன?

கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில "யா கம்ஸகேஶிவ்ருஷப நிவஹ தா ஸா நிஜீ க்ருதி ஜகத்ஜயவ வைநவ கீர்த்தி:" என்று—கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகிற புழுக்களைத் தொலைத்தானென்று சொல்லி எம்பெருமானை ஏத்துவதானது மூவுலகத்தையும் வென்றிருக்கிற அவனுக்குப் புகழ்ச்சியேயன்றென்று சொல்லிவைத்து, அப்படிப்பட்ட சரித்திரங்களையே சொல்லிப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன? இவை ஒன்றாக கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவை யெல்லாம் பரஸ்பரவிருத்தம் போல் தோற்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே. இரண்டுபடிகளும் சொல்லித் தீரவேண்டியவை யத்தனையிறே. அதுபோலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அநுதபிக்கையும், ஆகிற இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தம் என்றறுதியிட்டபின் விளையுங் குற்றமென்கொல்?

கீழ்சலோகத்திற்கு விவரணமாகப் பிறந்தது இந்த ச்லோகம் என்று அருளிச் செய்கிற தேசிகன் திருவுள்ளமும், அநுதாபபரமாக வியாக்கியானித்தருளுகிற பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளமும் பர்யாயத்தில் ஒக்குமேயன்றி வேறுபடாது இந்த ச்லோகத்தை அநுதாபபரமாக வுரைத்திட்டால் மஹாநர்த்தம் விளையுமென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில கருதினவர்தாமே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பேசும்போது ஸாங்கப்ரபத்த்யதிகாரத்திலே—"இதுக்குமேல் மம நாத' யதஸ்தி என்கிற ச்லோகத்தில இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்ற அநுஶயம் பண்ணிறறும்" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்தையே பேரப்பொலியத் தழுவியருளினார்

இந்த ஆளவந்தார் வறகனவே சிறந்த விவேகியாகையாலே கீழ்ச்லோகம் சொல்லும்போது அவிவேகியாயிருந்து இந்தச்லோகத்தில உட்கண் விழித்துக்கொண்டாரென்கை ஒண்ணாது என்று ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திலே கூறுகின்றாரே; ஜ்ஞாதாக்கள் இப்படியும் கூறலாகுமோ? க்ரமேண சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டு

மிடத்து இங்ஙனேயிறே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுவது ப்ரபுத்ததீः என்று ஆளவந்தார்தாமே சொல்லிவைத்த சொல்லோ? பெரியவாச்சான்பிள்ளை நுழைந்த சொல்லோ? அதற்கு இவர் தம்மாலும் வேறு பொருள் சொல்லப்போகாதிறே. இனபமிகு மாறுயிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரானபிள்ளானும் என தாவியுள் கலந்த பாசுர வியாக்கியானத்தில—“ இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறிவழிந்து, இவ்வாத்மா தம்முடையதன் றென்று நிரூபிக்கமாட்டாராய், அவன தம்மோடு கலந்த இபபெருநலனுதவிக்குக் கைம்மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து ” இத்யாதி அருளிச் செயதார். அவரையும் தூஷிக்கக் கருதுகின்றனர் போலும் “ தந்த நீ கொண்டாக்கினையே ” என்ற ஆழ்வாரைப் போலவே ஆளவந்தாருமருளிச செய்திருப்பாராயின், மமநாதேத்யாதி ச்லோகம் கீழ்ச்லோகத்திறகு விவரணம் என்று ஒருவாறு கொள்ளப் பொருந்தும்; வசநவ்யக்தி அங்ஙனில்லைகிடீர். ‘அதவா’ என்றதையும், ‘கிமநுஸமாபபயாமி’ என்றதையும் ஊன்றியநுஸந்திக்கில் ஸ்வாரஸ்யமுணர்வீர ஆழ்வாருக்கு ப்ரமமும் அநுசயமும்கூடுமென்றும் ஆளவந்தார்க்கு அவை கூடா என்றும் அரும்பதவுரைகாரர் எழுதிவைத்ததும் பரமஸம்ப்ரம ஸாம்ராஜ்யமே.

நம் ஆழ்வாராசார்யர்களின் பரமங்கள் கர்மோபாதிகமன்றிக்கே ஜ்ஞாந விபாககாயமாகைபாலே அடிக்கழஞ்சு பெறுமென்னும் திவ்யார்த்த ஸௌரபம் ✻ எதிவரனார் மடைப்பள்ளி வந்த மணத்திலே அந்வயிக்கப பெற்றதில்லை போலும். ... (ருங)

𑌅𑌵𑌬𑍋𑌧𑌿𑌤𑌵𑌾𑌨𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌯𑌥𑌾
𑌮𑌯𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌦𑍀𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 ।
𑌕𑍃𑌪𑌯𑍈𑌤𑌦𑌨𑌨𑍍𑌯𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂
𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛 𑌮𑍇 ॥

அவபோதிதவாநிமாம் யதா
மயி நித்யாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம்.
க்ருபயைததநந்ய போக்யதாம்
பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே. (ருச)

பகவந்	எம்பெருமானே!	அவபோதிதவாந்	அறிவித்தாயோ, (அப்படியே)
மயி நித்யாம்	என்பக்கல் சாசவதமாயுள்ள	ஏதத் அநந்ய போக்யதாம்	இது தவிர வேறொன்றில் போக்யதையை உடைத்தாகாத [பரம போக்யமான]
இமாம் பவதீயதாம்	உனக்கே உரிமைப்பட்டிருக்கையாகிற இந்த சேஷத்வத்தை	பக்திம் அபி	பக்தியையும்
யதா	எப்படி	மே ப்ரயச்ச	அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணும்.
ஸ்வயம்	நீதானே		

* * *—[அவபோதிதவாந்.] உன்னுடையதான வஸ்துவை என்னுடையதுபோல ப்ரமித்து 'மயா ஸமர்ப்பித:' என்று அடியேன் விஜ்ஞாபித்தவுடனே 'ஓய்! நீர் யாருடையதை யாருக்கு ஸமர்ப்பித்தீர்? ஆராய்ந்து பாரும்' என்று உணர்த்தி எனக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைத் தெளிவித்தவிது மஹோபகாரம் என்று முன்னடிகளில் கொண்டாடி, மேல பின்னடிகளால, இபபோது இவ்வருள் செயததுபோலவே பரமபக்தியையும் அடியேனுக்கு ப்ரஸாதித்தருளவேணும் என்று ப்ராரத்திக்கிறார்

[மயி நித்யாம் இமாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம் அவபோதிதவாந்] "மம நாத யதஸ்தி" என்ற கீழ்சலோகத்தால அநுஸந்திக்கப்பட்ட 'யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே' என்கிற அர்த்தம் ஏற்கனவே எனக்குத் தெரிந்ததே; தெரிந்திருந்தும் "அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:" என்னும்போது அதனை மறந்துகிடந்தேன்; உடனே அதனை அடியேனுக்கு ஞாபகமூட்டினையே! என்று உபகாரஸ்ம்ருதி தோற்ற அருளிச் செய்தபடி இந்த உபகாரம்போலவே மற்றொரு உபகாரமும் செய்தருளவேணும்; அதாவது—ஸ்வயம்புருஷார்த்தமான பக்தியையும் தந்தருளவேணுமென்கிறார்

"க்ருபயைவமநந்ய போக்யதாம்" என்றும், "க்ருபயைதத்அநந்யபோக்யதாம்" என்றும் பாடபேதஙகள் முந்தின பாடத்தில், ஏவம்—கீழ்சொன்ன அருள்மாதிரியாகவே, அநந்யபோக்யதாம்—வேறொரு வஸ்துவில் போகயதா புத்தியை உடையவனுகாமலிருக்

கும்படியையும், பக்தியையும் எனக்குத் தந்தருள் என்றதாகிறது. பிந்தினபாடத்தில், ஏததநந்யபோக்யதாம் என்பது பக்திக்கு விசேஷணமாகும் இது தவிர வேறொன்றும் நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதபடியிருக்கும் போக்யதையை யுடைத்தான பக்தியை என்றபடி. ... ... (ருச)

தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம்
பவநேஷ்வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே ।
இதராவஸதேஷு மாஸ்மபூத்
அபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா ॥

தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம்
பவநேஷ்வஸ்த்வபி கீட ஜந்ம மே.
இதராவ ஸதேஷு மாஸ்மபூத்
அபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா. (ருரு)

தவ	உன்னுடைய	அஸ்து	ஆயிடுக.
தாஸ்யஸுக ஏக ஸங்கி நாம்	அடிமையாகிற இன்பமொன்றிலேயே விருப்பமுள்ள மஹான்களுடைய	இதர ஆவஸதேஷு	அடிமைச சுவடு அறியாத மற்றையோர் வீடுகளில்
பவநேஷு	திருமாளிகைகளில்	சதுர்முக ஆத்மநா ஜந்ம அபி	நான்முகனுகப் பிறப்பது தானும்
மே	அடியேனுக்கு	மே மா ஸ்ம பூத்	எனக்கு வேண்டா.
கீடஜந்ம அபி	புழுவாகப் பிறப்பதும்		

* * *—[தவதாஸ்யஸுக.] ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவர்கள் எம்பெருமான் திறத்தில் சேஷத்வத்தோடு நிற்க மாட்டார்கள்; பாகவத சேஷத்வபர்யந்தம் போனல்தான் பகவச்சேஷத்வம் ரஸிக்கும். இந்த சாஸ்த்ரார்த்தம் இந்த ச்லோகத்தில் வெளியாகிறது. எம்பெருமானே! சேஷத்வமென்பது நாட்டில் ஸாமாந்யமாக துஃக்கரூபமாகக் காணப்பட்டாலும், உகந்த விஷயத்திற்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகரூபமாகவே காண்கையாலே

அந்தக் கணக்கிலே உன் விஷயத்தில் சேஷப்பட்டிருக்குமிருப்பை ஸ்வரூபமாக விரும்பி அதிலேயே ஊன்றியிருக்குமவர்களுடைய திருமாளிகைகளில் மிகத் தாழ்ந்ததொரு பிறவி கிடைத்தாலும் எனக்குப் பரமபோக்யமே; ஜாதியில் ஏற்றத் தாழ்வு உபயோக மற்றது. பாகவதசேஷத்வம் வாய்க்குமத்தனையே வேண்டுவது. உன் பக்கலில் அடிமைப்படாதவர்களுடைய வீடுகளில் நான்முகக் கடவுளாகப் பிறக்கும் பிறவி வாய்ப்பதானாலும் வேண்டேன் வேண்டேன்—என்றாராயிற்று ... ... (ருரு)

𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌾𑌕𑌾𑌰 𑌵𑌿𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌶𑌯𑌾
𑌤𑍍𑌰𑍃𑌣𑍀𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 ।
𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌮𑌵𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌯
𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌹𑍋𑌽𑌤𑌿𑌦𑍁𑌃𑌸𑌹𑌃 ॥

ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாசயா
த்ருணீக்ருதாநுத்தம புக்தி முக்திபி:
மஹாத்மபிர் மா மவலோக்யதாம் நய
க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ: (ருசா)

ஸக்ருத	ஒருகால்
த்வத் ஆகார விலோகந ஆசயா	உனது திருமேனியை ஸேவிக்கவேணுமென்கிற விருப்பத்தினால்
த்ருணீக்ருத அநுத்தம புக்தி முக்திபி:	மிகவும் சிறந்த செல்வத்தையும் மோக்ஷத்தையும் த்ருணமாக நினைத்து வெறுத்திருக்கிற
மஹாத்மபி:	மஹாநுபாவர்களினாலே
அவலோக்ய தாம்	கடாக்ஷிக்க உரியேனாயிருக்கையை
மாம் நய	அடியேனுக்களிக்க வேணும்;

(எப்படிப்பட்ட மஹான்களின் கடாக்ஷத்தை விரும்புகிறேனென்னில்;)

யத் விரஹ:	எந்த மஹான்களுடைய பிரிவானது
தே	உனக்கு
க்ஷணே அபி	ஒரு நொடிப்பொழுதும்
அதிதுஸ்ஸஹ:	மிகவும் பொறுக்க முடியாததோ,

[தை: மஹாத்மபி: மாம் அவலோக்யதாம் நய என்று கீழோடே அந்வயம்.]

* * *—[ஸக்ருத் த்வதாகார.] மஹா பாகவதர்களின் திரு மாளிகைகளில் பிறவிபெறுவதாகிற சிறந்த பாக்கியம் வாய்க்காமற் போனாலும், அந்த மஹான்கள் அடியேனைக்கண்டால் ‘இவன் நம் முடையவன்’ என்று விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணுகைக்கு யோக்ய னும்படி அடியேனைப் பண்ணியருளவேணுமென்கிறாரிதில்

அந்த மஹாத்மாக்களால அடியேன் கடாக்ஷிக்கப் பெற வேணும்; எந்த மஹாத்மாக்களாலென்னில்; உன்னுடைய திரு மேனியை ஒருகாலாகிலும் ஸேவிக்கபபெற்றால் போதும் என விரும்பி, ‘ஐச்வரியமும் வேண்டா, ஸ்வர்க்காநுபவாதிகளும் வேண்டா, மோக்ஷஸாம்ராஜயமும் வேண்டா’ என்று எலலாவற் றையும் த்ருணமாக நினைத்து உதறித் தள்ளுபவர்கள் எவரோ, எவர்களை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு நொடிபபொழுதும் நீ தரிக்கமாட் டாயோ, அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்களின் கடாக்ஷத்திற்கு நான் இலக்காகும்படி செய்தருளவேணு மென்றாராயிற்று.

1. “கூராராழி வெண்சஙகேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய், ஒருநாள் மண்ணும்விண்ணும் மகிழவே” என்றாற்போலே பிரார்த் தித்து, 2. “இந்திரலோகமாளுமசசுவை பெறினும் வேண்டேன்” 3 “எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்” 4 “வானாளும் மாமதி போல் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவர்தம், கோனாகிவீற்றிருந்து கொண்டாடுஞ் செல்வறியேன்” 5. கம்பமதயானைக் கழுத்தகத்தின் மேலிருந்து இன்பமருஞ் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண் டேன்” என்று புக்திமுக்திகளெல்லாவற்றையும் வெறுத்த ஆழ் வார்களின் கடாக்ஷம் பெறுகைக்கு ஆசைப்பட்டாராயிற்று. “க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதி துஸ்ஸஹ:” என்ற நான்காமடிக்குச் சேர, 6. “அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே, ஒரு மாநொடியும் பிரியான் என்னாழி முதல்வனொருவனே” என்ற ஆழ்வார் பாசுரம் அநுஸந்தேயம். ... ... (ருசு)

1. திருவாய்மொழி 6—9—1. 2. திருமாலை—2.
3. திருவாய்மொழி 2—9—1. 4. பெருமாள் திருமொழி 4–7.
5. பெருமாள் திருமொழி 4—5. 6. திருவாய்மொழி 10—7—7.

𑌨 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌚 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌶𑍇𑌷𑌾𑌭𑌿𑌲𑌷𑌿𑌤𑌂
𑌨𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌵 𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵 𑌵𑌿𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 ।
𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌥 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌹𑍇 𑌯𑌾𑌤𑍁 𑌶𑌤𑌧𑌾
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌮𑌥𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌨𑌮𑌿𑌦𑌂 ॥

ந தேஹம் நப்ராணாந் நச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம்
நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத்
பஹிர்ப்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா
விநாசம் தத் ஸதயம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம் (௫௭)

நாத — ஸ்வாமிந்!,

தவ சேஷத்வ விபவாத் பஹிர்ப்பூதம் — உனக்கு சேஷப்பட்டிருக்கையாகிற செல்வத்திற்குப் புறம்பான [உனக்கு சேஷப்படாத]

தேஹம் — உடம்பை

க்ஷணம் அபி ந ஸஹே — ஒரு க்ஷணமும் பொறுக்க மாட்டேன்;

ப்ராணாந் — (அப்படிப்பட்ட) ப்ராணனையும்

ந ஸஹே — பொறுக்க மாட்டேன்;

அசேஷ அபிலஷிதம் ஸுகம் ச ந ஸஹே — எல்லாரும் விரும்பக்கூடிய ஸுகத்தையும ஸஹிக்க மாட்டேன்;

ஆத்மாநம ச ந ஸஹே — ஆத்மாவையும் ஸஹிக்க மாட்டேன்;

அந்யத் கிமபி ந ஸஹே — (சேஷத்வ சூந்யமான) வேறொன்றையும் ஸஹிக்க மாட்டேன்;

சததா விநாசம் யாது — (சேஷத்வ சூந்யமான கீழ்சொன்ன தேஹாதிகளெல்லாம்) உருமாய்ந்து போகட்டும்;

ஹே மதுமதந — மதுவைக்கொன்ற பெருமானே!

தத் இதம் விஜ்ஞாபநம் ஸதயம் — இங்ஙனே விண்ணப்பம் செய்தவிது ஸத்யம்.

* * *—[நதேஹம்.] கீழ்ச்லோகங்களில் இஷ்டப்ராப்தியை அபேக்ஷித்தார்; இதில அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கிறார். இஷ்டங்கள் லபித்திப்பது மாத்திரம் போராது, அநிஷ்டங்கள் தொலைவது மாத்திரமும் போராது; இரண்டும் உத்தேச்யமிறே. திருவாய்மொழியில் "ஏறாளுமிறையோனும்" (4–8–1.) என்கிற

திருவாய்மொழியில், "உடம்பினால் குறைவிலமே" "உயிரினால் குறைவிலமே" இத்யாதியாகப் பத்துப்பாசுரங்களாலே பரக்கப் பேசின அர்த்தத்தை இந்த ஒரு ச்லோகத்தில் அடக்கி அருளிச் செய்கிறார் என்றுணர்க.

மதுஸூதநனே! திருமுன்பே ஸத்யமாக ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறேன், கேட்டருளவேணும்; அதாவது என்னென்னில்; 'சரீரமாத்யம் கலு தர்மஸாதநம்' என்றபடி தர்மாநுஷ்டானங்களுக்கு முதல் ஸாதநமான சரீரமும், அதற்குத் தாரகங்களான பிராணன்களும் பிராணிகளெல்லாரும் மிக விரும்பும் ஸுகமும், இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஆச்ரயமாக நிற்கும் ஆத்மாவும், மற்றும் புத்ரமித்ரகளத்ராதிகள் எதுவாகிலும் உன்னுடைய சேஷத்வத்திற்கு உபயுக்தமாகில் வேண்டும்; அதற்குப் புறம்பாகில் வேண்டா; இவையெல்லாம் உருமாய்ந்து போகட்டும; இது கழுத்துக்கு மேலே சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; அடிவயிற்றிலிருந்து ஸத்யமாகச சொல்லுகிற வார்த்தை; இது பொய சொன்னதாகில், உன்னிடத்தில மது என்னுமசுரன் பட்டபாடு படுவேனத்தனை என்றாராயிற்று. பகவத்கைங்கர்யத்திற்கு உறுப்பல்லாதது முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இதனால் வெளியிடபபட்டதாம்

"கொள்ளும் பயனொன்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிபபறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே" என்று ஆண்டாள் ரோஷத்துடனே அருளிச செய்தது போல் இவரும் ரோஷந்தோற்ற இங்ஙனே அருளிச்செய்கிறாரென்க எவ்விதத்திலும் அறிவிலலாத ஆத்மாவைநோக்கி, யாது ஸதயா விநாசம்--உருமாய்ந்து போகட்டும் என்று இங்கருளிச செய்தது சேஷத்வத்திலுள்ள ஊற்றத்தைக் காட்டுமத்தனை.

"விஜ்ஞாபகம், விஜ்ஞாபிதம' என்பன பாட பேதங்கள். (நிஎ)

துரந்தஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்ய மஹத:
நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசுரசுபஸ்யாஸ்பதமபி ।
தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதே
தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதபீ:॥

துரந்தஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்ய மஹதஃ
நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசுரசுபஸ்யாஸ்பதமபி.
தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே
தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதபீஃ. (ருஅ)

தயாஸிந்தோ	கருணைக்கடலே!
பந்தோ	ஸகலவித பந்துவுமானவனே !
நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே	எல்லையற்ற வாத்ஸல்ய ஸமுத்ரமே !,
நிஹீந ஆசாரஃ அஹம்	இழிவான நடத்தையுள்ள நான்,
துரந்தஸ்ய	முடிவில்லாததும
அநாதேஃ	அடியற்றதும்
அபரிஹரணீயஸ்ய	பரிஹரிக்க முடியாததும
மஹதஃ	பெரியதுமான
அசுபஸ்ய	பாபத்திற்கு
ஆஸ்பதம் அபி	இருப்பிடமாயிருந்தாலும்
தவ	உன்னுடைய
குணகணம்	அளவற்ற குணங்களை
ஸ்மாரம ஸ்மாரம்	பலகாலும நினைதது
கதபீஃ	அச்சங்கெட்டவனாய்
இதி இச்சாமி	இங்ஙனே இச்சிக்கின்றேன்; [உனது சேஷத்வத்தை ஆசைப்படுகின்றேனென்கை.]

அ. ரை.—[துரந்தஸ்யாநாதேஃ.] கீழே "[illegible]" (47) என்கிற சலோகத்தால உம்முடைய தோஷங்களை நீர்தாமே சொலலிக்கொண்டு, கைங்கரியப் பிரார்த்தனை பண்ணினதற்கு வெறுத்துக் கோணமீரே; அப்படியிருக்க மறுபடியும் அதனை ஏன் விரும்பாநின்றீர்? என்று எம்பெருமான் கேட்க, அடியேன் பல வகைக் குற்றங்கட்குக் கொள்கலமாயிருப்பவன் என்பதில ஐயமில்லை; இழி தொழில்களையே செய்பவனாகவும் நாற்கால விலங்குகள் போல் விவேகமறறவனாகவும், நெடுநாளாகத் தொடர்ந்து வந்து முடிவுமில்லாமல பரிஹரிக்கவுங் கூடாமலிருக்கிற மஹாபாதகம் அதிபாதகம் எனப்படுகிற அகருத்யங்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாகவும் இராநின்றேனாகிலும் உனது திருவருள் முதலிய திருக்கல்யாண குணங்களை நினைந்து நினைந்து, இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களிருக்கும்போது நம்முடையபாவங்கள் நம்மை என்னசெய்யக்கூடுமென்று அச்சம் கெட்டுக் கைங்கர்யப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறேன் என்கிறார்.

ந்ருபசு:=மநுஷ்யனாகப் பிறந்தும் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாந வரம்பை மீறி ஆஹார நித்ராதிகளில் நியதியின்றி மனம் போன படி திரிகின்றேனாகையால் ம்ருகப்ராயனாக இருப்பவன் என்ற படி ... . (ருஅ)

𑌅𑌨𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌿𑌤𑍀𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵, 𑌰𑌜𑌃
𑌤𑌮𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌶𑍍𑌛𑌦𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌵𑌚𑌨𑌭𑌙𑍍𑌗𑍀𑌮𑌰𑌚𑌯𑌮𑍍 ।
𑌤𑌥𑌾𑌪𑍀𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾
𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌧𑌰𑌣𑌿𑌧𑌰 𑌮𑍇 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌯 𑌮𑌨𑌃 ॥

அநிச்சந்நப்யேவம் யதிபுநரிதீச்ச ந்நிவ ரஜஃ
தமச்சந்ந ச்சத்மஸ்துதிவசந பங்கீமரசயம்.
ததாபீத்தம் ரூபம் வசந மவலம்ப்யாபி க்ருபயா
த்வமேவைவம் பூதம் தரணிதர மே சிக்ஷய மந: (ருகூ)

ஹே தரணிதர!	ஸர்வலோக நிர்வாஹகனான எம்பெருமானே	சத்மஸ்துதி வசநபங்கீம்	கபடமாகஸ்தோத்ரஞ் சொல்லுகிற விதத்தை
ரஜஸ் தமச்சந்ந: (அஹம்)	ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் மூடப்பட்டுள்ள அடியேன்	யதிபுந: அரசயம் ததா அபி	செய்தேனேயாகிலும்
		இத்தம ரூபம்	இப்படிப்பட்ட [கபடமான]
		வசநம்	சொல்லை
ஏவம் அநிச்சந் அபி	(உண்மையாக) இப்படி இச்சியாதிருந்த போதிலும	அவலம்ப்ய அபி	ஆதாரமாகக் கொண்டாவது
		க்ருபயா	திருவருளாலே
		த்வம் ஏவ	நீ தானே
இச்சந் இவ	இச்சிப்பவன் போல (அபிநயித்து)	ஏவம்பூதம் மே மந: சிக்ஷய	இப்படிப்பட்ட எனது மநஸ்ஸைத் திருத்த வேணும்.

* * *—[𑌅𑌨𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌪𑍀] நீர் மஹாபாபங்கள் நிறைந்தவர் என்ற விஷயம் அப்படியிருக்கட்டும்; "இச்சாமி" என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னீரே;‡ அதுவாகிலும் ஸஹ்ருதயமாயிருக்குமோ? என்று எம்பெருமான் கேட்க; பிரானே! உன்னை அநுபவிப்பதற்கிடான

‡ அது—கைங்கரிய விருப்பம்.

இச்சைஎனக்கு உண்டென்று ரஜஸ்தமோ குணங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற நான் எங்ஙனே சொல்லமுடியும்? விஷயத்திற்குத் தகுதியான விருப்பம் இல்லையென்றே சொல்ல வேண்டும்; அப்படி இல்லையாயினும், "கதாஹமைகாந்திகநித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்றும் "தவ பரிஜநபாவம் காமயே" என்றும் ஏதோ இச்சையுள்ளவன் போல அபிநயித்து வார்த்தை சொல்லியிருக்கிறேனே; இந்தப் பொரி புறந்தடவின வார்த்தையையாவது பற்றாசாகக் கொண்டு, விரல நுழைக்க இடங்கிடைத்தால் தலையை நுழைக்கவல்ல நீ உனது நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே இந்த நெஞ்சைத் திருத்திப் பணிகொண்டருளவேணுமென்றாராயிற்று.

1. "கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே யென்றென்று, பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமேயாடி, மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்தபடி. ஏதேனும் ஒரு வியாஜத்தை எதிர்பார்க்கும் எம்பெருமான், அஸ்மதாதிகள் அஹ்ருதயமாகச் சொல்லும் சொல்லையும் கொண்டு காரியம் செய்யவல்லவன் என்கிற அர்த்தமும் இதில் ஸூசிதமாகும் ... ... (௫௯)

𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌯𑌿𑌤𑌤𑌨𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍁𑌹𑍃𑌤𑍍
𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑌸𑌿 𑌗𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑌿 𑌜𑌗𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌤𑍍𑌵𑌦𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌜𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌗𑌤𑌿𑌰𑌹𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌹𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌵𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌹𑌿 𑌭𑌰𑌃 ॥

பிதா த்வம் மாதா த்வம் தயிததநய ஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத்
த்வமேவ த்வம் மித்ரம் குருரஸி கதிஸ்சாஸி ஜகதாம்
த்வதீயஸ் த்வத்ப்ருத்யஸ் தவ பரிஜநஸ் த்வத்கதிரஹம்
ப்ரபந்ந ச்சைவம் ஸத்யஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர: (௬௦)

ஜகதாம்	உலகங்கட்கெல்லாம்	தயிததநய: த்வம்	அன்பனான மகனும் நீயே
பிதா த்வம்	தகப்பனும் நீயே	ப்ரியஸுஹ்ருத் த்வம் ஏவ	உயிர்த்தோழனும் நீயே
மாதா த்வம்	பெற்றதாயும் நீயே		

1. திருவாய்மொழி 5—1—1.

மித்ரம் த்வம்	ஸர்வரஹஸ்யங்களும்சொல்லிக் கொள்ளுதற்குப்பாங்கான மித்திரனும்நீயே	தவ பரிஜந:	உனக்குத் தொண்டன்;
		தவத் கதி:	உன்னையே கதியாகக்கொண்டவன்
குரு: அஸி	ஆசாரியனும் நீயே;		
		ப்ரபந்நசச	ப்ரபந்நனுமாயிருக்கிறேன்;
கதிசச அஸி	உபாயோபேயமும நீயே:		
		ஏவம ஸதி	ஆன பின்பு
அஹம்	அடியேனென்றால்,	அஹம் அபி	அடியேனும்
த்வதீய:	உன்னுடையவன்;	தவ ஏவ	உனக்கே
த்வத் ப்ருத்ய:	உன்னாலே பரிக்கத்தகுந்தவன	பர: அஸ்மி ஹி	ரக்ஷ்யனாக இரா நின்றேன்காண

* * *—[விதாநம்] நீர் அஹ்ருதயமாகச சொன்ன சொல்லையும் ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு காரியம் செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் நமக்கு என்ன? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஒழிக்க வொழியாத உறவுமுறை யுள்ளதுகாண் என்கிறார். 1. "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையுமவரேயினி யாவாரே" 2 "தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய், நீயாய் நீ நின்றவாறு" இத்யாதி அருளிச் செயல்களை இங்கே நினைப்பது.

ஸுஹ்ருத், மித்ரம் என்கிற பதங்களைப் பர்யாயமாக உலகில் வழங்கக் காண்கிறோமாகிலும் சிறிது அர்த்தபேதமுண்டு. எப்போதும் ஹிதத்தை விரும்புமவன் ஸுஹ்ருத்தெனப்படுவான்; ஸகல ரஹஸ்யங்களையும் சொல்லிக் கொள்ளுதற்கு உரியவனும் ஸமாந வயஸ்கனும் மித்ரமெனபபடுவான். ஆக, உலகங்கட்கெல்லாம் நீ ஸகலவித பந்துவுமாக அமைந்திருப்பதனாலும், உனக்கு நான் ஸர்வாத்மநா உரிமைப்பட்டிருப்பதனாலும் என்னை ரக்ஷித்தருளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உனக்கு உண்டுகாண் என்றாராயிற்று. ... (௬௦)

1. திருவாய்மொழி 5—1—8.
2. திருவாய்மொழி 7—8—1.

𑌜𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌵𑌂𑌶𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌜𑌗𑌤𑌿 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌯𑌶𑌸𑌾𑌂
𑌶𑍁𑌚𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂
𑌨𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌚𑍍𑌚𑌰𑌣 𑌕𑌮𑌲𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑌸𑌾𑌂 [𑌅𑌧𑍋
𑌽𑌧𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑌣𑌦 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌮𑌸𑌿 ॥

ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாதயசஸாம்
சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வஸ்திதிவிதாம்
நிஸர்க்காதேவ த்வச்சரணகமலைகாந்தமநஸாம்
அதோதஃ பாபாத்மா சரணத நிமஜ்ஜாமிதமஸி (௬௧)

சரணத !	வழிகாட்டும் பெருமானே !,
அஹம்	அடியேன்
ஜகதி	உலகமெங்கும்
க்யாதயசஸாம்	பரவின புகழையுடையவர்களும்
சுசீநாம்	பரிசுத்தர்களும
யுக்தாநாம்	உன்னைவிட்டுப் பிரியாதவர்களும்
குணபுருஷ தத்வ ஸ்திதி விதாம்	அசேதநதத்வமென்ன சேதநதத்வமென்ன இவற்றின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தவர்களும்
நிஸர்க்காத் ஏவ	இயற்கையாகவே
த்வத் சரண கமல ஏகாந்த மநஸாம்	உனது திருவடித் தாமரைகளிலேயே ஊன்றின மனமுடையவர்களுமான மஹான்களுடைய
மஹதி வம்சே	சிறந்த குலத்திலே
ஜநித்வா	பிறந்துவைத்து
பாபாத்மா	பாபிஷ்டனாய்க் கொண்டு
தமஸி	இருள்மயமான மூதாவியிலே
அதஃ அதஃ	அடிகாணவொண்ணாத கீழெல்லையிலே
நிமஜ்ஜாமி	அழுந்திக் கொண்டே கிடக்கிறேன்.

* * *—[𑌜𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌹𑌂] நீர் சிறந்த குலத்திலே பிறந்தவரன்றோ ; அஃதொன்றே போருமே நீர் கடைத்தேறுவதற்கு; என் கையை எதிர்பார்க்க வேண்டிய நிர்பபந்தம் உமக்கு இல்லையே என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக ; பிரானே ! சிறந்த வம்சத்

தில் பிறந்தேனாகிலும் பாபப்ரசுரனாய ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தா நின்றேன், எடுத்தருளவேணும் என்கிறார் உலகம் நிறைந்த புகழுடையவர்களும் சரீர சுத்தியும் அந்தக்கரண சுத்தியுமுள்ளவர்களும், யோகத்தில தேர்ந்தவர்களும் தத்வஸ்திதியை உணர்ந்தவர்களும், பரிமளத்தோடே அங்குரிக்கும் திருத்துழாய்போலே உன்னுடைய திருவடித்தாமரைகளில் இயற்கையான அன்பை நிரூபகமாகவுடையவர்களுமான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய திருவம்சத்தில் பிறந்துவைத்து, பாபங்களிலேயே புத்தியைச செலுத்திக்கொண்டு ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்திலே இன்னமும் தரைகாணுமல் மூழ்கிக் கிடக்கின்றேன் என்றாராயிற்று. இபபடிப்பட்ட என்னை நீதானே நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கரைமரஞ் சேர்க்கவேணுமென்பது உள்ளுறை.

யுக்தாநாம் என்பதற்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்திலே ஊன்றினவர்கள் என்றும், உன்னோடு நித்யஸம்பந்தத்தை விரும்பியிருபபவர்கள் என்றும், ஒருகாலும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதவர்கள் என்றும்.

குணபுருஷதத்வஸ்திதி விதாம்=குணத்ரயாத்மகமான பிரகிருதியைக குணமென்பர்; புருஷன்—ஆத்மா; சேதநாசேதனங்களுடைய தத்வஸ்திதியை [உண்மை நிலைமையை] உணர்ந்தவர்கள் என்றும், சேதநாசேதனங்களாகிற தத்துவங்களின் ஸ்திதியை உணர்ந்தவர்கள் என்றும் உரைக்கலாம்.

சரணத!=அவரவர்களுக்குத் தகுந்த உபாயத்தைக் கொடுத்தருள்பவனே! என்கை. ... ... (௬௧)

𑌅𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌲𑌮𑌤𑌿𑌰𑌸𑍂𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌭𑍂𑌃
𑌕𑍃𑌤𑌘𑍍𑌨𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌪𑌰𑌵𑌶𑍋 𑌵𑌞𑍍𑌚𑌨𑌪𑌰𑌃 ।
𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌹𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌜𑌲𑌧𑍇𑌃
𑌅𑌪𑌾𑌰𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑍇𑌯𑌂 𑌚𑌰𑌣𑌯𑍋𑌃 ॥

அமர்யாதঃ க்ஷுத்ரச் சலமதி ரஸூயாப்ரஸவபூঃ
க்ருதக்நோ துர்மாநீ ஸ்மரபரவசோ வஞ்சநபரঃ
ந்ருசம்ஸঃ பாபிஷ்டঃ கதமஹமிதோ துঃகஜலதேঃ
அபாராதுத்தீர்ணஸ் தவ பரிசரேயம் சரணயோঃ. (௬௨)

அமர்யாத:	வரம்புமீறினவனும்	வஞ்சநபர:	பிறரை வஞ்சிப்பவனும்
க்ஷுத்ர:	அற்ப விஷயங்களில் சாபல்யமுள்ளவனும்	ந்ருசம்ஸ:	கொடுந்தொழில் புரியுமவனும்
சலமதி:	நின்றவா நில்லா நெஞ்சினையுடையவனும்	பாபிஷ்ட:	மஹாபாபியுமான
		அஹம்	அடியேன்
		இத:	இந்த
		அபாராத	கரைகாணமுடியாத
அஸூயாப்ரஸவபூ:	பொறாமைக்கு பிறப்பிடமானவனும்	து:க்கஜலதே:	துன்பக்கடலில் நின்றும்
க்ருதக்ந:	நன்றி கெட்டவனும்	உத்தீர்ண:	கரை சேர்ந்தவனாய்
துர்மாநீ	துரஹங்காரமுள்ளவனும்	தவ சரணயோ:	உனது திருவடிகளில்
ஸ்மரபரவச:	காமத்துக்கு வசப்பட்டவனும்	கதம் பரிசரேயம்	எங்ஙனே கைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவேன்?

* * *—[𑌅𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌃.] கீழ்ச்லோகத்தில் பாபாத்மா என்று சுருக்கமாகச் சொன்னதை விவரித்துக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட மஹாபாபியான நான் உனது நிர்ஹேதுக கிருபையினாலே கரையேறாவிடில் வேறு வழி ஏது? கைங்கர்யத்தை இழந்தே போகவேண்டுமத்தனை என்கிறார். பத்து விசேஷணங்களால் தமது தாழ்வுகளை விஸ்தாரமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார் இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களை மஹாபாபிகளான நாமெல்லோரும் அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிப்போமாக ... ... (௬௨)

𑌰𑌘𑍁𑌵𑌰 𑌯𑌦𑌭𑍂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍋 𑌵𑌾𑌯𑌸𑌸𑍍𑌯
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌯𑌾𑌲𑍁𑌰𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌚𑍈𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌵𑌮𑌪𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌗𑍍𑌧 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌦𑍋𑌽𑌭𑍂𑌃
𑌵𑌦 𑌕𑌿𑌮𑌪𑌦𑌮𑌾𑌗𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌯𑌾𑌃 ॥

ரகுவர யதபூஸ்த்வம் தாத்ருசோ வாயஸஸ்ய
ப்ரணத இதி தயாளுர் யச்ச சைத்யஸ்ய க்ருஷ்ண
ப்ரதிபவ மபராத்துர் முக்த ஸாயுஜ்யதோபூ:
வத கிமபதமாகஸ் தஸ்ய தேஸ்தி க்ஷமாயா:. (௬௩)

ஹே ரகுவர!	ரகுவம்சத்தில் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்தவனே!	ப்ரதிபவம்	பிறவிதோறும்
த்வம்	நீ	அபராத்து:	அபராதம் பண்ணின
தாத்ருச: வாயஸஸ்ய	அப்படிப்பட்ட [மஹாபராதியான] காகாஸுரன் விஷயத்திலே	சைத்யஸ்ய	சிசுபாலனுக்கு
ப்ரணத: இதி	'இக்காகம் நம்மை வணங்குகிறது' என்பதே கொண்டு	ஸாயுஜ்யத: அபூச்சயத	ஸாயுஜ்யமளித்தவனாகவும் ஆனாயிறே;
தயாளு: யத் அபூ:	தயைபண்ணினாயிறே;	தஸ்ய தே	அப்படியெல்லாம் செய்தவனான உன்னுடைய
முக்த! க்ருஷ்ண!	குற்றமறியாத கண்ணபிரானே!	க்ஷமாயா:	பொறுமைக்கு
		அபதம்	இலக்காகாத
		ஆக:	குற்றம்
		கிம் அஸ்தி	என்ன இருக்கிறது?
		வத	அருளிச்செய்யவேணும்.

அ. வ.—[ரகுவர.] கீழே உம்முடைய பாபங்களை நீர் தாமே சொல்லிக்கொண்டீர்; இவ்வளவு பாவங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற வும்மை எங்ஙனே அநுக்ரஹிக்க முடியும்? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, காகாஸுரனுடைய அபராதத்தினும் சிசுபாலனுடைய அபராதத்தினும் மிக்க அபராதம் உலகிலுண்டோ? அவற்றைப் பொறுத்தருளின வுனக்குப் பொறுக்க முடியாததுண்டோ வென்கிறார்.

வனவாஸ காலத்தில் சித்ரகூட மலைச்சாரலிலே இராமபிரானும் பிராட்டியும் ஏகாந்தமாக இருக்கிற ஸமயத்தில் இந்திரன் மகனான ஜயந்தன் பிராட்டியின் முலைகைக்கண்டு மோஹித்து அவளைத் தான் ஸ்பர்சிக்க வேண்டுமென்னும் தீயகருத்தினனாய்த் தேவவேஷத்தை மறைத்துக் காகவேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு வந்து, பிராட்டியின் மடியிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளுகையில் தாயென்றறியாதே பிராட்டியின் திருமார்பினில் குத்த, அவ்வளவிலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி அதிக கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பத்தை யெடுத்து அதில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்து அதனை அந்தக் காகத்தின்மேல் மந்தகதியாகச் செலுத்த, அக்காகம் அந்த அஸ்த்ரத்துக்குத் தப்பி வழிதேடிப் பலவிடங்களிலும்

ஓடிச்சென்று சேர்ந்தவிடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாமை யாலே மீண்டும் பெருமானையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கொண்டு அக்காகத்துக்கு உயிரைக்கொடுத்து அந்த அஸ்த்ரம் வீண்படாமல் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அறுத்தவளவோடு விடும்படி செய்தருளினனென்ற வரலாற்றில் காகாபராதத்தை க்ஷமித்தருளினமை விளங்கும் தலையறுக்காமல் உயிரோடுவிட்டது க்ஷமாகார்யமிறே

சிசுபாலன் பிறந்தபொழுது நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்களையுமுடையனாயிருந்தான்; அப்பொழுது அனைவரும் இது என்னவென்று வியக்கும்போது, ஆகாயவாணி "யார் இவனைத் தொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றும் விழியும் மறையுமோ, அவனால் இவனுக்கு மரணம்" என்று கூறிற்று அவ்வாறே பலரும் தொடுகையில் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ணபிரான் தொட்டவளவிலே மறைபட்டன; அதனால் 'இவனைக் கொல்பவன் கண்ணனே' என்றறிந்த இவன் தாய் 'யாது செய்யினும் என் மகனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனை வேண்ட, அந்த அத்தையின் நன்மொழிக்கு ஒருசார் இணங்கிய கண்ணபிரான் 'இவன் எனக்கு நூறு பிழை செய்யுமளவும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன்' என்று கூறியருளினன். பின்பு சிசுபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்துரு வென்பதை இளமையிலேயே அறிந்து அதனாலும் பூர்வஜந்மவாஸநையாலும் வளர்ந்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி, எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய திவ்யகுணங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நிந்திப்பதே தொழிலாக இருந்தான் இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்திருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்துகொண்டது முதல் இவன் கண்ணனிடத்து அளவு கடந்த வைரங்கொண்டனன். பின்பு இந்த்ரப்ரஸ்த நகரத்தில் நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில் தர்மபுத்திரனால் கண்ணபிரானுக்கு அக்ரபூஜை செய்யப்பட்டதைக் கண்டு அளவிறந்த வசைச்சொற்களைப்பிதற்றி அதுபற்றிக் கண்ணனது சக்ராயுதத்தால் தலை துணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோமயமான திவ்ய சரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடியை அடைந்தனன் என்பது சிசுபால

வ்ருத்தாந்தம் இவ்வளவு மஹாபராதியான இவனுக்குப் பரம ஸாம்யரூபமான ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுத்தது க்ஷமாகார்யமிறே.

முதலடியில் 'ரகுவர' என்று ஸம்போதநமாயிருப்பது போலவே இரண்டாமடியின் முடிவிலும் 'க்ருஷ்ண' என்று ஸம்போதநமாகவே யிருக்கலாமென்பது பலருடைய கொள்கை. க்ருஷ்ண: என்று ப்ரதமாந்தமாக உரைப்பாருமுளர் க்ருஷ்ணனுகி என்றபடி.

தாத்ருச என்பது 'தாத்ருக்' சப்தத்தின்மேல் ஷஷ்டீவிபக்தி. "யஸ்ய சைத்யஸ்ய" என்ற பாடம் அசுத்தம் ப்ரதிபவம்=இவ்வண்டத்திற்கு உட்படட வைகுண்டலோகமென்று பெயருள்ள பகவல் லோக விசேஷத்தில் திருவாசல்காக்கும் கைங்கரியத்திலே யிருந்த இருவர் ஒரு மஹர்ஷியின் சாபத்திற்குப் பாத்திரமாகி இந்தப்பூமியில் பகவத்விரோதிகளாக மூன்று பிறவி பிறந்தார்களென்றும் மூன்ருவது பிறவியின் இறுதியில் அவர்களுக்கு எம்பெருமான் மோக்ஷமளித்தனனென்றும் புராணங்கூறும். சிசுபாலன் அவ்விருவர்களுள் ஒருவன். இநத ஜந்மம் அவனுக்கு மூன்ருவது காகாஸுரன் ஒரு பிறவியில் ஒரு தடவை அபசாரப்பட்டான்; இவனே மூன்று பிறவிகளிலும் இடைவிடாது அபராதம் செய்தவன்; இப்படிபபட்டவனுக்கும முக்தியளித்தது உனது அளவற்ற க்ஷமாகுணததை ஆவிஷ்கரிக்கின்றதென்றபடி. ஸாயுஜ்யமாவது பரமஸாம்யரூபமான மோக்ஷம். "கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளேவையும், சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன், திருவடி தாட்பாலடைந்த தன்மை" என்ற திருவாய்மொழி [7–5–3] காண்க. ... ... (௬௩)

𑌨𑌨𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌥
𑌤𑌵𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌚 𑌯𑌾𑌚𑌮𑌾𑌨𑌃 ।
𑌤𑌵𑌾𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂
𑌮𑌦𑍇𑌕𑌵𑌰𑍍𑌜𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌤𑍇 ॥

நநு ப்ரபந்நஸ் ஸக்ருதேவ நாத
தவாஹமஸ்மீதிச யாசமாநঃ
தவாநுகம்ப்யঃ ஸ்மரதঃ ப்ரதிஜ்ஞாம்
மதேக வர்ஜம் கிமிதம் வ்ரதந்தே (௬௪)

நாத ! ஸ்வாமிந் !,		ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸ்மரதஃ தவ	(அன்று நீ கடற்கரையில் விபீஷணாழ்வானுக்குப் பண்ணின) பிரதிஜ்ஞையைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டிருக்கிற உனக்கு
அஹம் ஸக்ருதேவ ப்ரபந்ந: இதி	'நான் ஒருகால் பரபத்தி பண்ணினவன்' என்றும		
அஹம் தவ அஸ்மி இதி ச	'நான் உனக்கே உரிமைப்பட்டிருக்கிறேன்' என்றும (சொல்லிக்கொண்டு)	அநுகம்ப்ய:	அருள் புரிய உரியேன ;
யாசமாந: அஹம	(கைங்கர்ய புருஷார்த்தத்தைப்) பிரார்த்திக்கின்ற அடியேன்	தே இதம வ்ரதம்	உனது இந்த விரதமானது
		மத்ஏக வர்ஜம் கிம	என்னொருவனைத் தவிர்த்தோ ?

* * *—[...] காகாஸுர சிசுபால பரப்ருதிகள் திறத்திலே பொறுமையைச் செலுத்திக் காரியஞ்செய்தாற்போலே அடியேன் திறத்திலும் செய்தருளவேணுமென்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'நீர் இப்படி சொல்லலாமோ ? ஸ்வதந்த்ரரான நாம் சிலர் திறத்தில் ஒன்றைச் செய்தால் அதுவே அனைவர்க்கும் பொதுவாக ஆய்விடுமோ ? அது என் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததன்றோ' என்றருளிச் செய்ய,—அது கிடக்கட்டும் ; விபீஷணசரணாகதி ப்ரகரணத்திலே கடற்கரையிலே ஸர்வஸாதாரணமாக தேவரீர் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொய்யோ ? அதனை மறந்துவிட்டதோ ? என்னொருவனை மாத்திரம விலக்கியே அந்த "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே—அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்ற பிரதிஜ்ஞை செய்தருளிற்றோ ? என்கிறார்

அன்று தேவரீர் செய்தருளின பிரதிஜ்ஞையை ஸ்மரிக்கப்பெறுமல அடியேனை அநுக்ரஹித்தே தீரவேண்டியதாகும் ; ஏனென்றால், தேவரீர் சொல்லியிருப்பதாவது—'ஒருகாலேசரணாகதி அடைபவனுக்கும் உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்று பிரார்த்திப்பவனுக்கும் அபயமளிக்கிறேன் ; இது எனது கடமை' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறது அப்படியே நான் செய்து தலைக்கட்டியாயிற்று ; "த்வத்பாதமூலம் சரணம ப்ரபத்யே" என்று ஸக்ருத்ப்ரபதநம் பண்ணினேன் ; "கதாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கரஃ ப்ரஹர்ஷயிஷ்

யாமி" என்று * தவாஸ்மீதியாசநமும்பண்ணினேன்; இரண்டுமான பின்பு இனி தேவரீருடைய "அபயம் ததாமி" என்ற ப்ரதிஜ்ஞை பலிக்கவேண்டியதேயன்றோ. "கோப்ராஹ்மணேப்யச் சுபமஸ்து நித்யம் கோபாலராமன் பசு நீங்கலாக" என்றாற் போலே, ஆளவந்தார் தவிர மற்ற பேர்கட்குத்தான் அபயப்ரதாநஸங்கல்பம் பலிக்க வேண்டியதென்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறதோ? என்று சமத்காரமாகக் கேட்கிறார்.

[illegible] ... (௬௪)

𑌅𑌕𑍃𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑌤𑍍𑌵𑌚𑍍𑌚𑌰𑌣𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦
𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌷𑌾𑌵𑌧𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 ।
𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌨𑌾𑌥𑌮𑍁𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯
𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦 𑌮𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 ॥

அக்ருத்ரிமத்வ ச்சரணாரவிந்த
ப்ரேம ப்ரகர்ஷாவதிமாத்ம வந்தம்.
பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய
ப்ரஸீத மத்வ்ருத்த மசிந்தயித்வா (௬௫)

மத் வ்ருத்தம்	எனது நடவடிக்கையை
அசிந்தயித்வா	கணிசியாமல்,
அக்ருத்ரிம தவத் சரணாரவிந்த ப்ரேம ப்ரகர்ஷ அவதிம்	உனது திருவடித் தாமரையில் உண்மையாக வுண்டான பரமபக்திக்கு எல்லை நிலமாயிருப்பவரும்
ஆத்ம வந்தம்	ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவரும்
பிதாமஹம்	எனக்குப் பாட்டனருமாகிய
நாதமுநிம்	ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை
விலோக்ய	கடாக்ஷித்து
ப்ரஸீத	(அடியேனை) அநுக்ரஹித்தருளாய்.

* * *—[அக்ருத்ரி த.] எம்பெருமான் தம்மை அநுக்ரஹித்தருளவேணுமென்பதற்கு ஒவ்வொரு ச்லோகத்தில் ஒவ்வொரு ஹேதுவையருளிச் செய்தார் கீழ்; அந்த ஹேதுக்களெல்லாம் உபயோகமற்றவை என்னும்படியாக உத்தமோத்தமமான ஒரு ஹேது

நினைவுக்கு வந்தது ; ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கும் தமக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற தேஹஸம்பந்தமும் ஆத்மஸம்பந்தமும் எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரிப்பதற்கு முக்கியமான ஹேதுவாதலால் அதனை இந்த ச்லோகத்தால் விண்ணபபம் செய்கிறார்!

இந்த ஸ்தோதராரம்பத்தில் "தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்க்ரி ஸரோஜதத்தவஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதி சயாந்தஸீம்நே—நாதாய நாதமுநயே" என்று அருளிச செய்ததை இதில முன்னடிகளால் அநுவதிக்கிறா கபடமற்றதும் அளவறறதுமான பகவத்பக்தி நிறைந்தவா ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள என்றபடி ஆத்மவந்தம்என்பதற்கு ஜிதேந்த்ரியர் என்றும், ஸத்தை பெறறவா என்றும் பொருள் கொள்வர் அப்படிபபட்ட மஹான் அடியேனுக்குப் பாட்டனாராக வும் வாய்த்தார் என்கிறார் பிதாமஹம் என்று. நாதமுநிகளின் திருக்குமாரர் ஈசவரபட்டாழ்வாா ; அவருடைய திருக்குமாரர் ஆள வந்தார் என்றிறே பரம்பரை. இநத பிதாமஹத்வம் வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் என்றணர்க ; இரண்டுவகையான ஸம்பந்தமும் அமைந்திருக்கையாலே.

அப்படிப்பட்ட நாதமுநிகளைக் கடாக்ஷித்து என் மீது இரங்கி அருளவேணும் என்றது—அவருடைய ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிற இவன் அந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மால் அநுக்ரஹிக்கத்தக்க வன் என்று திருவுள்ளம்பற்றவேணும் என்றபடி. அநுக்ரஹிப்ப தற்கு அந்த ஸம்பந்தம் பற்றாசு ஆகிறப்போலே நிக்ரஹிப்பதற்கு என்னுடைய பாவங்கள் காரணமாகக் கூடியவையாயினும் இவற் றைக் கணிசியாமல அந்த மஹத்ஸம்பந்த மொன்றையே நோக்கி யருள வேணுமென்கிறார் மத்வ்ருத்த மசிந்தயித்வா என்று.

இவர்தாம் தம்மை அநுக்ரஹித்தருள வேணுமென்பதற்கு ஹேதுவாகக் கீழ் ச்லோகங்களிற் சொன்னவற்றுக் கெல்லாம் எம் பெருமான் ஒவ்வொரு கண்ணழிவு சொல்லிவிடக்கூடுமாயினும் இப்பெரிய விஷயத்திற்குச் சொல்லலாவதொரு மறுமாற்றம் ஈச் வரன்றனக்குமில்லாமையாலே ' அப்படியே அநுக்ரஹித்தோம் '

என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்யவே, இவரும் மநோரதம் தலைக்கட்டப்பெற்று ஸ்தோத்ரத்தையும் தலைக்கட்டியருளினாராயிற்று. ... ... (௬௫)

[illegible]

"𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌭𑍋𑌰𑍁𑌹𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌶𑍇𑌷𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌃 ।
𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌮𑍍 ॥"

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
'ரத்நப்ரபா' என்னும்
ஸ்தோத்ரரத்ந வியாக்கியானம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

முடிவுரை.

ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாந சோதநம்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்னும் இந்த ஸ்தோத்ர ரத்நத்திற்குப் பூருவர்களில பலர் வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்தார்களெனினும பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த மணிப்ரவாள வியாக்கினமொன்றும, அதனைத் தழுவி ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிசசெய்த ஸ்தோத்ர பாஷ்யமென்கிற ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானமொன்றும் ஆக இவையிரண்டுமே ப்ரசாரத்திலுள்ளவை

இவற்றுள், பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிய வியாக்கியானம் விசேஷ விஸ்தரமுடையதன்றியே யிருந்தாலும, ஸாரார்த்தங்கள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கி அதிகம்பீரஸரணியிலே வித்வத்ரஸிக ஹ்ருதயங்கமமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதாம். இந்த வியாக்கியானத்திலே தேசிகன் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பரென்னுமிடம் அவருடைய ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் ப்ரத்யக்ஷமும் புலப்படும். பெரியவாச்சான்பிள்ளை எவ்வெவ்விடங்களில் எந்தெந்த ப்ரமாணங்களை உதாஹரித்து எவ்வெவ்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை அருளிச் செய்தாரோ, அவ்வவ்விடங்களில் அந்த ப்ரமாணங்களையே உதாஹரித்து அந்த அர்த்தங்களையே தேசிகன் வடமொழியாலே அருளிச் செய்துளர் என்பது ஆயாஸமின்றி அறியத்தக்கதே சிற்சில விடங்களில அதிகப்படியாக ப்ரமாணங்களை விஸ்தரித்தும் யோஜநாபேதங்களைக் கூட்டியுரைத்தும் வைசத்யங்கள் பண்ணிவைத்திருக்கிறரென்பதும் உள்ளதே பெரும்பாலும பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவியே பாஷ்யமிட்டருளினர் என்பது நிர்விவாதம். ஸ்ரீபிள்ளை பக்களிலே தேசிகன் வஹித்திருக்கும் கௌரவபுத்தி பாஷ்யபாக்ரியையிலே விளங்குவது மன்றியில்,

யதிராஜ ஸப்ததியில் ஆளவந்தார் விஷயமாகத் தாம அருளிசசெய்த "விநாஹெ யாமுநமுநிம் ஸாயுஜ்யாவநெ ஸூதம்। நிரஸ்த ஜிஹ்மஸம்ஜ்ஞயத்ர க்ருஷ்ண க்ருதாஜாஸ॥" என்ற சலோகத்திலும் நன்கு விளங்கும பெரியவாசசான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பாதர் என்றிறே திருநாமம; உதாஹ்ருத சலோகத்தில் 'க்ருஷ்ண:' என்றது இவா தமமைக் கருதியே யென்று ஸ்ரீவரதகுரு வியாக்கியானித்தருளினர் "ஸோத்ர ஸ்தவ்யவ்யாநநெ யாமுநநள ஸ்வகாஸிதாஜா ஹி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸூரி:" என்பது அவ்விடத்து வாக்கியம் சிலர் கண்ணபிரானென்றே பொருள் கொண்டு ஐதிஹ்யபுரஸ்ஸரமாக வியாககியானிப்பர்களாயினும், ச்லிஷ்டமான இவ்விடத்திற்கு ஸமாநார்த்தம் கொள்வதிற்காட்டிலும் வ்யக்திபேதப் பொருள் கொள்வதே ஏற்குமென்று வரதகுரு விவக்ஷிதம்

பிள்ளை பக்கலிலே தேசிகனுக்கு கௌரவப்ரதிபத்தி கனத்திருக்கச செய்தேயும ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரவிருது வஹிப்பதற்குச் சேர எமபெருமானார் முதலானோருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும ஆக்ஷேபித்து குறையப பேசுங்கணக்கிலே இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் ஒன்றிரண்டிடங்களிலே குறையபபேசுமிடமும ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திலே காண்பதுண்டு அவவிடங்களில் பராமாணிகர் செய்யவடுப்பதென்னெனனில்; ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் தத்வத்ரயசிந்தநாதிகாரத்திலே—"தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே நாம் நினைத்த தெல்லாம் ஸாதிக்கவல்லோம்" என்றருளிச்செய்த ஸூக்தியை யநுஸந்தித்து ஆறியிருக்க ப்ராப்தம். ப்ராமாணிகர் நிரூபிக்கப்புகுந்தால் பெரியவாச்சான் பிள்ளை திவ்ய ஸூக்திகளில் அநுபபத்தி அணுமாத்ரமும் நிற்மாட்டாதென்னுமிடம ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தெழுதிய ஸ்ரீ. உ. வே திருவஹீந்திரபுரம். பண்டிதபூஷணம சேட்லூர் நரஸிமஹாசார்ய ஸ்வாமி, அதன்முடிவில் "ஸ்ரீஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் சில ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள்" என்ற மகுடமிட்டு, "இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை மணிப்ரவாள ரூபமாக ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளி இருக்கிறார். அந்த வ்யாக்யானத்திற்கும் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திறகும சிற்சில இடங்களில் அபிப்ராய

பேதங்கள் ஏற்படுகின்றன" என்ற பீடிகையுடன் ஐந்தாறு விஷயங்கள் வரைந்துள்ளார். "ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் சில ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள" என்று மேலே கொடுத்த மகுடத்திற்கும அதன் கீழே வரைந்த விஷயங்கட்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் காணோம். ஆக்ஷேபகர்த்தா யார? ஆக்ஷேபம எவ்விடத்திலுள்ளது? ஆக்ஷேப ப்ரகாரம்யாது? இத்யாதி ப்ரச்நங்கட்கு மறுமாற்றம கிடைப்பரிதே. ஆகையால அஸம்பத்த வாகயார்த்த மென்பது தலையெழுத்து கொண்டே அறுதியிடக்கூடியதாம இனி உள விஷயங்களிலும இறங்கி ஆராய்வோமாயின், எலலாம இத்தகைத்தேயென்பதை எளிதிலுணர்த்தினோமாவோம ஆகவே இந்த நிரூபணம் உபக்ரமிக்க நேர்ந்த தெமக்கு. மத்யஸ்தத்ருஷ்டிகள் இதனைப் பரிசீலித்துத் தெளியவடுக்கும

முதல் விஷயம்.

ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் நான்காம ச்லோகத்தில் "போகாபவர்க்க தததுபாயகதீ:" என்றவிடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்யுமிடத்து, பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும தேசிகனுக்கும அபிபிராயபேதம விளைந்திருப்பதுண்டு. கைவல்யாநுபவமென்னும ஆத்மாநுபவத்தை அபவர்க்க பதத்திற்கு அர்த்தமாக உரைததருளினர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அதறகு முந்தின போக பதத்திற்கே அது அர்த்த மென்றார் தேசிகன் இஃது உண்மையே ஆத்மாநுபவம மோக்ஷமன்றெனறும, மீட்சியுண்டென்றும, ஆகவே இது அநித்ய புருஷார்த்தமென்றும ஸ்ரீமந்நிகமாநதமஹா தேசிகனுடைய திருவுளளம் நாதயாமுநயதிவராதிகளின் திருவுளளம் இதில வேறுபட்டதே. ஆத்மாநுபவமென்பது மீட்சியற்ற மோக்ஷமேயென்று அவர்கள் கொண்ட கொள்கையையே பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் கொண்டு உரைத்தருளினர் நெடுநாளைய இவ்விவாத விஷயம கார்யாதிகரணவாதம் முதலிய திவயக்ரந்தங்களில் மிகத் தெளிவாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே நாம இங்கு அதிக பரிசரமம் கொள்ள வேண்டாவாயிருந்தது

ஸ்ரீ தேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலே இவவிஷயமாகச் சில சொல்லிக்கொண்டு போம்போது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திகள் ஸ்வமதாநு

கூலங்களென்றும கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகள் மாத்திரம் தம் கருத்துக்கு இணங்கவில்லையென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி இறுதியாகச் சென்று

" ஸாக்ஷாத்ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரஸ்ய
ஸஹஸ்ரப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரஸ்ய ப்ராப்த்ய॥ "

என்ற வொருவாக்கியத்தினால் கீதாபாஷ்யஸூக்திகளுக்கு அஸ்வாரஸ்யம கல்பித்தருளினார். ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்திகளையும கீதா பாஷ்ய ஸூக்திகளையும ஒன்றோடொன்று வாசியற ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்கப்போகாமையாலே அந்யதரக்ரந்ததத்திறகு அஸ்வாரஸ்யம அவசய கல்பநீயமாயிற்றென்று அர்வாசீநர் அபிமானிப்பார்கள்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ பாஷ்ய கீதாபாஷ்யங்களில் அருளிச்செய்த திருப்பவை அஸ்வாரஸ்யலவலேசமின்றிக்கே நனகு பொருந்தும் படியை நிரூபிப்போம காணமின் ;—

கீதாபாஷ்யத்தில — பஞ்சாகநிஷ்த்யாநிஷ்டனை கேவலனுக்கு ஸஹஸ்ராத்மப்ராப்திவிஷயகாத்மாநுபவானுபவத்தைதையும், ப்ராப்திவிஷயகத் ஸ்வாநுபவானுபவமத்தையும அர்சிராதிமார்க்க ப்ராப்தியையும் அவாந்தரப்ராப்தியையும் அருளிசசெய்துளளார். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில்—" அப்ரதீகாலம்பநாந் நயதீதி பாதராயண:" என்ற ஸூத்ரவிவரணத்தில " ஸ்வாத்ம விஷயாவி அர்சிராதிமார்க்கஸ்ய ஸஹஸ்ராத்மப்ராப்த்யநந்தரப்ராப்தி ரூபமாம்। அதஸ்ஸ தத்க்ரதுந்யாயாத் ப்ராப்தி நிர்விசேஷ ஸஹஸ்ராத்மாநுபவ ஸாக்ஷாத்காரம் விஷமம்." என்றருளிசசெயதிருக்கையாலே கேவலனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராபதியாகிற பலன் ஸ்ரீபாஷ்யோக்தமாகத் தேறுகின்றது. ஆகவே, கீதாபாஷ்யஸூக்தியும் ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்தியும பரஸ்பரவிருத்தம்போல்தோறறும. இந்த விரோதத்தை விலக்கமுயன்ற வேதாந்த தேசிகன் மதுவித்யாந்யாயத்தை மநஸ்ஸிலே கொண்டு ப்ராப்திவிஷயகாத்மாநுபவத்தை அவாந்தரபலமாகவும ப்ரஹ்மாநுபவத்தை பரதாந பலமாகவும கல்பித்து நிர்வஹித்தார் இப்படி நிர்வஹிக்குமளவில் கீதாபாஷ்யஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்யம ஏறுகின்றது. அவவளவேயல்ல ; அவாந்தரபலனைக் கல்பிக்கவல்ல ப்ரமாணமும் துர்லபம. மதுவித்யாந்யாயம் இங்கே

ஸாதராம் அப்ரஸக்தம். ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில " உக்தா நாம பரமாகதி: " என்ற விடத்தில், " பரமேதிவிஶேஷணேந உக்தா நாமேவ கேஷாஞ்சித் வ்ருத்தா கதிமாஹ " என்று பட்டரருளிச்செய்ததும், ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ தாத்பர்யதீபிகையில்—"பரம: ஶப்தாபி ப்ரகாராந்தரமாஹ ; அத்ர பரமஸ்ய ஶேஷ கைவல்யமோக்ஷவ்யாவ்ருத்தி:" [பக்கம் 256] என்று ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டர் அருளிச்செய்ததும் பழுதாம். ஒரு விரோதமும் வாராதபடி நிர்வஹிக்கும் வழி ஏதென்னில்; கேண்மின்:—

வ்யக்தி விபாகாத் ப்ராதாந்யமே கேவலனுக்கு ப்ரதாநபலன். இங்ஙனாகில், ப்ரஹ்மப்ராப்தியை ப்ரதிபாதியாநின்ற ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூக்தி எங்ஙனே சேரும்? " ப்ரஹ்மப்ராப்த்யபாநாவ்ருத்திரூபவணாத்" என்ற ஸ்ரீபாஷ்யபங்க்தியன்றோவென்னில் ; ஆம் ; அங்கு அடுத்தபடியாகவே " அதஏவ தத்க்ரதுந்யாய: வ்யக்தி விநிமுக்தஸ்வரூபாத்மஸ்வரூபாநுஸந்தானம் விதம் " என்கையாலே, தத்க்ரதுந்யாயப்படியே ப்ரஹ்மாத்மஸ்வரூபவ்யாப்தி தான் ப்ரஹ்மாத்மஸ்வரூபாவாஸநாநுஸந்தேயமாகத்தகும். ஆகவே, விஶேஷணதயா ப்ரஹ்மண: ப்ராப்தம் தேறுகையாலே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி சொன்னது பொருந்தும்.

இப்படி ப்ரஹ்மப்ராப்தியுமுண்டாகில 1 " இறுகலிறப்பென னும் ஞானிக்குமப்பயனில்லையேல்" என்றும், 2 " ஆத்மாநுபூதிரிதி யாகில முக்திருக்தா ஸாபி த்வதீயமஹிமோர்ஜ மஹோ ஜாஷ்ய " என்று மித்யாதிப்ரமாணங்களாலே கைவல்யமோக்ஷத்துக்கு அபகர்ஷம் விளங்குவது எங்ஙனே சேருமென்னில ; ப்ரஹ்மாநுபவம் அப்ரதாநமாகவும் ஆத்மாநுபவம் ப்ரதாநமாகவுமுள்ளமையாலே அபக்ருஷ்டமென்கிறதத்தனை

இனித்தான், ஸர்வகர்மவிநிர்முக்த முண்டான பின்பு பரமாத்மாநுபவம் ப்ரதாநமாக ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்படி சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதென்னில் ; தத்க்ரதுந்யாயமேயாய்த்து இதற்கு

1. திருவாய்மொழி 4—1. 10.
2. வரதராஜஸ்தவம்—81.

நியாமகம். ஸர்வகர்மவிநிர்மோகமுண்டானாலும் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே ப்ரஹ்மாநுபவத்தைப் பலமாக ப்ரஹ்மாநுபவத்தைத் தந்தருள்வதாக பகவத் ஸங்கல்பமாகையாலே, அந்த ஸங்கல்பமானது ந்யாயாநுஸாரேண ப்ரஹ்மாநுபவத்தைக் குலைக்கும். ஸர்வாநுபவ ந்யாயத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான அந்த பகவத் ஸங்கல்பத்துக்கும் ஸர்வகர்மவிநிர்மோகத்தோடு கூடவே விநிர்மோகம் உண்டாகாதோவென்னில்; பர்யங்காரோஹண ஸமயத்தில தான் தாஸ்யஸங்கல்பம் நசிக்கிறதென்று அபியுக்தர் சொல்லிவைத்திருக்கையாலும், விரஜாநதியைக் கடந்தவுடனே கைவல்யமோக்ஷம் லபிக்கையாலும், அப்போது தாஸ்ய ஸங்கல்பம் உள்ளபடியாலும் அப்ரதாந ப்ரஹ்மாநுபவமும் ப்ரதாந ஆத்மாநுபவமும் கூடாநின்றது

இப்படி நிர்வஹிக்கில ஸர்வம்ஸமஞ்ஜஸமாகிறது இங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மாநுபவத்தை அவாந்தர பலமாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை முக்கிய பலமாகவும் கலபிப்பது நிர்மூலமென்னுமளவேயல்ல, கீதாபாஷ்ய ஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்யகல்பகமாகவும் முடிகின்றது பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டனுக்கு ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மாநிஷ்டனாக வ்யாக்யாநம் ச்ருதப்ரகாசிகோக்தம்

ஜாபகோபாக்யானத்தில் வ்யாக்யாநரூபமாந்யமானதை இங்கு நிதர்சிக்கவொண்ணாது. ஜாபகனுக்கு நேர்ந்த ப்ரஹ்மகாய நிவேசனரூபமான வ்யாக்யாநம் ஜீவாத்மநிஷ்டனுக்கு ப்ரயுக்தமென்று உணரக்கடவது

இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவு எழுதுவதே ஸாரம். ஸாரக்ராஹிகளாயிருப்பார் இவ்வளவில்தானே தெளியக்கடவர்கள். ஆகவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆத்மாநுபவத்தை அபவர்க்க பதார்த்தமாக உரைத்தருளினது பொருத்தமுடைத்தே.

ஆத்மப்ராப்திர்விமுக்தா ஸ்யாந்நவா ஸ்யாத் ஆத்மப்ராப்திஸ்ய ஸ்யாந்நவா ஸ்யாத்। ஸ்யாத்ஸ்யாந்நவா ஸ்யாத் ப்ராப்யஹேதுஸ்வரூபப்ராப்திர்தாஸ்யேந, தந்நஃ க்ருஷ்ணதீவ ॥ என்று ஸம்பரதாய ஸித்தாஞ்ஜநத்திலே சொலலிவைத்தோம்

இந்த கைவல்ய மோக்ஷத்தின் ஸ்தாநவிசேஷ நிர்ணயத்திலும் விப்ரதிபத்தி கொள்ளக் காணாநின்றோம் இது தன்னில் சொல்ல வேண்டிற்றென்னென்னில்; ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் த்வாதசோர்த்வ புண்ட்ரங்களுக்கு ஸ்தாநங்கள் காட்டிவரும் ப்ரகரணத்திலே திரிவிக்ரமத் திருமண்காப்புக்கும் ஹ்ருஷீகேசத் திருமண்காப்புக்கும் "ஸ்கந்தயோஸ்து" என்றும், "ஹ்ருஷீகேசம் ததஃஸ்கந்தே" என்றும், "ஜத்ருணஸ்த்ர்யம்ஶ்ரீதயாஸம்" என்றும் ஸ்கந்த சப்தத்தாலும் ஜத்ரு சப்தத்தாலும் ஸ்தாநநிர்தேசம் பண்ணியிருக்கக்கண்டவிவர்கள் 'வலக்கழுத்திலே, இடக்கழுத்திலே' என்று பொருளுரையாநின்றார்கள் ஸ்கந்தபதமும் ஜத்ருபதமும் எவ்விடத்தைச் சொல்லுமென்பதை அமரகோசங் கொண்டறியலாம் அறிந்து வைத்தும், வஸித்தாந்திகளாதரித்த ஸ்தாநவிசேஷத்திற்கு ப்ரமாணமாய் விடுகிறதேயென்று வருந்திப் பதார்த்தத்தையே மாறுபடுத்தாநின்றார்கள். ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்திலிவ்வளவானால், இனி பரோக்ஷ விஷயத்தில் கைசலியார்களிறே ப்ரத்யக்ஷபுண்ட்ர ஸ்தாநத்தை மாறுமவர்கள் பரோக்ஷமோக்ஷ ஸ்தாநத்தை மாறுதல் வியப்பல்லவென்று விரமாந்தராவோம்............ *

இரண்டாவது விஷயம்.

"த்வதாச்ரிதாநாம்" என்கிற இருபதாம் ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் நித்யமுக்தர்களின் ஜகத்காரணத்வவிஷயமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராயபேதமிருப்பதாகப் பகர்கின்றனர். இதனை ஆராயவோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியாவது—"[த்வதாச்ரிதாநாம்]......தேவரை தூரநின்றாச்ரயிக்கிற ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும உபதேசக்ரமத்தாலே பெற்று ஸம்ஸாரவிமோசநத்தையும்பண்ண சக்தரானபின்பு, அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆச்ரயிக்குமவர்கள் அவற்றைச் செய்யப் பார்த்தால் லீலையாகாநின்றது. முக்தர் தேவரோடே லீலாரஸமநுபவிக்கும்போது ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்திறே அநுபவிப்பது; "ஸங்கல்பாதேவ தச்ச்ருதேஃ." "ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய வித்யாஸம்பத்திஷ்ஷு" ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ப்ராப்தியில்லாமை நோக்கி சக்தி

யில்லாமையாலே தவிருகிறாரல்லர் . ...“ஜகஹ்யாவாரவஜம்” “ஹொமஹாத்ஸாஜ்யிமாது.”—என்பதாம். இதனை தேசிகன் கண்டித்திருக்கிறாராம் இருக்கட்டும்; விஷயத்தை விமர்சிப்போம்.

வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில நித்யமுக்தர்களுக்கு ஒருவகையான ஜகத்ஸ்ருஷ்டி அங்கீகரிக்கப்பட்டும் மற்றொருவகையான ஜகத் ஸ்ருஷ்டி நிராகரிக்கப்பட்டுமிராநின்றது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி யாதெனில்; ஊாஜொமெஹ்யாவநிஷத்தில எட்டாவது ப்ரபாட கத்தில இரண்டாவது கண்டத்தில்—“ஸ யதி விதுலொகாகா ஜொஹவதிஸங்கல்பாஜெவாஸ்ய விதாஸூதிஷ்டந்தி தெநவிதுலொகெந ஸம்பநொ உஹீயதெ” என்று தொடங்கிய பத்து வாக்கியங்களால் ஒரு ஸ்ருஷ்டிசக்தி சொல்லப்பட்டிராநின்றது. ஸத்யஸங்கல்பத்வப்ரயுக்தமான இந்த ஸ்ருஷ்டிசக்தியானது ப்ரஹ்மஸூத்ர—தத்பாஷ்யாதிகளாலும நிலைநாட்டப்பட்டதேயாம். ஸங்கல்பாதிகரணம காணக தேசிகனும் அதிகரணஸாராவளியில “விஶ்வெஷ்வ்யஸ்ய ஜநஸீதியாவநா விஶ்வகதா யா ஸ்யா ஷிஷாஸஷா ந ஹொஷாநிய திரிஹ தயா நிதஂகூகி யாணாஂ” என்ற ச்லோகத்தால இவ்வர்த்தத்தை அருளிசசெய்தார் இதைத் தான் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் த்வதாச்ரிதாநாமிதயாதிக்குப் பொருளாகவருளிச் செய்தார்

இனி, சாஸ்த்ரங்களில் நித்யமுக்தர்களுக்கு நிராகரிக்கப்பட்ட ஜகத்ஸ்ருஷ்டி யாதெனில; “ஜகஹ்யாவாரவஜம் ஷகரணாஷ ஸஙிஹிததாது” இதயாதி ப்ரஹ்மஸூத்ர—தத்பாஷ்யாதிகளில் இதன் விவரணம் காணத்தக்கது.

ஆக இவ்விரண்டு விஷயங்களிலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராய பேதமென்பது ஈஷத்துமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் மறுக்கப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தை நித்யமுக்தர்களுக்கு உண்டென்பார் ஆருமில்லை “வளவேழுலகின்முதலாய” என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தை விபாக்யானித்தருளாநின்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை [இருபத்திறைலாயிரப்படியில்] “முதலாய” என்ற விசேஷணத்தை வானோரிறைக்கு அந்வயித்து ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்தபின், வானோர்க்கே அந்வயித்து மற்

ெறாரு யோஜனை பண்ணிக்குமிடத்து, "நித்யஸூரிகளுக்கும் காரணத்வமுண்டோவென்னில்; அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தின்படியே ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்குமென்றும் ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை தரிக்குமென்றுஞ் சொல்லுகிறது." என்றருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்தையும் நோக்க வேணும்

ஆனால், இவ்விஷயத்தில ஸ்வல்பமான அபிப்ராய பேதமுமுண்டு, எங்ஙனே யென்னில்;—அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள் ஒன்றான அர்த்தபஞ்சக மென்னும் ரஹஸ்யத்தில—"நித்யராவார்" என்று தொடங்கி "ஈச்வரநியோகாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணவும் சக்தராய்" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வர்த்தம் சிலர்க்கு ருசிப்பதில்லை "ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்" என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டான கணக்கிலே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட பின் இங்ஙனே யொரு வாக்யார்த்தமுண்டோவென்று மருள்கொள்வர். "ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில ப்ராப்தியில்லாமை போக்கி சக்தியிலலாமையாலே தவிருகிறாரலலர்" என்ற பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான ஸூக்தியின் மேல் தேசிகன் தாக்கவாதஞ் செய்யக்காணகிறோம் "கேவலதர்க்கங்களையிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாது" என்றும், "தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெலலாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச் செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண சரணராய்ப் போருகிறது" என்றும் பேசுமிவர் இங்கு [illegible] நிவிஷ்டரானதுஎன்னே? முக்தர்களுக்கு '[illegible]' என்கிற ஸங்கல்ப சக்தி உண்டானால்தான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் சக்தியுண்டாமென்றும், ஸர்வ சரீரித்வமுண்டானலதான் "பஹு ஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்ப சக்தியுண்டாகுமென்றும் கூறுமவரின் கருத்து அறியோம். ஏதுக்கு இந்த ஆபத்திகள்? எம்பெருமானுக்குப் போலே இவர்களுக்கும் ஜகதுபாதாந காரணத்வாதிகள் உண்டென்று சொலலவந்தார் ஆரேனுமுண்டோ? ஸம்ப்ரதிபந்நஸ்ரஷ்டாக்களான ப்ரஹ்மாதிகள் ஸர்வ சரீரித்வமும் 'பஹு ஸ்யாம்' என்கிற ஸங்கல்பசக்தியும் வாய்ந்தோ ஸ்ருஷ்டிப்பது? "[illegible]

உத்பவாயெ" என்ற தம்முடைய குல கூடஸ்தரான விசுவாமித்ரபக வாந் ஸ்ருஷ்டித்ததும் இங்ஙனேயோ? இவர்தாமே ப்ராக்ருத ச்லோகபாஷ்யத்தில் "ஊவலவா யொஜநா" என்று தொடங்கிச் செய்தருளின யோஜனையில் "ஶீஶொதொக்ரிஹ தெஷாம (ஶுஹுா஧ஷுாத்நாம) ஊமவஶநாஶ்ஹொண ஸூஷ்ாதெஃ விபுதவஸாகாாதவஸிவநாயகா" என்றதும் விஸ்ம்ருதமாயிற் றபோதும் எம்பெருமானுடைய நியமநமுண்டாகில் செய்யவல லார் என்றிறக, ஆகாசதாணடவஸஹோதரங்களான இந்த ஆபாதநங்கள் எங்கே விலைசெல்லும்?

"ஐஒம் ஶாநவஶாவதகம் நாவதகெஹ" என்றும், "நவவாநாவதகெத" என்றுமொரு புறத்திலும் "ஐஶாநுஜொகாநுகாஶாநீ காஶாவெுநாஸஙுாநு" என்றும் "ஸவெஷொகெஷா காஶவாரொஸவதி" என்றும் மற்றொரு புறத்திலும் ஓதி யிருந்தால், கர்மாதீநமான புநராவ்ருத்தியில்லையென்று முந்தின ச்ருதிகளால் சொல்லப்படுகிறதென்றும், ஸ்வச்சந்தகைங்கர்யரூப மான அநுயாத்ரார்த்தமாக நேரும் ஸர்வலோகஸஞ்சாரம் பிந்தின ச்ருதிகளால் சொல்லப்படுகிறதென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் நிர் வஹித்த கட்டளை இக்க்ரமமாகவும் நாரதீயமென்று ப்ரஸித்த மான ஹரிபக்திஸுதோதயத்தில் ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் (66) "தெஹி காயகாயதீஷுஷி ஜமதுமஶயள ஷுயம்" என்று சொல்லியிருப்பதையும், "துயாநிஸூஷாதஶஸொண" என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்ததையும், "ஷுஸாகஶுஶாதுாவகூஷுஜ மஜநஷுதிஷுஸாஜிகெ ஶூஶதி விஷெஷெந நஷுஸஶூா தெவுயம்" என்று எம்பெருமானாருளிச்செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட கத்ய ஸூக்தியையும், இவையித்தனைக்குமடியாக விஷ்வக்ஸேந மந்த்ரத்தில் ‡ "விச்வஸ்ருஜே" என்றிருப்பதையும் மற்றும் பல ப்ர மாணங்களையும் தழுவிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அழகாக அரு ளிச்செய்த நிர்வாஹம் பரமபோக்யமேயாம்.

மேற் குறித்த ப்ரமாணங்களை தேசிகன் நயிப்பிக்கப்புகுந்து இவையெல்லாம் ப்ரசம்ஸாபரங்களென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தி

‡ இதுதேசிகனாலும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் (42) உதாஹரிக்கப்பட்டது.

லும் கத்யபாஷ்யத்திலும் நிரவஹிக்கிருர். ஸ்வரூபயோக்யதையைச் சொல்லிற்ருகலாமென்று பெரியவாசசான்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றுகிருர் இத்தனையே வாசியுள்ளது. "சக்தியுண்டு, ப்ராப்தி இல்லை" என்ற பெரியவாசசான்பிள்ளையின் ஸூக்தி அஸங்கதமென்று கருதியதுபபுலம்மான் "தயாவியஶக்திஶாலிநஃ தஊஷ்ா த்ஷிஶு ஊ"வஃவா" [சக்தியுண்டானல பராபதியிலலை யென்னப் போகாது] என்று அவலீலையாகச சொல்லிவைத்தார். "நித்யஸ்ய ஸூரிவயொஹ்வ்தெ ஷவொவயாநாவஶ்ஂஹாவஃ" என்கிற நையாயிகநியாயத்தில ஊறறமுற்றனா போலும்.

கூதெவஊவயெயம் ॥ சதுச்சலோகீபாஷ்யத்தில "காரணத்வாதிஷ்ு வுஞுலக்ஷணம் த" வதிஶாதுமெஹாவார" என்றும் "யயா ஊ"க்தஸ்ய ஜஹவதா வாஉஸாஜெ்ய ஶு"திஸூதரஷிஸிஷவி ஜஹஜ்ா வாரவஜஃஜிதி ஞக்ஷணஹவெதொகா லொரவெவஃஷஊஂ ஷூாவ்ெத, தயா ஜஹாவிஹவதி" என்றும் சொலலிவைதத வர்தாமே ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில ஈச்வர பரிசசேதத்தில் "ஜஹஜநக்ஷதவெஶஷிதவ ஶாணவதவுாவவதாஷிஸாஊ்ாவு ஸாஊ்ஶிரா நிவஃாவெஹா வ்க்த" எனறு சொலலிவைத்தார். பரஸ்பரவிருத்தமாக இங்ஙனையுள்ளவறறை ஸமரஸப்படுததப புகுந்த பினபுள்ளார், ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநவ்யாகயாநமான ரதநபேடிகையிலும் ஸ்ரீதத்வ ஸிததாஞ்ஜநத்திலும் "ஜெவீநிஷ்ஂ ஜஹக்தாரணத்வஂ ஹிஷூவிவயொஹ்தாஊதுூவஂ நத" ஷவொவஹித வ்ாவாராதகஂ" என்று எழுதி வைததாாகள. "சகதியுண்டு, பராபதியில்லை" என்ற பெரிய வாசசான்பிள்ளையின ஸ்ர்வாஹ மொழிய வேறென்றம் சரணமாயிற்றில்லை

"நித்யஸ்ய ஸூரிவயொஹ்வ்தெ ஷவொவயாநாவஶ்ஂ ஹாவஃ" என்ற நியமம இப்போது எங்கே புக்கொளித்ததோ அறியோம்.

"முக்தாத்மாவுக்கு எம்பெருமானோடு பரமஸாம்யாபத்தியை வேதம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கச செயதேயும் 'ஜகத் வ்யாபாரவர்ஜம்' என்று வைஷம்யம் ஸ்தாபித்ததுபோல் பிராட்டி

விஷயத்திலும் அது ஸ்தாபிக்கபபடவேணும்" என்றுசதுச்ச்லோகீ பாஷ்யத்தில் தேசிகனருளிச்செய்தது பொய்யோ? ஜகத்காரணத்வ விஷயத்தில் இங்ஙனே வைஷம்யம் கொள்ளவேணுமென்ற இவர் தாமே 'ஜகத்காரணதவத்தால் ஸாம்யங்கொள்ளவேணுமென்று ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலருளிசசெய்தது பொய்யோ? இவ்விரண்டு ஸ்ரீஸூக்திகளையும் அவிருத்தமாக நயிப்பிக்கவேண்டி சதுசச்லோகீ பாஷ்யஸூக்தியை ஸம்ஸாரஸ்தவ்யாபாராஹித்யப்ரதிபாதநத்தில் நோக்குடையதாகவும் ஸித்தாஞ்ஜநஸூக்தியை ஸ்வரூப யோக்யதாபரதிபாதநத்தில நோக்குடையதாகவும் நிர்வஹித்தார்களென்றது பொயயோ? பிராட்டியின ஜகத்வ்யாபார விஷயத்தில் முக்தர்களின் ஜகத்வ்யாபாரத்தை த்ருஷ்டாந்தீகரிதத தேசிகனுக்கு "ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ப்ரலய ஸம்ஹ்ருதி" என்பது பிராட்டி திறத்தில் ஸம்மதமாம்போது முக்தர் திறத்தில் மாத்திரம் அஸம்மதமாயிற்றெங்ஙனேயோ? ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் காட்டின ஸஹ்ருதாஹி க்ஷாக ந்யாயமேகிடா இங்குநினைவுக்கு வாராநின்றது.

இவவிஷயமாகவே சரணாகதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் பேசும்போது "ஸ்தோத்ராநாவி ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ஸமாநத்வேபி த்ருவாதாஸ்திகவக்ஷாவி நிரஸ்த:" எனறு செருக்குடனுரைத்த தும விதேதாத்ரக்விஜ்ரும்ஹித மென்னுமிடத்தைக் கீழ் விரித்த நிருபணங்களைக் கொண்டு அறிஞர்கள் அறுதியிடக்குறையில்லை.

மூன்றும் விஷயம்.

"தவாம்ருதஸ்யந்திநி" என்கிற இருபத்தேழாம் ச்லோகத்தில் "நிவேசிதாத்மா" என்றபதத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அணுமாத்ரமும் அபிப்ராய பேதம் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் பூர்வபக்ஷிகள் அஸ்தாநே பரமித்து இங்ஙனே எழுதுகிறார்கள—"நிவேசிதாத்மா என்கிற பதத்திற்கு 'நிவேசிக்கப்பட்ட மனதானது' என்று மனதையே கர்த்தாவாகப பெரியவாசசான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது இந்த பாஷ்யத்தில், அதில் ஏக தேசாநவயம் முதலிய அஸ்வாரஸ்யங்களை நினைத்து, 'வைக்கப் பட்டபுத்தியையுடைய நான்' என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது" என்று.

இந்த நிர்விஷயப்ரமத்தை நிரூபகர்கள் தாம் ஆராயவேண்டும். நிவேசிதாத்மா என்பதற்கு ‘நிவெஶிதஸ்வாஸௗ ஆத்மாச’ என்று காமதாரயஸமாஸம் விவக்ஷித்து, “தேவருடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே நிவேசிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸானது” என்று மநஸ்ஸையே காத்தாவாக்கிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை உரைத்தது உண்மையே தேசிகனும தமது பாஷ்யத்தில் இவ்வர்த்தத்தையே தழுவி இங்ஙனமே உரைத்தருளினரேயன்றி வேறொரு பொருளை நெஞ்சிலும் நினைத்திலர். “[நிவெஶிதா ஆத்மா]ரக்ஷணோபாயோ யேந ஸஃ ஆத்மநிக்ஷேபம் தஸ்ய ஐகாந்திகநா த்வயைவ க்ருபயாவஶா விதா பாஷிரித்யர்த்தஃ.” என்றிறே ஸ்தோத்ரபாஷ்ய ஸூக்தியுள்ளது. “வைக்கபபடட புத்தியையுடைய நான்” என்று தேசிகனுரைததிருபபதாகப் பிறர்வரைந்திருபபதற்கு அந்தோ! பாஷ்யத்தில என்ன ஆதாரமுள்ளது? இச்சதி என்கிற க்ரியாபதம் ப்ரதம புருஷனாயிருக்கும்போது, நான் என்று தன்மையாக உரையிடுதற்குரிய பரமம் பண்டிதபூஷணரல்லாதார்க்கு எங்ஙனே விளையும்?. தாம்மருண்டதோடு பிறரையும் மருள்விக்கமுயல்வது மிகவியப்பே. “த்வயைவக்ருபயாவஶாவிதா பாஷிஃ” என்ற மேற்குறித்த பாஷ்ய பங்க்தியில் காலை யொடித்தெறிந்து ஸமஸ்தபதமாக்கிக் கொண்டாலும நான் என்பது விசேஷ்யமாவதற்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? அப்போது இச்சதி என்ற படர்க்கையை யொழித்து இச்சாமி என்று தன்மையாகக்கொள்ளவேண்டியதாமிறே இனி, தாத்பாய விவக்ஷயா, ‘நான்’ என்றது என்று சொலலப் பார்க்கில், ‘தாஷ்ர்த்யாத்’ என்று ஒழிந்திடுவோம் “க்ருபயாவஶா விதபாஷிஃ” என்று ஸமஸ்தபதமாகச் சிலர் அச்சிட்டபடி பாடங்கொண்டாலும், கர்மதாரயப் பொருள் பொருந்துமேயன்றி பஹுவ்ரீஹ்யர்த்தம ஸமஞ்ஜஸமன்று மேல பங்க்திகளை நோக்கினால் இது நன்கு விளங்கும் பஹுவ்ரீஹியே தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதமாகில ஸ்வார்த்தமான கர்த்ருபதததை அத்யாஹரித்துக் காட்டி உரைததிடவேண்டியிருக்க அங்ஙனமுரையாதது குற்றமாமிறே. இச்சாமி என்று உத்தமனாயிருந்துவிட்டால் அஹம் என்று அர்த்தாத்ஸித்தமாகும் இச்சதி என்று ப்ரதமனாயிருக்கையாலே ஏதேனுமொரு பதத்தை [புமாந் என்றோ ஜநஃ என்றோ] அத்யா

ஹரித்துக் காட்டவேண்டுமிறே அங்ஙனே ஒன்றும் காட்டாமை யாலும் கர்மதாரயப் பொருளே தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதமென்பது திண்ணம் இன்னமும; ஏற்கனவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிசசெயதிருக்கும் கர்மதாரயப பொருள் அஸம்பத்தமென்றும் பஹுவ்ரீஹயர்த்தம் சொல்வதே ஆவசயகமென்றும் தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றி யிருபபரேல இக்கருத்து ஸ்பஷ்டமாக விளஙகு மாறு பன்னியுரைத்தே யிருப்பர். இங்ஙனே வசநவ்யக்தி விளேந் திராது.

கிம்பஹுநா? பஹுவ்ரீஹ்யர்த்தமே தேசிகன் திருவுள்ளம பற்றினது என்று பூர்வபக்ஷிகள் கருதினபடியே நாமும முழுமனமாகக் கருதியே விடுவோம் இங்ஙனே இருவர்கரும அபிப்ராயபேதமுண்டாய்த்தென்று கொள்ளில் குற்றமென்னே? இரண்டு படிக்கும் சாஸ்த்ரம் இடம் தந்ததாகில், யதாருசி பரிக்ரஹிக்கக் குறையென்? மேல் "ஸ்புரத் கிரீடாங்கத" என்ற (36) ச்லோகத்தில் "லஸத்துலஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம்" என்றவிடத்து, லஸத்துலஸ்யா என்ற பதத்திற்கு, "லஸ ஞீ வஸா தூவஸீவ" என்று கர்மதாரயமும், 'லஸ ஞீ தூவஸீ யஸ்ாஂஸா' என்று பஹுவ்ரீஹியும் ஆக இரண்டு ஸமாஸமும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கையாலே இங்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எங்ஙனே திருவுள்ளம்பற்றினர் என்று ஆராய்ந்த தேசிகன், இரண்டுபடியும் அவருகந்ததேயென்று நுண்ணிதின் உணர்ந்து தமது பாஷ்யத்திலே அவ்விருவகையான ஸமாஸத்தையும் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தார். அங்கு இரண்டும் பொருந்துமாபோலே இங்கும் பொருந்தக் குறையொன்றுமில்லையே இனி உ஭யவாி஗்ரஹமோ ஊந்யதாவாி஗்ரஹமோ வைஷிகமிறே அவரவர்களின் இச்சையே இதில் நியாமகமானபின்பு ஆக்ஷேபமென்? ஸமாதாநமென்?

லஸத்துலஸ்யா என்றெடுத்தவிடத்திற்கும் இவ்விடத்திற்கும் வாசியுண்டென்று சொல்லக் கனவிலும கருதவேண்டா. இங்கு ஏகதேசாந்வய மென்கிற சாஸ்த்ரதோஷம் உண்டென்று பூர்வபக்ஷிகள் உரைத்திருககிறுரே; லஸத்துலஸ்யா என்றவிடத்தில் இந்த தோஷத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லையே; ஆனபின்பு வாசியுண்டே

யென்னில; பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா என்ற இவ்விடத்தில் ஏக தேசாந்வயம் தோஷமென்று சாஸ்த்ரஜ்ஞ கோஷ்டியில் மீண்டும் வாய்திறக்கவேண்டா; சாஸ்த்ரவாஸனையைச் சிறிதுமறியாதார் பக்கலிலே இதனைச் சொல்லிக் குலைமாடலாமத்தனை.

இன்றுமக்கிந்த ரஹஸ்ய முரைப்போம், உணர்ந்து தெளிவீராக.

ஏகதேசாந்வயம் இருவகைபபடும் ஒரு விசேஷணபதம் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமானதொரு விசேஷ்யபதத்திலே அந்வயித்துப் பொருள்படுதல் ஒன்று. ஒரு விசேஷ்யபதம் ஸமஸ்த பதத்தின் ஏகதேசமானதொரு பதத்திலே அந்வயித்துப் பொருள் படுதல் மற்றொன்று இவற்றுள் முந்தினதற்கு உதாஹரணம்— "உமாஸுதம் ஶோகவிநாஶகாரணம் நமாமி விக்நேஶ்வரபாதபங்கஜம்" என்பதாம் இங்கு உமாஸுதம் என்ற விசேஷணபதம், மேல் ஸமஸ்தபதத்தின ஏகதேசமான விக்நேச்வரபதத்திலே அந்வயிக்க வேண்டியதாம் இந்த அந்வயம் சாஸ்த்ர தூஷிதம். சாப்த போதம் பிறக்கமாட்டாமையாலே அபபரயோகமென்று இகழப படும். இரண்டாவதான ஏகதேசாந்வயம் சாஸ்த்ராநுமதம் மஹா காவ்யங்களிலும் பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளிலும் இது பெரும்பாலும் இடம் பெற்றேயிருக்கும்.

"ஶ்ரீரிதி விஷ்ணோர் நித்யஸஹ்ஜதைஶ்வர்யம்" என்ற ஸ்ரீவைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்திகாண்க. "விஷ்ணோ: பதத்வயமிதம் ப்ரணமாமி ஶிரஸா" என்று ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே ஆழ்வானும் இங்ஙனே பரயோகித்தார விஷ்ணோ: என்ற விசேஷ்யபதம் மேல் ஸமஸ்தைகதேசமான பத சப்தத்திலிறே அந்வயிப்பது

அத்தனை தூரம் தேடவும் வேண்டா; இந்த ஸ்தோத்ரரத்நந் தன்னிலேயே "உதக்ரபீநாம்ஸ" என்ற (34) ச்லோகத்தில "உபய ஶ்ரியா" என்ற பதம் ந்யக்க்ருத என்ற ஏகதேசத்திலிறே அந்வயிப்பது. இவர்தாம் அங்கு வாய்திறக்கவுமில்லையே. நிவேசிதாத்மா என்ற இவ்விடத்தில் மாத்திரம் என்ன அநர்த்தம் விளைந்திட்டதோ அறியோம். இங்கு கர்மதாரயஸமாஸம் கொண்டால் ஏகதேசாந்வய தோஷம் விளைகின்றதென்றும், பஹுவ்ரீஹிஸமாஸங்கொண்டால அது தணிகின்றதென்றும் கூறுமிவர் சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பயின்ற

வகை சாலவழகியதே எந்த ஸமாஸம் கொண்டாலும் பாதபங்கஜே என்ற பதம் 'நிவேசித' என்ற ஏகதேசத்திலே அந்வயியாமல் வேறெங்கு அந்வயிக்குமோ? அறிஞர்காள் ஆராய்மின். அவ்விடத்து பாஷ்யபங்க்தியும் "த்வயைவ ப்ரஜாவஸ்தாபிதஸ்ய" என்ற பாடமாகவே உள்ளதாயின் த்வயா என்ற பதம் ஏகதேசத்திலே அந்வயியாதே வேறெங்கு அந்வயிக்கவல்லதோ? "மருதிறத்தாய்! உன் வளர்த்தியோடே வளாகின்றதாலுன்றன் மாயை தானே" என்றாறபோலே விருதுகளுடனே விசேஷ ஞானமும் வளர்கின்றது போலும

"ஏகதேசாந்வயம் முதலிய அஸ்வாரஸ்யங்கள்" என்ற பூர்வபக்ஷிகளுக்கு "முதலிய" சப்தத்தாலே விவக்ஷிதமானவை இன்னம் எவையோ அறியோம். அதோஷமான இந்த ஏகதேசாந்வயத்தைப் பெரிய தோஷமாக நினைக்குமவர்கள் பஹுவ்ரீஹி பக்ஷத்தில் க்ருத்ரவத்யாத்யாஹாராதோஷம வலிதாக நிற்குமென்று நினையாததென்னோ?

இங்கே நினைவுக்குவந்ததொரு அற்புதமான விஷயம் மறைத்திட முடியாமையாலே விளம்பப்படுகின்றது கீழே நாம் இருவகையான ஏகதேசாந்வயங்களைக்காட்டி, விசேஷணத்திற்கு நேரும் ஏகதேசாந்வயம் ஸர்வாத்மநா சாஸ்த்ரதூஷிதமென்று நிரூபித்தோம். வ்யுத்பத்திவாதம். மஞ்ஜூஷா முதலிய சாஸ்த்ரநூல்களிலே இது நிர்விவாதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதேயாம் இதில் மதபேதமென்பது யாதொன்றுமில்லை இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தேயும், யதிராஜ ஸப்ததியிலே "ஸூக்ஷ்மேக்ஷிகாம் ..." என்றச்லோகத்திலே "ரஸபரிமளஸம்பாவநாதோஷ ... கர்ப்பூரகம் கிமிவ ஜிக்ரதி ..." என்று தேசிகன் பரயோகித்தருளினர் "கருபபூரத்தின் விலை உப்புவாணியனுக்குத் தெரியுமோ?" என்ற லோகோக்தியை இங்கு மொழி பெயர்த்துளர் இங்கு ரஸபரிமளேத்யாதி விசேஷணம் எப்பதத்தில அந்வயிக்கின்றதென்று நோக்கவேணும் 'கர்ப்பூரகம்' என்ற விசேஷ்ய பதத்திலென்னில்; கர்ப்பூரத்தின் விலைக்கும் ரஸபரிமளங்களுண்டாகவேணுமே. அவையுள்ளது கர்ப்பூரத்துக்கேயிறே. ஆகையாலே

அவ்விசேஷணம் ஸமஸ்தைகதேசமான கர்ப்பூரபதத்திலே அந்வயித்தாலன்றி விவக்ஷிதம ஸித்திக்க வழியில்லை வ்யாக்க்யாதாக்களெல்லாம் அப்படியே அந்வயித்தார்கள். இந்த ச்லோகந்தானே ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்திலும் இரண்டாம் அங்கத்திலே அநுஸம்ஹிதம். அங்கு தமிழுரையுரைத்த நம் பண்டிதபூஷணஸ்வாமி— "ருசி, வாஸனை இவைகளைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிற கோஷத்தினால் பட்டணங்கள் பிளந்துவிடும்படியாக இருக்கிற பச்சைக் கற்பூரத்தின் விலையை உப்புவயாபாரிகள் என்ன வென்று நினைப்பார்கள்" என்று அழகாக அருளிச் செய்து வைத்தார். பொருள் போக்கியமே; மூல சபதஸந்தர்ப்பமும் கம்பீரமே அந்வயம் அமைவது எங்ஙனேயோ? "உமாஸுதம் சோகவிநாசகாரணம் நமாமி 'விக்நேச்வரபாதபங்கஜம்" இத்யாதி ச்லோகங்களும் இனி சிரஸாவாஹ்யமே போலும். அந்தோ! இங்கு மதிசெலுத்துவாரில்லையே. இவர்களுரைக்கும் பொருளை இந்த மூல முள்ளபடியிலே சாஸ்த்ரீயமாகப பொருந்தவிடவல்லார முன்வருவரேல, வாணாள்முற்றும் அன்னவர் தாளிணையைச் சென்னிமேற்கொண்டு திரிவேன்.

கண்விழித்து நோக்கவேண்டுமிடத்தே கண்ணுறங்கிபோய், நிர்மலமான நன்னெறியிலே மயங்கிநிற்பார்க்கு நமோநமः இதனினும்விஞ்சிய பரிஹாஸ்ய ப்ரஸங்கம் வேறொன்றில்லையென்று * வெள்கிப்போய்த் தம்முள்ளே தாம் விலவறச்சிரித்திடாரோ?

"நிவேசிதாத்மா" என்ற ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில கர்மதாரய ஸமாஸமும் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸமுமிரண்டும் பொருந்துமென்று சொன்னோம. எந்த ஸமாஸத்திலே ஸ்வாரஸ்யாதிசயமுளதென்று ஆராயில் கர்மதாரய ஸமாஸங்கொண்டு மநஸ்ஸைக் கர்த்தாவாக ஆக்கியுரைப்பதிலேயே அஃதுள்ளது. உத்தரார்த்தத்தில் மதுவ்ரதத்ருஷ்டாந்தம் காட்டியிருப்பதற்குச் சேர மநஸ்ஸுக்கே தார்ஷ்டாந்திகத்வம் இருக்கவடுக்கும் "நின்றவா நில்லா நெஞ்சு" என்றும் "சஞ்சலம் ஹி மநः க்ருஷ்ண" என்றும் சஞ்சலமாகச் சொல்லப்பட்ட மநஸ்ஸுக்கும், மலர்தோறும் நின்றவாநில்லாதே திரிந்து சஞ்சரீகமென்றே பேர்பெற்ற வண்டுக்குமேயிறே உவமையொத்திருப்பது. "போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு,

உனதடிப்போதிலொண்சீராங் கெளிதேனுண்டமர்ந்திட வேண்டி" என்ற இராமாநுச நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தையும் இங்கே இணைத்துக் கொண்டால பரமரஸமாகும் இவ்வளவு இனிமையான பொருள் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில விளங்காதிருந்தாலும் விளக்கிக் கொள்ள விரும்பவேண்டியிருக்க உளளதையும் அபலபித்து அவரை அரஸிக கோஷ்டியில் அந்வயிபபிக்க நோக்குவதே! என்று நோகின்றோம். ஜ_தூ௱ஂஷீஷ ஹ_தவஸ்ூ ஜ௱ஷூ௱ஸிவா௵_ந ॥

நான்காம் விஷயம்.

" த்வதங்க்ரி முத்திச்ய " என்ற இருபதெட்டாம ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் " மநோவாக்காயங்கள் மூன்றுலும பண்ணின பரபத்தியெல்லாம் வேணுமோ? காயிகமான அஞ்ஜலியொன்றே அமையாதோவென்கிறார் " என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச செய்திருபபதில தூஷணம் காட்டுகிறார் அஞ்ஜலிக்கு ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதநத்வம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுளளமென்றும், பக்தி ப்ரபத்தி விதாயக சாஸ்த்ராந்தர வையர்த்யம் வருகையாலே பரம்பரயா மோக்ஷஸாதநத்வமே கொள்ளக்கடவதென்று தேசிகன் ஸ்தாபித்தாரென்றும் ஸம்பரமித்தமுதுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை இங்கே நாம் சுருக்கமாக முடித்துக் கொள்வோம்

அஞ்ஜலிக்கு ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயத்வம் சொல்லவொண்ணுதென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்திலே தேசிகன் அதிகமாகச் சில ப்ரஸங்கங்கள் செய்தருளியிருப்பது உண்மையே. இந்த ப்ரஸங்கங்கள் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியின்மேல் நோக்காக அவதரித்தவையல்ல. பட்டர் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தின் உபோத்காத ப்ரகரணத்திலே—

" ந ந ஶ்ருதிவிஹிதத்வாத் பக்திவிஶேஷாங்க ஸாக்ஷாத்பாவாத் தத்த்வஜ்ஞாநாவஸரஸ்ய வாக்யார்த்தஸ்ய த்வாஷாவ்யதிவாத:। ஶ்ருதிஶாஸ்த்ரவையர்த்யப்ரஸங்கேந ப்ரமாணவிரோதம் ச. (இதிசேத்.) ததிதம் சுவிதிதஹ்ருதய தாவஸ்ய ஹாநஸ்ய சௌஶாசம்। யவீயோபி ஹ்ருதஷ்டங்கீதர்கம்

[illegible] ”

என்று விரிவாக அருளிச செய்தவறறையே குறிக்கொண்டு தேசிகன ப்ரஸங்கித்தாரென்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்தோத்ர பாஷ்ய பங்க்திகள் அஞ்ஜலிவிஷயமென்றும், ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யஸூக்தி கள் திருநாமஸங்கீர்த்தநவிஷயமென்றுங்கொண்டு அதற்கு மிதற கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமிலலை யென்பார் ஆராய்ச்சி யில்லாதார “திருநாம ஸங்கீர்த்தநத்திற காட்டிலும் மிகசசிறந்தது அஞ்ஜலி” என்று தேசிகனருளிச செயதமை காண்மின். அன்றியும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில “[illegible]” என்றுதொடங்கி நாமஸங்கீர்த்தந விஷயமாகச் சோதிவாய் திறந்து மருளிச செயதார் அவ்விடத்திலே பட்டர் ஸூக்திக்கும் தேசிக ஸூக்திக்கும் பொருத்தம குறையற்றதேயென்னில், அது பெரிய வாசசான்பிள்ளை ஸூக்திககு மொக்குமாய்த்து. விரோதோதபாவ நமே அபரஸக்தமென்றொழிக. [illegible]........*

ஐந்தாம் விஷயம்.

மம நாத! யதஸ்தி என்கிற ஐம்பத்து மூன்றும் ச்லோக வியாக் கியானத்தில பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும் ஆத்மாபஹாரதுலயமாக அருளிச் செய்துவிட்டாராம்; இதில் சாஸ்த்ராாத்தங்களெலலாம வியாகுலங்களாய விடுகின்றனவாம். “அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பிதः” என்று கீழ்ச்லோகத்திற் பண்ணின ஆத்மஸமாப்பணத்திற்கு, “மம நாத!” என்கிற இந்த ச்லோகம் அநுதாபப்ரகாசகம் என்று பெரியவாசசான்பிள்ளை உரைத்தருளினது சாஸ்தரவிருத்தமாம். இது கீழ்ச்லோகத் திற்கு விவரணமென்று தூப்புல்பிள்ளை நிர்வஹித்ததே பொருத்த

முடையதாம். சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கட்குச் செவ்வனே தெளிவு பிறக்கு மாறு இங்கே பன்னியுரைப்போம்.

கீழ்ச்லோகத்திற்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்றி இந்தச்லோகத்தில் அநுதாபப்படுகிறாரென்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரைத்தருளினவிதில குற்றங்குறை இறையுமிலலை "ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு அநுதாபபபடுகிறாரென்று கொண்டால அநு தாபயோக்யங்களான பாபங்களைபபோலே ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபந்தானே; அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டு விடாதா?" என்பது பூர்வபக்ஷிகளின் ஆக்ஷேபம் இதற்கு இட மறும்படி பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்வது பாரீர்;— "[தே கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி?] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்பபிப்பேன்? ஸமர்ப்பணீயமேது? ஸமர்ப்பகா ஆர? ஸமர்ப் பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்பபிக்கைக்கு ஸ்வாதந் திரியமில்லை; ஸம்ஸாரபீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூபயாதாத்ம் யஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமிரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த் திக்கக் கடவது." என்ற ஹ்ருதயஹாரியான ஸ்ரீஸூக்தியைக் காண்மின் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஆழ்ந்த அழகிய இக் கருத்தை க்ரஹிக்ககில்லாத தூபபுலம்மான் தம்முடைய பாஷ்யத் திலே சில ஸூக்திகளைக் காடுமோடு பாயவிட்டாா. ஆத்மஸமர்ப் பணத்தை மறுப்பதாகப பொருள்கொணடார்; பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம் அங்ஙனில்லையாயிருக்க, எதுகொண்டு ப்ர மித்தாரோ அறியோம். ஆத்ம ஸமர்பபணம் பண்ணுகையும், பண் ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையும் ஆகவிரண்டும் இவ்விபூதியில் மாறிமாறி நடநதே தீரும் என்றருளிச்செய்திருக்க, "[illegible]" என்று தேசிகன் அநுவதிபபது ஆதாரமுடையதோ?

ஆனல், கீழ்ப்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இதனுல அநுதாபப்படுவதாக வியாக்கியானஞ் செய்யலாமோ? தப்பான காரியத்துக்கன்றோ அநுதபிக்கவேண்டுவது—என்று கேட்பீர்கள். கேண்மின்; கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாற்

பத்தாறும் ச்லோகமளவும் பதினான்கு ச்லோகங்களாலே பகவானுடைய நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பரமபுருஷார்த்தமாக ப்ரார்த்தித்தவர்தாமே அடுத்த (47) "தி₄க₃ஶுசிமவிநீதம்" என்கிற சலோகத்தால், கீழ் அப்படி ப்ரார்த்தித்ததற்கு மஹத்தான அநுதாபத்தை மூலத்திலேயே ஆவிஷ்கரித்தாரே ; அஃது என்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடும் என்றோ கூடாது என்றோ எங்ஙனே நிஷ்காஷிக்கின்றீர்? கூறுமின் கூர்மதியீர்!.

ஸ்ரீ தேசிகன்தாமும் சரணாகதி தீபிகையெனனும் தீபப்ரகாச ஸ்தோத்ரத்தில் (41.) "ஊட₄ம் த்வதே₃கஶரணைர் ந பதே₃வ ஶர்வா வேத்₃ய த்வத்கிங்கரத்வவிப₄வே ஸ்ப்ருஹயாபராத்₄யேத்" என்று—பகவத்கைங்கர்யத்தை ஆசைபபடுவது மஹாபராதம் என்று வாய்விட்டருளிச்செய்கிறார் கைங்கர்யப்ரார்த்தனை அபராதகோடியில அந்வயித்ததாகில் "நித்யகிங்கரோ ப₄வாநி" என்கிற ப்ரார்த்தனை எங்ஙனே கூடும். தப்பான காரியமென்று நிரணயிககபபட்டபின் அதனை புத்திபூர்வகமாகச் செய்யலாமோ? ஸகல சாஸ்த்ர தத்வஜ்ஞரான தாம் "ஸ்ப்ருஹயா அபராத்யந்" என்றதற்கு முன்னும் பின்னும் பலகால கைங்காய ஸ்பருஹை பண்ணிபபோந்தது எங்ஙனே? "உலகுபடைத்துண்ட வெந்தை, அறைகழல் சுடர்ப்பூந்தாமரை சூடுதற்கு, அவாவாருயிருருகியுக்க, நேரியகாதலன் பிலின்பீன் தேறல், அமுதவெள்ளததானஞ் சிறபபு" என்று (திருவாசிரியத்தில்) பரமப்ராப்யமாகப் போற்றப்பட்ட கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை அபராத கோடியிலே நிறுத்திப பேசலாமோ தேசிகன் பூர்வபக்ஷிகள் பெரியவாசசான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியில பண்ணும் சோத்யங்களெல்லாம் முந்துறமுன்னம் இதுதன்னில்பண்ண ப்ராப்தம். சாஸ்த்ரங்களில் விஹிதமான கைங்கர்ய ஸ்ப்ருஹை பாபமாயிற்றாகில, ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அங்ஙனே பாபமாகக் குறையென்னோ? அதற்குச் சொலலும் ஸமாதாநங்கள் இதற்கும் ஒக்குங்கிடீர்.

அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனை பரமபுருஷனை நாம் நெஞ்சால் நினைப்பதும் வாயால் ஏத்துவதும் உடலால் தீண்டப்பார்ப்பதும் மஹாபாபம்! அவத்யம்! நிறக்கேடு! என்று ஒரு

புறத்தில் அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும், மற்றொரு புறத்தில் அவற்றையேசெய்து 'இலலையெனக்கெதிரில்லை யெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரே' என்று கனிந்து களித்துக் குனலமாடவும் காண்கிறோம்; இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவையெல்லாம் பரஸ்பரவிருத்தம்போல் தோற்றிணுமுமஉண்மையில் விருத்தமன்றே இரண்டுபடிகளும் சொல்லித்தீரவேண்டியவை யத்தனையிறே அதுபோல, முந்துற ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவதாகவும், பின்பு அதற்கு அநுதபிப்பதாகவும் பாசுரமிடுகை சாஸ்த்ரார்த்தம் என்று அறுதியிட்டபின் விளையுங் குற்றமென்கொல்?

கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணமாகப் பிறந்தது இந்த ச்லோகம் என்று அருளிச்செய்கிற தேசிகன் திருவுள்ளமும், அநுதாப பரமாக வியாக்கியானித்தருளுகிற பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளமும் பர்யாயதஃ ஒக்குமேயன்றி வேறுபடாது ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடையதேயென்று ஸ்தாபிப்பதேயிறே 'மமநாத! யதஸ்தி' இத்யாதி அருளிச் செய்கிற ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம். இதனையே இரண்டு வ்யாக்யாதாக்களும் இரண்டு வழிகளாலே விளக்காநின்றார்கள். இருவருடைய லக்ஷ்யமும் ஒன்றேயாகையாலும், சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் விப்ரதிபத்தியில்லாமையாலும் மதபேதமென்பது இதில் இல்லை. "எனதாவிதந்தொழிந்தேன்" என்றும் "பேருதவிக் கைம்மாறுத் தோள்களையாரத் தழுவியென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்" என்றும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாகவே அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார் தாமும் "உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில், அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது,......எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே" என்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்திலராகவும் பேசுகிறார். இவை பரஸ்பரவ்யாஹதமென்னலாமோ? 'ஆத்மாத்மீயமெல்லாமவனுடையதே' என்கிற ஸ்தாபநத்திற்கு எங்குங்குறையில்லையென்னுமத்தனையிறே ஸாரம் இந்த ச்லோகத்தை அநுதாபபரமாக வுரைத்திட்டால் மஹாநர்த்தம் விளையுமென்று ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் கருதினவர்தாமே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பேசும்போது ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்திலே—"இதுக்குமேல் **மமநாத**

யதஸ்தி என்கிற ச்லோகத்தில் இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப பற்ற அநு சயம் பண்ணிற்றும்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத் தையே போரபபொலியத் தழுவியருளினர்

இவ்வாளவந்தார் தாம் ஏற்கனவே சிறந்த விவேகியாகையாலே கீழ்ச்லோகம் சொல்லும்போது அவிவேகியாயிருந்து இந்த ச்லோ கத்தில் உட்கண் விழித்துக்கொண்டாரென்கை ஒண்ணாது என்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் கூறுகின்றாரே; ஜ்ஞாதாக்கள் இப்படியுங் கூறலாமோ? க்ரமேண சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டு மிடத்து இங்ஙனேயிறே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுவது “ப்ர புத்தத்ீ:” என்று ஆளவந்தார்தாமே சொலலிவைத்த சொல்லோ? பெரியவாச்சான் பிள்ளை நுழைத்த சொல்லோ? அதற்கு இவர் தம்மாலும் வேறு பொருள் சொலலப்போகாதிறே. இன்பமிகு மாறுயிரமருளிசசெய்த திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானும் எனதா வியுள் கலந்தபாசுர வியாக்கியானத்தில்—“ இபபடி எம்பெருமா னோடுகலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே அறிவழிந்து, இவ் வாத்மா தம்முடைய தன்றென்று நிரூபிக்கமாட்டாராய், அவன் தம மோடுகலந்த இபபெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து ” இத்யாதி அரு ளிச் செய்தார் அந்த ஸ்ரீஸூக்தியையும் திரஸ்கரிக்கக் கருதுகின் றனர் போலும் மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்க்கு ஒரு கால் விவேகமில்லையாகவும் ஒருகால் விவேகம் உத்பவித்ததாகவும் பிள்ளானுரைத்தது பொருந்துமாகில் இதுவும் பொருந்தத் தட் டுண்டோ?

“தந்த நீ கொண்டாக்கினையே ” என்ற ஆழ்வாரைப்போலவே ஆளவந்தாரும் அருளிச செய்திருப்பரேல் மமநாதேத்யாதி ச்லோ கம் கீழ் ச்லோகத்திற்கு விவரணமென்னப் பொருந்த ப்ராப்தமாம் வசநவ்யக்தி அங்ஙனில்லேகிடீர் ‘அதவா’ என்றதையும் “ கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி ” என்றதையும் ஊன்றி அநுஸந்திக்கில் ஸ்வாரஸ்ய முணர்வீர் ஆழ்வாருக்கு ப்ரமமும் அநுசயமும் கூடுமென்றும் ஆளவந்தாரக்கு அவை கூடா என்றும் அரும்பதவுரைகாரர் எழுதிவைத்ததும் ஹ்ருஷீகஸம்ஹ்ருஷீகஸாக்ஷ்ராஜ்யமே.

நம் ஆழ்வாராசார்யர்களின் ப்ரமங்கள் கர்மோபாதிகமன்றிக்கே ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமாகையாலே அடிக்கழுஞ்சு பெறுமென்னும் திவ்யார்த்த ஸௌரபம் * எதிவராஜர் மடைப்பள்ளிவந்த மணத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றதில்லை போலும்............*

—ஆறும் விஷயம்—

"நநு ப்ரபந்நஸ் ஸக்ருதேவ நாத" என்கிற அறுபத்திரண்டாம் ச்லோகத்தில் 'ஸக்ருதேவ' என்பதற்கு 'சீக்கிரத்தில' என்று அர்த்தம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கிறாராம்; தேசிகன் அதனை மறுத்திருக்கிறாராம். 'ஒரு தடவை' என்கிற அர்த்தமே ஸ்வாரஸ்யமுடையதாம். இந்த ப்ரமத்தையும் பரிஹரிப்போம்

"ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்கிற ஸ்ரீராமசரமச்லோகத்தை நம் பூர்வாசார்யர்கள் ரஸமாக உபந்யஸித்தருளும்போது ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருபடியாக நிர்வஹித்து அருளிச்செய்தார்கள். "ஸக்ருத்ஸஹைகவாரயோ:" என்கிற வசநபலத்தாலும் மற்றும் நிகண்டுபலத்தாலும் 'ஸக்ருத்' என்னுமவ்யயத்திற்குப் பல பொருள்களுண்டாகையாலே 'ஸஹஸா' என்பதான பொருளையும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வான் நிர்வஹித்ததாகவும், எம்பார் ஒருவகையாகவும் பட்டர் ஒருவகையாகவும இப்படி ஒவ்வொன்றிலே ஒவ்வொருவர் ஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி நிர்வஹித்ததாகவும் தனிசலோக வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை விரித்துரைத்தருளினர். "நநு ப்ரபந்ந:" என்கிற ஸ்தோத்ர ரத்ந ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலும் அந்த நிர்வாஹங்களை ஸங்க்ரஹித்துள்ளார். "ஸஹஸைவ என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும்" என்று அருளிச்செய்துளர் இதில தூஷண ப்ரதிஸம்பந்தித்வம் பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு இல்லை; ஆழ்வானுக்கே உள்ளது. கைவலய விஷயத்தில் எம்பெருமானார்க்கும் அஞ்ஜலி விஷயத்தில் பட்டர்க்கும்போலே இவ்விஷயத்தில் ஆழ்வானுக்கு ஸத்காரம் நேர்ந்தது க்ரமப்ராப்தமேயாம் ஸக்ருத் என்பதற்கு 'ஒருகால்' என்னும பொருளை உபேக்ஷித்தாராருமில்லை. ஒரு பதத்திற்கு ஓரே இடத்தில் ஓரே பொருள்தான் கொள்ளலாமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை.

சிசுபாலவத மஹாகாவ்யத்தில இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் (43) "உதாமநஹ்ராவந்த்ராவா" என்ற ச்லோகத்தில் "க்ரியாஸமபிஹாரேண" என்பதற்கு 'மிகவும' என்கிற பொருளையும், 'அடிக்கடி' என்கிற பொருளையும் ஏகப்ரயோகத்திலேயே கொள்ளுமாறு மல்லிநாதர் உரையிட்டு, 'இப்படி கொள்வது குற்றமன்று' என்றும் ஸ்தாபித்தார் அன்றியும், ஸவ்ராவஸர திக்குப் பொருள் கொள்ளாநின்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஏகப்ரயோகத்திலேயே மூன்று வகையான வ்யுத்பத்திகளைச் செய்து மூவகைப் பொருள்களைக்கொண்டு "ஹம்ஸீநாம்ஹ்ஸஉஜ்ஜித, ஸஉரஷ்நாஜ, நவிகநவிகஸித, வஜ்ணஸீகஉஜாஉயாயதெக்ஷண:" என்று அருளிச்செய்ததை வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் அதன் தாத்பர்ய தீபிகையிலும காணலாம் அதுபோலவே ஸக்ருத் என்பதற்கும் ஏகப்ரயோகத்திலேயே பல பொருள்களை இசைத்து உபந்யஸித்த ஆழ்வான் வ்யாஹ்ருதிகளை அஸ்வரஸவாதிகளென்பார் அரஸிகர்கள்.

"ஸக்ருதேவ நாத!" என்றவிடத்தில நாத! என்பதற்கு வியாக்கியான மருளாநின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை "ஒருகால பண்ணின ப்ரபத்தி அமைகிறது வகுத்த நாதனுகையாலே" என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கினுல் 'ஒருதடவை' என்கிற அர்த்தத்தை விட்டொழியாமை நன்கு விளங்கும். ஆகையாலே இவ்விடத்து ஸ்தோத்ரபாஷ்யபங்க்திக்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸூக்திக்கும் உபஜீவ்யஉபஜீவகஸாவஸம்பந்தம் ஸம்பந்நமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்பதை மத்யஸ்தர் உணர்வார்கள். தாம் பேணும் வழியொழியப பூருவர்களின் வழி ஆகாதென்று கொண்டு ஒவ்வொரு மூலையிலே ஒவ்வொரு மஹானுடைய ஸ்ரீஸூக்திக்கும் குற்றங்குறை கூறிவைக்கும் ஸ்வதந்த்ரருடைய ஸூக்திகள் பரம விலக்ஷணமென்பதும் உணரற்பாலது. பேசிற்றேபேசும் ஏககண்டரான ஸதாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் தோஷோத்பாவநம் பண்ணப் பார்ப்பார்க்குக் கனவிலும் ஸமீஹிதஸித்தி எளிதன்று. ஆகவே, ஸ்தோத்ரரத்நத்திற்குப் பெரியவாசசான்பிள்ளை இட்டருளின வியாக்கியானம் * எந்தையெதிராச ரின்னருளுக்கென்று மிலக்காகிச் சதிராக வாழ்ந்திடுவார்க்குத் தேனேபாலே கன்னலே யமுதே

யென்னலாயிருக்கு மென்னுமிடம் புநருக்தம் தேசிகனருளிய ஸ்தோத்ரபாஷ்யமும் 'அபபொழுதைக்கப் பொழுதென்னுராவமுதமே' என்று போற்றுதற்குரியதேயாம். அம்ருத கும்பத்திலே விஷபிந்து கலசுமாபோலே அஸ்தாநே ப்ரமமும் அகாண்ட தூஷணமும் ஆங்காங்குச சிறிதுசிறிது கலசுகின்றதெனினும குணக்ராஹிகளுக்குப் பரமபோக்யமே ஸ்வஹிம் ஸ்ரோய ந்யாயத தாலே பூர்வபக்ஷிகள் அநாவச்யக ப்ரஸங்கங்களை பரஸங்கித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடவே "ஸ்ரேஹொ கூநவ கூநாஜி க்ஷ: " என்னுங் கணக்கிலே இஙஙனே ஓரவஸரம வாய்த்துப் பணடிதரவஸிக ரஞ்ஜநமாகப் பரமார்த்தம் தெளிய வெளியிடலாயிற்று.

"இப்படி இன்னுஞ் சில வியாக்கியானங்களிலிருக்கிற அஸ்வாரஸ்யமுள்ள அர்த்தங்களையும இந்த பாஷ்யகாரரே ஆங்காங்கு நிரூபித்து பரமாணங்களை யநுஸரித்து ஸரியான அர்த்தத்தை அருளிச செயதிருககிறா" என்று பூாவபக்ஷிகள் நிகமநம் செய்திருக்கக் காண்கிறோம 'தேசிகன் செல்லும்வழி இது, பிறர் செல்லுமவழி இது; இது உபபந்நம, இது அநுபபந்நம்' என்று பகுத்தறியுமுபகரணமுடையார் பேசவேண்டும பேச்சுக்களை அனைவரும பேசுதல் தகுதியோ ? பரமகம்பீரமான தேசிகன திருவுள்ளத்தை ஆய்ந்தறிந்தார்போல அபிநயிக்குமத்தனையேயிறே உள்ளது இதறகுக கைகொள்கனியாக ஒரு ஸாக்ஷியங் காட்டி உபஸம்ஹரிப்போம

ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தின் முடிவு சலோகத்திலுள்ள ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர பதத்தை விவரிக்கப புகுந்த விவர்கள் 'ஸவெஷ்தஷெ ஷ தஷ: ' என்று தத்புருஷஸமாஸததால் பொருள் கொள்ளவேண்டியவழியைமறுத்துரைத்து 'ஸவாணி தஷாணி ஷ தஷாணி யஸ்ஸ: ' என்று பஹுவ்ரீஹியர்ததமே கொள்ளவேணுமென்று பரக்கப் பேசியிருப்பது தேசிகன் திருவுள்ளத்தை அறிந்தமைக்கு அடையாளமோ ? தத்வமுக்தாகலாப முடிவில் ப்ரயுக்தமான ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரபதத்தை ஸர்வார்த்த ஸித்தியில் தாமே விவரித்தருளுமிடத்து "ஸவெஷ்தஷெ ஷா தஷ்ரம் தஷயநு" என்று தத்புருஷனை விவக்ஷிதமாகக் காட்டியிருந்தும், யாதவாப்யுதய பரதமஸர்க்க வ்யாக்யாநமுடிவில்

அபபயதீக்ஷிதரும் இப்படியே ட

படுமாறு "எல்லா சாஸ்திரங்களும் இவருக்கு ஸ்வாதீநம் என்று சொல்லுவதே ஸரியான அர்த்தம்" என்று நிகமிப்பது ஸ்வதந்த்ரப்படியிறே. பகவுரை வரையும்போது "ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரः— எல்லா சாஸ்த்ரங்களிலேயும் ஸ்வாதந்திரியத்தையுடைய" என்றிட்டு "அதாவது—எவருக்கு எல்லா சாஸ்த்ரங்களும் ஸ்வாதீநப் பட்டதோ, அப்படிப்பட்டவராகிய" என்று விவரணம காட்டியிருப்பதும் விஸ்மயநீயம் இனி "ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ராः" என்றால் ஸாவ வர்ணங்களையும் சூத்ரராகவுடையவா என்று பொருள் கொள்ளவும் பராப்தமாடீ போலும். ... ...

"ஷித்ரம் ஷித்ரம் பவதுபவத! ஊஹஜீத்ரூஜெத்வீஷித்ரம்
ஜாதெதா ஜெவாஊஹிதவடிநாஹஸம்வியாதா வியாதா!
யநிஜீநாம் வஶிணதஹெஹஷீ திஶாஹஸாஊநீயா
யஜெஜதவஷு்ரீ கவெஜநகயாகொவிஷ காகயொகஃ॥"

என்றநுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டுவோம்.

ஶ்லோ॥ ஸ்வீயெஷாக்தாவஹூதவஸ்ரீக்தாவஷி நூணாம்
ஸ்வஷ்ஜீதா ஹஜெ! ஹவஜீ ஹூவிஶெஷாஃ।
ஹெகாஶாவெ ஹெயஸ்ஹிவாஜெத விகநாஜெ-
வ்யாகா வ்யூத்திஜூதவஷி ஹஂஹெஜா ஹிஷாணாஃ॥

வஶிவல்வெக்ஷிவஜொஶாஶிஶெஷாவெஹூவஜாவிஜுஃ।
இதி க்ருஜெணாவிஷ்டதஸ்ரம் ஜிஜாத்ருஜிஹ ஊஶில்தஃ॥

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் அருளிய
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதநம்
முற்றுப்பெற்றது.
ஸ்ரீரஸ்து